

Verum cum hæc Græcicam potius quam Ægyptiacam literaturam sapiant, & symbola tria sint, illis explicandis tempus non terendum duxi,

CAPUT VI.

De humani corporis partibus in usum Periaptorum ab Ægyptijs assumptis.

Amuleta quæ humani corporis partes repræsentant. Phallus varijs modis ab Ægyptijs effectus.

Inter cætera hieroglyphica, quibus Obelisci turgent, Phallus celeberrimus ac frequentissimus est. Est autem phallus imago ad veretri humani similitudinem efficta. Et inter phallos potissimum locum obtinet phallus oculatus, nullibi non obuius; de quo vide, quæ amplissime tractauimus in primo Tomo, in Pantheo Hebræorum de Phegore seu Priapo, ubi & totius superstitionis originem tradidimus. Consule quoque Indices trium huius Operis Tomorum, ubi innumeris locis de eo actum reperies. Fuit autem multiplici schematum ornatu adaptatus: modò sub forma simplici, ut in Canoporum Iconismo in VI. figura videre est; modò ἐφ' ὁμαλῶν, id est, *oculari figurâ*, quemadmodum in præcedenti Iconismo Nardiano 13 figura ostendit; & hoc pacto innumeris locis inter hieroglyphica Ægyptiorum monumenta occurrit. Fuerunt qui cum sub Serpentis alati, triplici pennâ, in cauda, capite, & loco naturali conspici, forma fingerent, cuiusmodi non ita pridem mihi communicauit amplissimus idemque doctissimus Vir Dominus Franciscus Serra Eques Romanus, Reipublicæ Literariæ promouendæ ardentissimus zelotes; cuius tamen effigiem nē ponerem, pudor & verecundia inhibuerunt. Alij humano brachio eundem inseruerunt. Hoc pacto conspicitur apud Laurentium Pignorium in Mensæ Isiæ expositione. Huius quoque vestigium apparet in Iconismo seu tabula III. Nardiana, ubi & mysteriosi schematis rationem dedimus. Tempus me deficeret, si ridicula Veterum circa tam propudiosi simulachri cultum deliramenta & insanix falsæ describendæ forent. Sufficiat Lectori, non alia de causa huiusmodi periapta, nisi ad fascinum prohibendum, sæcunditatemque impetrandam, gestata atque adhibita fuisse. Sed de his, ut dixi, vide citata loca, ubi omnia exactè descripta reperies.

Hieroglyphicum quod sequitur numero 1 signatum, Græco-Ægyptiacum est, & notat Mercurium totius Sapientiæ Præsidem. Canino capite est, quia sapiens sagacitate multa ad res inuestigandas valet. Lunam sextilem, cui Noctua, quæ hoc loco malè expressa est, insidet, capite gestat, ut innuatur sapientiam silentio, & nocturnis ab omni hominum strepitu semotis lucubrationibus, comparandam. Pennam manu gestat prægrandem, qua literarum scriptionis indefessum studium signatur. Manu gestat Pauonem Serpente bicipiti & ventroso implicatum; quo notatur, Sapientem perpetuò memorem esse debere, pulchritudinem mentis quam Sapientiæ studio acquisiuit, terrenorum affectuum, quæ per

Scr.

Serpentes notantur, mortificatione in vberrimos fructus tandem excre-
scere. Secunda & tertia figura manum indicant, ex Magni Ducis He-

DE LVGNIIS VETRV

AMULETVM

truriz Musco extractam, eandem prorsus cum illa, quam in Magia
hieroglyphica sol. 45 r. exposuimus; quare Lector eius inter-
pretationem citato loco videre poterit.

FINIS SYNTAGMATIS DECIMINONI.

SYNTAGMA XX. DE LVCERNIS VETERVM AEGYPTIORVM.

EXCELLENTISSIMO ATQVE ILLVSTRISSIMO COMITI
DOMINO

FRANCISCO DE NADASD

Equiti Aurato, S. C. Regiæque Mai. Cubiculario, Con-
filiario, ac per Vngariam Curia Regiæ Magistro, &c.
Dominomeo vnice colendo.

V M bafce Veterum Aegyptiorum Lucernas è tenebris euolu-
tas in lucem vindico, Lucerna non dicam Cleanthea, sed
vel Diogenis opus fuit, vt nonneminem, cui tam dignum ar-
gumentum appositè congrueret, reperirem. Tu inter pau-
cos vnus occurrifti, Illuftriffime Comes, cuius celebre, ex
iamdudum Mundo notum nomen, harum fplendore Lucerna-
rum illuftraretur. Tu fiquidem Lucerna es, in qua tam illufre
fidei lumen accendit Deus, vt auguftiffimus Catholica veritatis fplendor, iuris Tuis
verè caelestibus, complures à denfa Egypti caligine prouocârît ad lucem. Cui lu-
ci exaggerande Sopronij veluti ignarium (Verius Prytanæum facrum) auxifti
adeo, vt Societatis IBSV. iftic Fundatori Te dñmortalium hibernuchorum Col-
legam Dei & Patrie amor adiunxerit. Vt quemadmodum Magni Nicolai
Efterhafij Socrer Tui Proregis affinitas Te Generum hand confituit degenerem;
ita is Vnâ cum Ladiffao Tuo, Te heroicarum virtutum exemplis hortatur, vt
intermicantium tenebris celi Lucernarum imitatus mores, pergas, inclyte pandere
vela Virtuti, & facrosanctum æterni honoris ebema Tibi Tuoque in fper ex-
cellas nuper nato Hæredi, fatis luculentiffimis conſcribas. Vt dum Hungariam
fua fata canentem audis, adſcitis in glorie ſocietatem alijs Patrie Patribus, quo-
ties nobilem & generoſam animam illuſtriſſimo anhelitu reciprocas, toties Te,
Tuos, ac Patriam æterno diuina gloria ſacramento authoratam, ſacris religionis
legibus, & empyræa quâdam Nadasdiani & Eſterhaſiani nominis, ſanguinis,
virtutis indole, granditate, immortalitate illuſtres. Vale Lucerna Deo ardens,
lucens Patrie; cuius elyſium ſeu prætoſum vita ſilum, affuſo abundè diuini
ſui nominis & Numinis oleo diu & ſemper proſpere foueat Deus, ac perpetuâ di-
uinitatis flammâ in lucem aſſerat gratiarum, & omnium gloriarum.

SYNTAGMA XX.

De Lucernis veterum Aegyptiorum.

CAPVT I.

De origine Lucernarum.

IGNEM subterranei Osiridis, quem Græci Platonem vocant, alij Vuleanum, symbolum fuisse, alibi copiose docuimus. Quemadmodum enim singulis Mundis Osirin preponebant, Archetypum in Intelligibili, in Intellectuali Pantamorphon, in Sidereo Solarem; ita iuxta analogiam quandam ignis, id est, Solis hylæ præsidem in Hylæo Mundo ponebant; qui quidem ita ad inuicem disponebantur, ut influxus supernus per intermedios in infimo terminaretur. Et uti nihil igneo colore in inferiori natura rerum præstantius est, & magis necessarium, utpote Soli analogo; ita summo quoque studio, contentis viribus, ac miro cultu cæemonijsque eum, ne quandoque deficeret, aut Numen muneris suo in eo conseruando deesset, prosequiebantur. Hinc celeberrimum illud Lucernarum festum & solennitas originem inuenit, quo certis anni diebus tota Ægyptus Lucernarum fulgore illustrabatur; cuius mentionem amplam facit Herodotus in II. libro quem Euterpen inscripsit. Εἰς Σαί δ' ὁ πάλιν ἐκπᾶς συλλήχθωσι τῆσι θυσίαις ἐν τῇ νυκτὶ λύχνα καίτοι πᾶντες πολλὰ ὑπάρχεια εἰς τὸ δόματ' αὐτῶν, τὰ δὲ λύχνα ἐξ ἑμβόρια ἡμετέρα αἰλὸς, καὶ ἑλᾶρ' ὀπισθᾶν δ' ὀπίσθι αὐτῶν τὸ ἐλλύχνην, καὶ τὴν καί' αὐτῶν παύχην, καὶ τῇ ἀετῇ ἕνυμα κίον λυχνόκατον· ὃ δ' ἐὰν μὴ ἴλθωσι πρὶ λυχνότων ἐς τὴν πανήγυριν ταύτην, φυλάττοντες, τὴν νυκτὰ τὴν θοῆς καίτοι, καὶ αὐτὰ πᾶντες τὰ λύχνα· καὶ ἑτοιμαὶ ἐσσι μὴν καί' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αἰὰ πᾶσι λυχνότων, ὅτιν δ' ἔνθα οὐκ ἔλαχεν, καὶ τιμὴν ἢ νύξ' αὐτῇ ἐστὶν ἐστὶν εἰς αὐτὴν λόγῳ λαοῖς μὲν.

id est, Vbi verò Sain Urbem sacrificatum conuenerunt, noctu sub dio vniuersi circa domos frequentes lucernas accenderunt, imbutas sale, & oleo plenas, cum multo lychno, quod tota nocte ardet; cui festo nomen impositum est, accensio lucernarum λυχνόκατον. Ad hunc conuentum quicumque Ægyptiorum non ierint, obseruantes sacrificij noctem & ipsi vniuersi lucernas accendunt, atque ita accenduntur lucerne non in Sai modò, sed per vniuersam Ægyptum. Quæ vero gratianox hæc lumen & honorem sortita sit, sacra quædam ratio commemoratur. Ita Herodotus. Quænam verò sacra ratio, ob quam tantum festum institutum fuerit, Manethon apud Syncellum docet, Typhonem occiso Osiri vniuersam Ægyptum tenebris & densâ caligine offudisse; quo portento exterriti Sacerdotes Ægyptij Oraculum consulere, quod respondit, caliginem terræ obsusam non desituram, nisi Osiriâ à Typhone occisum frequenti lucernarum fulgore placarent; quod vbi factum fuit, caligine mox discussâ, desiderata lux redijt, atque adeò Lucernarum accensionis festum institutum, maximo impostero ardore celebratum fuit. Non desunt tamen qui velint, accensionis Lucernarum festum originem

Ignis symbolum subterranei Osiridis.

Ignis cultus apud Antiquos Ægyptios.

Lucernarum festum apud Ægyptios.

Herodotus.

Lucernarum festum cur institutum.

suam traxisse à decem plagis Ægypti, quibus Ægyptum Moyses diuinâ virtute percussit, inter quas tenebræ propè palpabiles vna fuit; quibus non dissentio, præsertim cum passim toto hoc Opere ostenderit, pleraque Ægyptios ab Hebræis mutuata sui iuris fecisse, tamen alijs & alijs fabulis commentisque deprauata, vt ex dictis patet. Hieroman- tas tamen mysticis rationibus inuolutum negotium Osiris cœlestium lu- cium astrorumque rectori id potissimum instituisse, verisimilius videtur: fuit enim nullo non tempore & loco, vt passim docuimus, Osiris veluti Numen quoddam Solare, in summa veneratione habitus, & cum Soli, quem ignem cœlestē dicebant, nihil in inferiori Mūdo similis sit igne, non alia meliori ratione eum, quàm Lucernarum frequentium vsu cole- dum censuerunt; adeo quidem, vt lucerna, Seneca teste de beata vita, c. 27. & Suida, religionis hieroglyphicum euaserit, idque scire exponit Beroaldus in 11. cap. Asini Aurei apud Apuleium. Imò Plutarcho Au- thore l. 7. Symp. 14 c. lucernam extinguere violentâ quâdam extinctione, summæ sibi religioni ducebant; vnde oleo posito inextinctam Lucernam dimittebant, quousque ignis oleum totum consumpsisset, & deficiente nu- trimento, ipsa quoque deficeret Lucerna seipsa; quo facto, nouum sup- peditabant nutrimentum, idque sacri reuerentia ignis præstabant, vt apud Plutarchum Cosenus refert, vel vt ibidem Lucius, nè necem in- ferre elemento quodammodo animato, vel vt Florus ibidem existima- bat, nè Lucernam extinguentes lucem alijs inuidere viderentur. Sed vt eò, vnde digressi, redeamus; de festo siue solennitate accensionis Lucernarum varij variè sentiunt: alij ad inquirendum cum Iside Osiridem Lu- cernas accendere Ægyptios consueuisse existimant; quæ quidem inue- stigatio Isidis vt magnâ lachrymarum profusione contigisse fertur, ita lu- ctus quoque Isiacus, lamenta, ploratusque nunquàm ab huiusmodi so- lennitate decrant; siquidem, Plutarcho teste, in plenilunio sub dio inter tenebras quasi Lunam, id est, Isidem comitaturi Lucernis accensis ma- gno cum luctu Osirin quærebant, magnam sibi ex vana huius cultus ob- seruatione rerum abundantiam spondentes. Sed audiamus Pausaniam: *Ægyptij festum Isidi celebrare consueuerunt, quando ipsi Osiridem lugere dicunt; & illis quidem diebus Niliacum incipere incrementum, argumentum fluminis, agrorumque inundationem non nisi Isidis lachrymis procurari, iuxta illud Scatij lib. 1. Theb.*

Ignis cur tan-
to honore
habitus ab
Ægyptijs.

Seneca.
Suida.
Beroaldus.
Plutarchus.

Lucernarum
accensio cur
luctuosa.

Pausanias.

Scatij.

— melius vobis mareotica fumat
Coptos, & ærisoni lugentia flumina Nili.

Quidquid sit, ille nunquam satis quæsitus Osiris, vt cum Lucano lo-
quar, nihil aliud nisi Solem indicabat, quem veluti vitæ authorem cum
sibi palpabilium tenebrarum diuinitus immisâ caligine ereptum puta-
rent, tenebrasque mors primogenitorum Aegypti secuta fuisset, magnus
mox in Aegypto clamor, teste Sacro textu, exortus est; neque enim
erat domus in qua non erat mortuus; vnde non est dubium quin ex tam

memo-

memorabili & inaudito euentu Lucernarum solennitas ad Osirin placandum quotannis per vniuersam Aegyptum instituta apud posteros viguetit; nam id Apulcius citato paulò antè loco apertè ostendit his verbis; *Magnus præterea sexus vtriusque numerus lucernis, tadù, & alio genere, facium luminis siderum coelestium stipem propitiantes*. Qui verò plura de superstitioso Lucernarum cultu desiderat, is legat Clem. Alexandr. l. 1. Strom. Eusebium l. 10. de præparatione. Lactantium l. 6. diuin. instit. Sideribus quoque quibuscunque ignis cultum, ex analogia quadam ignei fulgoris ad ignium coelestium lucem, exhibitum, vide si placet, Tom. I. Synt. 3. de Sacrificijs & ritibus Aegyptiorum. Verùm ante omnia consulat rarum, doctissimum, & omnigenâ eruditione refertum Opus, quod non ita pridem in lucem summo Reipub. liter. bono emisit Excellentissimus Fortunius Licetus de Lucernis Veterum; in cuius vberissimam messem nè falcem immitteremus nostram, hoc loco tantum, quæ ad instituti nostri argumentum propriè spectant, id est, Aegyptiacas Lucernas aut ibi omittas, aut non nisi superficie tenus expositas, hoc Syntagma te prosequamur.

Apulcius.

Fortunius
Licetus.

CAPVT II.

*De loco, figura, alijsque lychnuchorum, Lucernarumque
Ægyptiarum proprietatibus in genere.*

LOca in quibus Lucernæ poni solebant, erant Delubra, Adyta, Cryptæ seu cœmiteria subterranea, de quibus singulis ordine dicemus. In Delubris pro qualitate Numinis, cui litabant, Lucernam ponere consueuerunt. Ita in Fano Anubidis Lucernam ponebant vel Canino capite, vel integrâ Canis figurâ conspicuam, vt postea ostendemus. In Delubro Osiridis vt plurimum Accipitrino vultu, aut etiam totius volucris habitu spectabilem. In Fano Isidis, ipsam Isidem Lunari hemicyclo, & flammis è vertice surgentibus venerabilem. In Templo Canopi, Canopici Numinis ventripotentis, & dolij instar protuberantis similitudinem adumbrabant. Haud secus in cæteris Deorum Fanis, eo ornatu Lucernas adornabant, quo ipsa Numinum in ijs coli solitorum simulachra effigiabant. Quæ omnia vera esse, testantur Lucernæ in hunc vsque diem superstitæ ex Ægypto deportatæ, quas postea adducemus. Hanc consuetudinem Græci, Romanique, qui nullo non tempore Ægyptiacæ religionis, veriùs superstitionis, veluti Simiæ quædam fuerunt, imitati sunt, vt ex Lucernarum à Clar. Fort. Liceto adductarum inscriptione patet, quæ eas nunc Ioui, modò Dianæ, aut Mineræ, cæterisque Numinibus consecratas apertè docent.

Loca in quibus
Lucernæ
apud Ægyptios
ponerentur.Figuræ variz
Lucernarum
apud Ægyptios.

In Adytis quoque secretioribus Sacerdotum conuenticulis, præter Lucernas, ignes quoque mirâ industriâ adornatos adhibuisse comperio; nam ignes non ex cuiuslibet materiæ nutrimento, sed Dijs sacrificijsque appropriato deputabant. Sic Horo ignis ex persea lignis, Osiri ex lauri,

Ignes quales
in adytis Ægyptiorum.

Ipsi

Lucernæ in
Cryptis de
sepulchris,

Isti ex scriphijs, alijsque ex alijs lignis adhibebant; & ex fumo & fuligine, qui in hunc vsque diem, teste Burrattino, similium Adytorum fornicibus adhæret, luculenter apparet. In Cryptis denique mortuorum depositis destinatis in hunc vsque diem Lucernæ vario hieroglyphicorum apparatu ornatæ in magna quantitate, teste Vallæo, & Burrattino, reperiuntur; apertum signum, ibidem proprium fuisse locum Lucernarum depositioni deputarum, de quibus nunc aliquantulum fufius disceptare visum est.

Ignibus cœlestes Deos
colebant
Ægyptij.

Ægyptios ut floribus, fructibusque terrenos Deos, ita ignibus cœlestes coluisse, aliàs dictum fuit. Fuit autem ignis diuinæ naturæ, immortalis, incorruptibilis, insectilisque symbolum; atque eam ob causam Deorum capitibus, uti Mensæ Iſiacæ simulachra monstrant, ut plurimum imponebant, igneam in diuina Mente vim & efficaciam mysticè indigittantes. Hinc pyramides, ignis pariter symbolum, consciebant eius soliditatis, quæ & omnes temporum iniurias facillè superare possent, & mentium immortalitatem vel ipsa figurâ suâ demonstrarent. Verùm cum de hisce in Geometria hieroglyphica copiosè disseruerimus, eò Lectorem remittimus.

Quæ quidem colendi ignis consuetudo tantū in exterarum Gentium pectoribus obtinuit admirationis, ut nulla non natio hanc ab Ægyptijs edocta πυρολατρίαι omnibus modis receperit ad se propagatâ. Quid enim Mythræ sacrificia aliud sunt quàm ignis illius cœlestis, Solis inquam cultus, qui apud Persas potissimum magnum sumpsit incrementum? Nam ut rectè de Persæ Gregorius Monachus: Εἰς δὲ αὐτῆς καὶ τὴν μυσαρὴν τῆς τῆς καὶ μαγίας τῆς λιγυρῆς Μεδούσης· ἐφ' ἧ καὶ αὐτὴ καὶ τὴν ἀσπὶν κατέλθον ἐν τῇ Περσίᾳ, ἐξ ἧ καὶ αὐτῆς, καὶ κτίσας ἱερὸν ἦσαν αὐτὸ ἐν αὐτῇ καλίστας τὸν ναὸν πυρὸς ἀθανάτου καὶ ἁγίου Εἰς δὲ θεοῦ ἀλαβῆς δὴκαίνον αὐτῇ, καὶ φυλάττειν ἐκίλλαντι, (lege ἐκίλλαντι) οὐκ ἄλλως ἢ αὐτῇ ἐν πελάγῃ τιμῇ ἔχοντες οἱ Πέρσαι πυρολατρίαι. id est, Docuit Persas ipsos exorandas cæremonias ex magiam, quæ dicitur Medusæ, quæ regnante in Persiâ ignis à Cælo delapsus est, ex quo ignem alium accendens ei sanum extruens in eo reposuit, vocauitque templum ignis immortalis, & constituens viros prudentes, ut seruirent seruarentque ignem, Magos eos appellauit, quos ritus in multa dignatione habentes Persæ ignem colunt. Sed ignem multò ante Perseum cultum, & à Zoroastro introductum, Cedrenus his verbis notat. Εἰς τὴν γὰρ τῆς Βίβλου καὶ Ζωροάστρου ὁ ἀειβόαντος ἐν Πέρσαις ἀστρονομῶ, συζῶντος καὶ πυρὸς ἀσπὶν κατανύσσας, καὶ ἀθανάτου καὶ ἁγίου τοῖς Πέρσαις ὅς αὐτὸν ὀνόματι καλοῖν αἰαλαβῆν, καὶ φυλάττειν, καὶ τιμᾶν. Is à Belo ipso duxit originem, ex inter Persas clarissimus Astronomus fuit, qui cum nouisset, optassetque igne de cælo tangi, præcepit Persis, ut ossa sua post exustionem legerent, seruarent, & colerent. Hunc Zoroastrum ex Chamo seu Belo filium Misraim nullum alium fuisse, quàm corruptum à Persis voce Mithram (quem & Osirin dictum fuisse, constat) in Obelisco Pamphilio amplè deduximus. Hic enim primus fuit, qui ignis cultum Ægyptios Chaldaeosque docuit; ut proinde quæcunque de Osiri, Mythra, Zoroastro ibidem diximus, exactè ijs, quæ hic tradimus, congruant. Quemadmodum enim Ægyptij in Adytis, ita Persæ in speluncis, ignis cultum magno cæremoniariū apparatu docebant, his verbis, uti

Cedrenus.

Zoroaster docuit Persas cultum ignis.

veti Firmicus Maternus l. 5. testatur, *Μικτὰς μὲν αὐτὸς ὁ κλονίης συνδιδίκεται παρὸς ἀγῶνι*, adeoque huius *πυρρολαβίας* infania dementabantur, vt non ignem modò, sed & omnia ea, quæ vel ignis speciem referrent, sacro cultu, teste Dionysio de situ Orbis, *παῖτα πυρροδὲ ὀφίοντι*, profecti sint; vnde & pyropo quasi flammæ emittenti honorem habebant Authore Strabone l. 15, quem neque ad mortuum admovebant, non magis quàm ignem ipsum. Ex quo & illa superstitio nata videtur, vt ijs nihil denegaretur, qui ignem in fluuium detulissent; & ni compotes fierent, ignem se merfuros aquâ minarentur, vti Plutarchus asserit. Ignis inter prima primò in Perside, non autem à plebecula tantùm, sed maximè à Regibus in ædibus ad eam rem sanctè comparatis, Theodoro teste l. 5. Eccles. histor. colebatur; vnde ædes istæ *πυρρὰ* dictæ, ignis verò *πυρρὸς* βύσσιν, inextinctus; in Pyrræo verò ignem seruabant ad diuinationes, eo eum loco habentes, quo Vestam Romani, ait Procopius l. 2. Strabo l. 15. *ὅς τῃ δὲ ἀπὸ θύλας τοῦ πρώτου τοῦ πυρρὸς ἔχει*. Cuiusque Deo sacrificarent, primò igni vota nuncupabant, *τίνας δὲ θεοὺς καὶ πόλεις καθύπερθε κατέσθαι* *τὴν μὲν τὴν καλὴν τὴν ἁγίαν, τὴν τὰς ἀδελφὰς θύλας, τὴν τὰς ἀδελφὰς θύλας, τὴν τὰς ἀδελφὰς θύλας*, Tiaris aperti ex lana densa vtrinq; demissis, vt labra ex quo genus tegant, *καὶ πυρρὸς θύλας* *ἐκαστὴν ἀπὸ τῶν πυρρῶν θύλας* *ἐκαστὴν ἀπὸ τῶν πυρρῶν θύλας*, Sacrificaturi igni, ei pabulum præbentes dicebant, *Ignis Domine comede*. Quæ quidem omnia ab Ægyptijs ad Persas, & hinc ad Græcos, Romanosque propagata, maximum semper incrementum habuere.

Firmicus Maternus.

Dionysius Geographicus Strabo.

Theodorus.

Procopius Strabo.

Sed vt ad propositam nobis de Lucernis Veterum narrationem redeamus, Notandum est, Lucernas variz omninò figuræ fuisse, siue lychnos species, siue figuram ipsam Lucernarum. Fuerunt ijs *μονόμυξοι*, *πολύμυξοι*, id est, vnus, & plurium, pro ratione Numinum quæ colebant, ellychniorum seu myxorum Lucernæ; *ἑμυξιν* id est, ellychniorum in trianguli formam concinnatæ supremo triformi Numini; *τέτραμυξοι*, quatuor Elementorum præsidibus Dijs; quorum vnusquisque eâ figurâ animalis, quæ Numina referebant, concinnabatur. Non desuerunt in honorem septem Planetarum *ἑπτάμυξοι*, septem ellychniorum Lucernæ constitutæ; *δωδεκάμυξοι*, duodecim Zodiaci Genijs ordinabantur, cuiusmodi vnus ad me ex Ægypto transmisit delineationem Michael Schatta, quem suprà citaui, meus olim in Copticis Amanuens. Scribit Demophilus peruetus Author, in Templo Solis Heliopolitano Lucernam fuisse tot lychnorum, quot diebus annus constituitur. Quos secuti videntur Tarantini tempore Dionysij Iunioris, Athenæo teste l. 15. *Ταραντίνους ὡς τὸ πρὸς τὸν ἡνὶ Ἀθῆναις λαχόντων δωδεκάμυξοι καὶν τοσούτους λύχνης, ὅλκον δὲ τῆς ἡμετέρας ἑστὶν ἀειθαλὸς ὡς τὸν καιρὸν*. Tarantinis in curia lychnuchum positum fuisse, tot instructum ardentibus lychnis, quot dies essent in anno. Et tamen Athenæus nuperum inuentum lychnum dicat, *Παλαιὸν δὲ ἔστιμα λύχνης* *ἡλικὸν δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ τὸ δαδὲς, καὶ τῆς ἀλλων ἑλκὸν ἔχοντες*. Veteres enim igne eade ex aliorum lignorum utebantur; negandum tamen minimè est, iam primævis temporibus vsum lychnorum fuisse, siquidem in hunc vsque diem in abditissimis Cryptarum reconditorijs inueniuntur huiusmodi *πολύμυξοι*, siue Lucernæ, tum vnico, tum pluribus myxis instructæ, hieroglyphico ornatu spectabiles, quas

Lucernæ Veterum variz fuerunt figuræ.

Nota Lestor, huius Lucernæ figuram ex Ægypto à Schatta transmissam ex angustiam temporis videri non potuisse. Demophilus, Lucerna in templo Heliopolitano. Athenæus.

Lucernæ antiquissimi temporibus in vsum fuerunt.

Y y

non

non nisi ante Romam conditam impositas fuisse, suprà in Syntagmate de Mumijs susce- docuimus. Voco autem lychnum ellychnium, lineam & papyraceam stupam, olco imponi solitam, ignis quoddam nutrimentum,

Prudentius.

quæ scitè sanè describit Prudentius in hymnis :

*Vinax flamma viget seu eava fistula,
Succum linteolo suggerit ebrio,
Seu pinus piceam fert alimoniam,
Seu ceram teretem stuppa calens bibit.*

Ægyptij itaque non Lucernis tantùm, ellychnijs stupeis, papyraceis, iunceis instructis, sed & cereis, facibus seu tædis è cortice, quam Athenæus vocat Athenæus (Alexidi dicitur ξ λυχνῶν Ciceroni lychnuchus ligneolus & obeliscolychnus, cùm lignum in verruculo pro lampade ardet) thyrsis iunceis, quas λύχνη θυμαλλίδας vocat Aristophanes in Vespis; thyrsis lotinis cera & resina circumductis, ut interim varias lignorum strues in Adytis omittam, utebantur; accensionem verò ipsam vocat Aristophanes λυχνυκαύσις, λυχνάριον, φαφάριον, Herodianus l. 4. δαδύχια. Sed & in hisce omnibus magna differentia intercede- bat. Erant aliæ Lucernæ pendulæ, aliæ positi- tæ; de ijs Virgil. l. 1. Æneid.

Aristophanes.

Herodotus.

Virgilius.

*dependent lychni laquearibus aureis
Incensi, et noctem funalia vincunt.*

Paul. Nat. 9.

*Tecloque supernè
Pendentes lychni spiris retinentur abenis,
Et medio in vacuo laxis vaga lumina nutant
Fumibus, undantes flammæ levis aura fatigat,*

De hisce idem Nat. 3. Paulinus

*Clara coronantur densis altaria lychnis.
Lumina ceratis adolentur odora papyris,
Nocte diuque micant.*

Ex his, ni fallor, luculenter patet, ratio Lucernarum Ægyptiarum; quare iam ad particularem earundem descriptionem paulò propius accedamus.

CAPVT III.

De Lucernis Aegyptijs in peculiari.

§ I.

Mycerinum Regem tùm sibi; tùm filiz suæ Lucernas affabrè factas posuisse ante Bouem, cui cadauer filiz incluserat, Herodotus ad longum describit; sed quoniam historia digna est, quæ ex ipso Authore percipiatur, verba eius hic apponam:

Lucerna à
Rege Myceri
no filiz po-
sita.

Post hunc Chephrenem regnasse in Ægypto dicebant Mycerinum Cheopis filium, eumque paterna perosum facta, et templa reseruisse, et populo ad vltimum calamitatis afflicto fecisse potestatem res agendi et sacrificandi: quin etiam super omnes Reges iustitiam exercuisse. Quo nomine ex vniuersis Regibus hunc Ægyptij maxime prædicabant, tùm ob alia quæ benè iudicabat, tùm verò quòd conquærenti de ipsius sententiâ, de suo donabat, vt indignationi hominis satisfaccret. Cum autem esset in ciues ita clemens Mycerinus, atque ita studiosus, principium ei malorum contigisse obitum filie, quæ domi vnica soboles erat. Quâ clade supra modum dum doletet, velletq; filiam excellentiori aliquo genere sepeliri quàm cæteros, fecisse ligneam Bouem cauam; quam cum inaurasset, in ea filiam sepelisse defunctam. neque humo Bos hæc condita est, sed ad meam vsque memoriam in propatulo fuit in vrbe Sai apud regiam, in conclaui quodam exornato posita, cui singulis diebus omnifarij odores inferuntur: noctibus autem perpetuò incensa Lucerna astat. In altero contiguo conclauì imagines stant Concubinarum Mycerini, vt in vrbe Sai Sacerdotes aiebant. Stant enim Colossi, id est, grandia simulachra, circiter viginti, è ligno fabricati, nudi plerique: qui quarum sint mulierum, non possum dicere, præterquam quæ narrantur. Sunt qui de hac Boue et Colossis hæc referant: Mycerinum amore filie suæ captum, vim ei intulisse: deinde illam cum præ marorè se suspendisset, patrem in hac Boue sepelisse: matrem autem manus ministrarum quæ filiam patri prodidissent, præcidisse: et nunc earum hæc esse simulachra eius mali quod viuæ passæ fuissent. Hæc (vt ego opinor) dicant nugatores, vt alia, ita et de manibus Colossorum: quippe quas ipsi vidimus temporis diuturnitate delapsas, quæ ad meam vsque ætatem, ad pedes eorum strætæ viscebantur. Bos quoque cum cæterum corpus operta est Phœnicæo pallio, tùm verò ceruicem et caput crasso admodum auro: cuius inter media cornua circulus annexus inest, Soli assimilatus. Neque stans est Bos, sed in genua cubans, magnitudine quanta est grandis Vacca viua. Effertur autem è conclaui quotannis. Et postquam Ægyptij verberant Deum quendam, quem in tali negotio non puto mihi nominandum, tunc et Bouem in lucem proferunt. Aiunt enim eam orasse patrem Mycerinum, vt defuncta quotannis semel Solen intueretur. Huic Regi, post calamitatem filie, secundo loco hoc accidisse: ex vrbe Buti Venisse Oraculum, fore vt sex omninò annos viueret, septimo defuncturus. Id hunc agrè ferentem, vicissim misisse ad Oraculum contumeliosas querimonias: quòd, cum pater suus et patruus, qui Deorum immemores templa-

Herodotus.

clauferant, hominesque perdiderant, tamdiu vixissent, ipse piè faciens tam citò foret vita defuncturus. Rursus ei venisse dicuntur ex Oraculo responsa, eapropter ipsum properè vitam futuram, quòd non id faceret quod deberet. Oportuisse enim Ægyptum centum quinquaginta annis affligi: idque duos qui ante eum fuissent Reges didiciſſe, ipsum verò nequaquam. Hæc ubi accepit Mycerinus, se iam à Numinibus damnatum, Lucernas fecisse permultas, quibus cum noctesce-
ret accensis, potaret ac se oblectaret, neque diu neque noctu intermittentem quin per paludes perque nemora vagaretur, utque audiretur, iuuenilibus in rebus studiosissimè versari. Hæc autem idcirco excogitarat, quòd vellet Oraculum convincere mendacj, ut duodecim pro sex fierent anni, diebus sacris ex noctibus. Vtrum verò Herodotus Lucernas perpetuò ardentes habuerit, uti inclutus Licetus existimat, dubium est; quid nos sentiamus, in sequentibus patebit.

§ II.

De Lucernis Ægyptiorum in sacra animalia transformatis.

Lucernæ à
Duce Hetrur-
iæ missæ.

Misit pro suo in Rempub. Literar. affectu iam dudum sapientissimus Princeps, Magnus Dux Hetruriæ, è suis Muscis omni antiquitatis

Lucerna Bo-
vis figura in-
Apidis Fano.

genere instructissimis, nonnullas veterum Ægyptiorum Lucernas, quas hoc loco opportunè inferendas existimaui. Quarum prima Bovis procumbentis figuram refert, cum puero dorso eius incumbente, & folijs fici, ut præsens figura docet. Bouem Apidis figuram, Apidem verò agriculturæ præsidem Genium expressisse, passim hoc Opere docuimus. In Fano itaque Apidis Lucernam ponebant in honorem huius Numinis adornatam; & per Lucernam quidem pium & religiosum erga Numen affectum, per ignem verò calorem vitalem notabant; qui si ab agricultura abesset, omnia in ultimum exitium ruitura existimabant. Numen itaque tacitè, ut hunc vitæ calorem agris campisque concederet, hoc symbolo sollicitabant. Puer dorso Bovis incubans, cum folio fici, vitam vegetabilem norat, cuius calore vitali à Numine communicato omnia re-
iuvet.

iuuenescere videbantur per vim sæcundatiuam, quam solium fici, quam Ægyptiacè θῆριο vocant; siquidem hoc solium, eò quòd pudendorum virilium formam exprimeret, non incongruè, teste Plutarcho, pro sæcundæ generationis symbolo assumpserunt. Huiusmodi autem Lucernas in Apidi Fano positas expresse docet Demophilus de priscorum religione; *Ἐν τῇ τῆς Ἀπίδος ἱερῶν τῶν λυχνηρῶν βύμασιν· τὸ δὲ γυνονίας σύμβολον.* In templo Apidis ponebant Lucernam sub Bouis formâ; symbolum culture agrorum. Rectè igitur Numini agrorum prædidi Lucernam hanc mysticam ponebant, eâ spe freti, futurum vt Numen religiosa ignis cœremonia sollicitatum attractumque maiori vigilantia in retum fidei suæ commissarum curam incumberet. Aliam Bouino capite conspicuam vidi apud laudatissimum Licetum in Opere de Lucernis Veterum sol. 906.

*Plutarchus
Demophilus.*

*Lucernam
Apidi cur po-
suerint Ægy-
ptij.
Licetius.*

§ III.

Lucerna Ægyptia tetralychna.

Hanc Lucernam vnâ cum Mumijs ex Ægypto Magno Duci Hetru-
riæ allatam refert Nardius, & est *τετραλυχη*; quâ quidem nihil
aliud, quàm eorum Numinum, quæ quatuor anni stationibus præerant,

*Lucerna te-
tralychna.*

cultum indigitasse videntur. Hanc in solenni Comasiarum pompa, & Adytorum consecratione adhibitam fuisse, refert Scholiaſtes in 11. lib. Metam. Apuleianæ. *Præferebatur, inquit, & Lucerna τετραλυχη in quatuor Numi-*

Lucerna te-
traluchna in
Comasij
circumfereba-
tur.

Numinum, quæ in Comasij circumferre solebant, honorem accensa; & ea indi-
gitabant eorum Deorum, qui quatuor anni tempestatibus præsidebant, propitia-
tionem. Cum enim totius Reipublicæ salus & prosperitas à rerum vbera-
tate, cui quatuor dicta Numina, in quadripartiti anni curriculum distri-
buita, præerant, dependeret; aptè sanè τὸ ἐλάμψον hanc Lucernam, nè quic-
quam mysteriosarum cœremoniarum deesset, præferebant. Nam ut suprâ
diximus, Ægyptij Lucernas suas tot lychnis instruebant, quot numerus
Numini alicui consecratus vnitates contineret.

§ IV.

De Lucerna Canubica seu Canina, aut Κυνική.

Lucerna Ca-
nubica.

Nihil frequentius fuit Ægyptijs, quàm Lucernas suas Canis figurâ
exprimere: erat enim Anubis inter tutelares eorum Deos præ-
cipuus. Huius farinæ Lucernam, vnâ cum alijs, Serenissimus Dux Hetrur-
iæ transmisit vnam, integrâ Canis iacentis figurâ expressam. Reperiuntur
& aliæ Lucernæ loco lychni Canino capite conspicuæ; quæ quidem om-
nes ad tutelaris Numinis vigilantiam alludunt, quâ deposita in Cryptis
subterraneis corpora custodire putantur. Hinc eadem de causa omni-
bus serè Mumiarum inuolueris Canis figura impressa cernitur. Verùm
cùm hæc omnia amplissimè exposita sint in Syntagmate de Mumijs, hic
non immorabimur. Hæc dum tracto, occurrit mihi in eximio Opere For-
tunij Liceti de Veterum Lucernis fol. 1178. ex gemma depromptus
schematicismus, in quo si vllibi, sanè in illo Ægyptiorum ingenium maxi-
mè elucescit. Tres in eo figuræ conspiciuntur, quarum prima nuda
τὸ κεφάλαιον, ἢ τὸ κεφάλαιον, id est, trium semorum, cum tribus capitibus, quorum
vnumquodque vni corporis adnexum trunco, Loti flore insignitum est,
quæ binis manibus Lucernas gestat, τῶν δὲ hinc inde volitantibus, & Mer-
curium Trismegistum notat. Secunda seminuda, & palliolo tecta, in
capite modium gestat, in cuius dextra arundo, vel ut Licetus putat, thyrsus
liliaceus, cum Cane adstante, eique ablandiente; & Serapidem si-
gnat; cui similem à nobis propositam vide in primo Tomo fol. 198.
Tertia Iſin exhibet, sistro, sirulâ, & in capite Loti flore spectabilem, de
qua simili habitu exposita vide Tom. I. fol. 189. Verùm cùm erudi-
tissimus Licetus pulchrâ, & ad mentem Ægyptiorum aptissimâ expositio-
ne singula libro & folio citato illustrârit, operam meritò perdam, si vlte-
riori interpretatione arcanam eorundem significationem euoluere atten-
tauerim.

Lucerna Ægy-
ptia apud Li-
cetum.

§ V.

De Lucerna Sphyngis.

INter cœteras Lucernarum figuras, quas Serenissimus Magnus Hetruriz Dux Oedipo communicauit, Sphyngis integræ figuræ spectabilis est, quæ tamen vtrum Lucernæ vsum habuerit, dicere nequeo, cùm foramina lychnorum non compareant; & illa est quæ sequitur. Quamuis

Lucerna
Sphyngis.

non ignorem, Ægyptios Lucernas suas subinde in Sphyngis figuram adaptasse, cuius significationem cùm ex professo tradiderimus Syntagma-
te de Sphyngibus, cò Lectorem remitto. Protulit & nobis huius generis
Lucernas binas in eximio suo de Lucernis Opere Licetus, cuiusmodi est
illa, quam folio 997. exponit, & alia in Sphyngis formam efficta, quam
fol. 822. exhibet, quæ nescio quid Ægyptiaco-hieroglyphicum oleant.
Nam vt alibi docuimus, solebant Ægyptij Sphynges passim Delubrorum
coronidi, teste Clemente Alexand. incidere, tanquam intellectuum Po-
testa-

testiatum symbola; in Lucernas verò eadem adaptabant symbola, ut innuerent vel ipso lumine igneæ mentis ingentem, qua inferiora omnia illustrat, virtutem; vsusq; harum maximè in Adytis, insolenti mysteriorum exhibitione celeberrimis, fuisse videtur. Sed de his passim in toto hoc Opere actum vide.

§ VI.

De Lucernis phallicis.

Lucernæ
phallicæ.

Quanto honore Ægyptij nullo non tempore propudiosum phalliculum prosecuti sint, innumeris huius Operis locis ostensum est. Hunc enim non duntaxat in phallophorijs siue pammelijs Osiri dedicatis festiuitatibus semper primo pompæ loco portabant, sed & eundem vtriusque sexus homines collo, scæmbris, brachijs alligatum, contra fascinum, sterilitatisque opprobrium gestare solebant; quin & sacris animalibus, Deorumque simulachris passim adnexum spectamus; quid mirum, si hunc Lucernis quoque impresserint? Nam ut sæpe diximus, Lucernæ pro Numinis, cui sacrificabant, ratione efformabantur: Anubi enim Lucernam Cynomorpham, Osiri Solari, Accipitrino vultu transformatam, ita & Osiri Nilotico fecundo Numini, Lucernam *γαλλίμορον* statuebant, & sic de cæteris Numinibus idem iudicium esto, vniuscuiusque videlicet effectibus & operationibus congruam. Hatum nonnullas Licetus exposuit sol. 910. & fol. 1142.

§ VII.

De Lucerna Typhonis.

Lucernæ
Typhonis.

Ægyptij non Dijs tantum beneficis, sed & maleficis, illis ut prodesse, hisce nè obessent, Lucernas statuebant; cuiusmodi ex Ægypto olim allatam, ex Museo Mediceo transmisit inclytus Nardius, Asinino capite, quod Silenus tenet, ut sequitur, ridiculam. Asinum Typhonis symbolum fuisse, passim docuimus; & Plutarchus refert, Typhonem vocem habuisse, Asinum rudium proximè referentem, unde & tubæ clangorem tolerare nequibant, utpote ruditui & Typhonis voci similem; imò Menſe Payni pœnas luisse Asinos, execrandi Typhonis gratia, quem Asinum tum inertia, stoliditateque, tum colore retulisse narrant: καὶ πόντιον προσωπὸς ἐντοκάθλου, verba Plutarchi sunt, *ὁ ὁμοῦν ἐν τοῦ ἀσίνου*. Placentas facientes ijs Asini figuram imprimunt. Cur verò Lucernam hoc Typhonij Asini symbolo exornârint, explicemus.

Lucernæ Asini
figura cur
exornata.

Constat ex passim dictis, Typhonem omne id malum ab Ægyptijs habitum, quod sterilitatem, contagionem, aduersionem, vim quandam ad

cor.

corruptionem aptam, omniumque destructionem referret. Hanc vt amolirentur à sæcundo Nili profluuio, Lucernas hoc ei apparatu, quem vi-

des, adornabant, spe freti futurum, vt imagine sui cognitâ à malis perpetrandis cessaret. Hinc Silenum eidem veluti inequitantem, & caput Asini constringentem aptè apposuerunt, eò quòd Silenus sæcundi Numinis symbolum, & Osiridis stipator potentiam malignitate & adustiuâ vi refertam quadantenus, ob insitam ei *adustiuâ*, cohibeat. Insistit autem Lucerna hoc typo adornata pedi Aquilino, seu Accipitrino, vt ostenderetur, Typhonia vis nocua & adustiuâ in Sole latens, quam Silenus Bacchi

Z z z

seu

Plutarchus.

seu Osiris Dionysij assecla, humore cui præest, temperat. Nam ut rectè Plutarchus, Isis non omninò interemptum Typhonem, sed vincum esse voluit, quia adustiori seu ignea vis tamen subinde ob nimiam siccitatem, perniciofa est, humori tamen nimio temperando suo tempore confert. Patet itaque Lucernæ Typhonis vis & genuina significatio.

§ VIII.

De Lucernis polylychnis, quæ in Cryptis subterraneis Aegypti passim reperiuntur.

Lucernæ in
Cryptis Ægy
pti reperiuntur.

Lucernæ multiplici myxorum ordine constructæ subinde in cœmitibus Ægypti reperiuntur; de quibus oculatus testis Titus Livius Burratinus, quem sæpe sæpius in præcedentibus allegauimus, literis ad me datis ita scribit: *In queste caue si trouano ancora gran quantità di vasi di creta cotta, fatti in guisa di Lucerne, mà capaci alcuni di quattro, & altri di sei, otto, e dodici stuppini; li quali dicono li Arabi, che erano lumi perpetui, mà io credo che fossero lumi ordinarij, poiche tutte le caue sono nella volta affumate. Affermano però li Arabi, di ritrouare spesso volte di detti lumi perpetui, quando s'aprono li sepolcri nuoui; mà non hauendone io mai veduto, non posso affermare cosa nissuna.* Quæ quidem ea quæ de polylychnis Ægyptiorum Lucernis suprâ diximus, apprimè comprobant, & Michaël Schattas suprâ memoratus in suis ad me Arabicis literis datis apertè docet, his verbis:

و تعرف ادونا لاني وجدت في مغارات المنف عتيقة كثيرين من الاسراخ
و جدم قلبي ومن احدين اربعة وثمانه شعاع النار وصورهم بصورة الكلب والاسمان
والثور والبزي والحيه ومثل غيرهم كما تخطر في الصورة التي سلحت اليك

Scias quoque Pater, quòd in cryptis subterraneis Memphis antiquæ inueni multas Lucernas, quarum aliqua tres, alie quatuor, octo, aut duodecim lychnos habebant, in similitudinem Canis, Hominis, Tauri, Accipitris, & Serpentis effigatas, & cætera similia hisce, uti vides ex figura quam misi ad te. Et est illa, quæ ob angustiam temporis incidi non potuit, *πολυλυχνος*, haud dubiè duodecim Aegypti Numinum Principum honori consecrata. Non parua hoc loco nobis difficultas occurrit de Lucernis, quas perpetuo lumine fulgere in Cryptis subterraneis Burratinus ex Arabum mente dicit; quæ ut decidatur, sit

§ IX.

Urum Ægyptij verè in subterraneis Cryptis Lucernas perpetuo lumine ardentès constituerint; & quod eorum fuerit artificium.

Quamuis Licetus in suo de Lucernis Opere fusè & doctè hanc materiam tractet, nè tamen nos tam luculentæ dignitatis argumentum transisse videamur, nostram hoc loco de eo sententiam apponendam duximus. Multi hucusque ex nonnullis Lucernis, quas in Cryptis subterraneis, indicio nescio cuius apparentis luminis reppererunt, Veteres magnum hoc perpetui luminis secretum calluisse, firmiter sibi persuaferunt, idque varijs exemplis docent, ex quibus duas adducunt Lucernas proauorum nostrorum memoria detectas. Prima est Lucerna Pallantis, quæ temporibus Henrici tertij Imperatoris anno 1401 ab Agricola quodam non procul ab Vrbe ad Tyberim, vnâ cum prodigiosa & gygantia corporis Pallantini magnitudine reperta fuit, perpetuo igne à bis mille & ampliùs annis ardens, quæ nec flatu, nec aquæ, alteriusue liquoris superaffusione extingui potuerit; sed simul ac nescio quo casu fundo perforata & rupta ab importunis miræ lucis osoribus fuit, statim effuso liquore flamma euanuit. Illud autem corpus Pallantis Arcadis fuisse, filij Euandri, & à Turno olim interfecti, Volaterranus refert, cum hac inscriptione:

*Filius Euandri Pallas, quem lancea Turni
Militis occidit, mole suâ iacet hic.*

Altera Lucerna in via Appia reperta fertur tempore Pauli III. Pontificis Maximi, in sepulchro Tulliolæ Ciceronis filiz, vti inscriptio tumbæ docet.

TVLLIOLÆ FILIÆ MEÆ.

Hæc inquam Lucerna inuenta, dicitur à mille septingentis serè annis perpetuo igne succensa, & ad patrum nostrorum memoriam perdurauit, sed ad aëris subeuntis ingressum, vix dum flamma comparuit, ecce disparuit. Ita Quido Pancirolus in suo de memorabilium rerum deperditarum libro tradit, & fusiùs totum negotium examinat Licetus.

Certè lubricum, & vix satis à quoquam explicatum argumentum, de lumine perpetuo aggredimur; quod si neges, habebis adductas hoc loco authoritates tanti esse momenti, vt ijs fidem non adhibere, idem sit, ac tantorum Authorum sinceritatem tacito quodam dissensu reprobare. Quid itaque de hoc negotio sentiendum sit, & quem modum Ægyptij in Lucernis perpetuo lumine fouendis adhibuerint, tum exponemus, vbi priùs nonnulla ad inceptum argumentum luculentius demonstrandum, supposuerimus.

Lucernæ pu-
tæ perpetuæ

Lucernarum
dictarum
exempla duo.

Volaterranus

Pancirolus.

Lucernæ per
petuæ dictæ,
diuersis mo-
dīs constru-
ctæ.
Nempe primo
miraculose.

Cedreni:

Secundò sicut
de Dæmonis.

8. Augustinus.

Lucernæ per
petuæ putati
tæ, a Dæmo-
ne constituta

Suppono itaque primò, inter Veterum Lucernas, quas perpetuo lumine fulsisse Authores referunt, earumque ingentem numerum ex omni antiquitate extractarum adducit Fortunius Licetus, scriptor sanè fortunatissimus, diuersà ratione & modo constructas fuisse. Fuerunt quæ prternaturali & miraculoso lumine perpetuò arserunt, vti fuit Lucerna Antiochena, quæ ad quingentos annos lumen in propatulo & publico loco supra portam Ecclesiæ conseruasse fertur, vt Author est Cedrenus apud Franciscum Citesium Pistauiensem Medicum in Opusculo, quod nuncupatur *Abstinens consolentanea*. Verùm qui stellas perpetuo lumine animat, eidem minimè quoq; difficile est, materialem Lucernarum ignem omnipotentì dextrâ suâ, non in quingentos duntaxat annos, sed in perpetuas æternitates conseruare; vt proinde de huiusmodi Lucernis minimè nobis sermo sit.

Suppono secundò, non paucas quoque earum Lucernarum, quæ perpetuo lumine ardere repertæ sunt, opera Dæmonum, ad malè seriatorum hominum siue curiositatem, siue avaritiam, siue falsorum Deorum cultum in animis eorum accendendum, per mille fraudes, quarum Diabolus artifex est, fuisse repræsentatas. Ita S. Augustinus l. 21. cap. 5. & 6. de Ciuit. Qui enim legit, quanta prodigia & pseudodogmata in Veterum consultatione Oraculorum ope Dæmonum contigerint, is aperitè scirebitur, hanc ijs in Lucernis perpetuo igne putatio luculentibus conseruandis potestatem minimè esse denegatam. Est enim proprium Cacodæmonum, homines primò, prodigiorum rerum obiecto, veluti illicio quodam trahere, tractis ad superstitionem, & falsum Deorum cultum viam sternere, & sic tandem sui iuris facere. Hominibus itaque Deorum sepulchra explorantibus, nihil facilius fuit, quàm earum rerum specie, quæ diuinum quid sciperent, vti Lucernæ ab immemorabili tempore conditæ viam flammæ primò in admirationem, deinde etiam in illius Numinis, cuius beneficio Lucerna perpetuo igne constituta fuisset, cultum & venerationem trahere. Potuit itaque ad primum Cryptæ cuiuspiam introitum Dæmon hominibus flammam, vel aliam quampiam fulgidæ rei speciem oculis hominum obgerere, quam dum viribus naturæ altius quiddam existimant, soli illius Dæstri, cui Lucerna consecrata fuerat, potestates adscriberent; qui quidem primus est ad idololatriam gradus. Atque tales ego puto fuisse omnes eas Lucernas, quas in sepulchris Gentilium ad certi alicuius Numinis cultum positas, & deinde casu repertas perpetuo igne flagrantes, tradunt Authores; non quòd perpetuo igne arserint, sed quia Dæmon vel ad primum ingressum, vti dictum est, talem speciem obreulit, quæ illis veluti quiddam ad impium Deorum cultum lapis foret offensionis. Quod idem in Chemicis operationibus præstare solet, eam intentione, vt homines incautos avaritiæ, æuola *ἐπίης* perpetua sibi deuinciat mancipia, quorum proprium est, dum irritò conatu ad abditum artis Sacramentum pertingere nequeunt, stygium mouere Acherontem, Dæmones, qui artis secretum doceant, prouocare, ac tandem cum æterno animarum exitio ijsdem se deuouere. His itaque suppositis, iam discuti-

curien-

cutiendum nobis restat, vtrum vi quâdam naturali tam mirificum perpetui luminis machinamentum confici possit.

Magnam de hoc argumento inter Authores controuersiam reperiō. Sunt qui id fieri posse naturaliter, apertè negent; atque ita argumentantur: Omne quod in vaporem sumi resolutum tandem contabescit, perenne esse non potest: sed ignis nutrimentum pingue quodcunque dum accenditur, in vaporem mox resolutum contabescit; ergo ignis nutrimentum perenne esse nequit.

Aduersæ verò sententiæ sectatores, negant hoc loco minorem, aiuntque dari in natura rerum certas quasdam species, quæ ad æqualitatem resistunt igni, neque vnquam ab eodem penitus superantur; vrgenteque argumentum inductione empyricâ, Asbesti, Amianti, auri portabilis nescio cuius; & talibus adminiculis paulò antè citatas Lucernas perpetuo lumine fulgidas fuisse. At mirum est, à tot adeoque curiosis rerum scrutatoribus huiusmodi Asbestinos lychnos, quibus dictæ Lucernæ instruebantur, nunquam fuisse repertos. Fateor & ego, si vlla res in rerum natura perpetui luminis præstare posset, id Asbestum, & Amiantum præstare debere, quorum lychnus stupaceus vti inconsumptibilis est, ita ex eo extractum oleum irresolubile esse nemo negare potest, qui naturam vtriusque penitus inspexerit. Et lychnus quidem ex Amianto confectus (quem iam à biennio Lucernæ meæ ardentem video, nec in minimo quidem defecisse reperiō, neque desitutum puto) luculenter probat iudicia; de oleo tantummodo irresolubili difficultas est, quòd si quis mihi ex Asbesto extraxerit, cum vnâ mihi perpetui ignis nutrimentum suppedieturum esse, nullum dubium est; at quis est hic? & laudabimus eum. Certe iam dudum cum summis Chemicæ artis magistris & insignibus distillatoribus de hoc negotio suscipiendo à me transactum fuit; nec defuerunt, qui in eo extrahendo nullum non lapidem mouerunt; at frustra; oleum enim inde extractum, vel non concepit ignem, vtpote aquæ substantiæ quàm oleaginæ similis; vel adeo faculentum euasit, vt igni concipiendo prorsus ineptum inidoneumque existeret; vnde desperato negotio in eam opinionem deueni, huiusmodi olei extrahendi mysterium si non aduicari, saltem difficilius esse, quàm vt ad illud humanæ operationis industria pertingat. Quare merito, vti *αἰετῶν κίνησις*, perpetuus motus, lapis Philosophorum, similiaque huiusque inaccessibilia materia argumenta, ita & ignis perpetui artificium, pro desperatis habenda sunt.

Sed dices, quòd aliquando fuit, & factum est, id & modò esse & fieri potest; at irrefragabiles authoritates suprâ allatæ apertè monstrant, huiusmodi Lucernarum apparandarum rationem præseis fuisse cognitam; ergo & moderno tempore eam à sagacibus ingenijs peruestigari posse, non est aduicari. Respondeo nullâ ratione euinci posse, Lucernas suprâ allegatas fuisse perpetuo lumine instructas, cum subitanea illa lux varijs modis se operarum oculis ingerere potuerit, vel ex Dæmonum præstigijs, vel etiâ naturali causa. Cùm enim aër temporum longitudine inclu-

Lucerna perpetuo lumine vtrum naturaliter confici possit. Negatiue sententiæ argumentum.

Affirmatiue sententiæ argumentum.

Ellychnium inconsumptibile dari potest.

Oleum inconsumptibile dari non potest.

Lucerna perpetua dari non potest.

Obiectio.

Responsio. Flammæ subitaneæ ex Crypsis apertis subinde erumpunt.

inclusus, exhalantium corporum pinguedine infectus fuerit, nihil facilius esse potuit, quàm ut is vel ad primum subeuntis noui aëris accessum per antiperistasin accenderetur; idque experientia docet quotidiana in Cœmeterijs, vbi huiusmodi flammæ plerumque cernuntur; imò fossiores metallorum, quibuscum sæpè hac de materia consultò transegi, falsi sunt, vix vnquam se nouas cauernas aperire, quin huiusmodi flammæ erumperent. Accedit quòd in huiusmodi prodigiosis luminibus primò detectis, imaginatio magna efficacia polleat ad quidlibet sibi imaginandum, præterquàm quod fuit. Hoc pacto, quòd fossiores suprà memorati perpetuæ Lucernæ effectum putabant, ego subitaneum meteorologicæ impressionis effectum fuisse assero; sumum se vidisse putant, at nullū alium quàm proprii oris halitum, quem ut plurimum in crassiore aëre diffundere solent. Verùm cum hanc materiam integro libro, & ex professo in Mundo subterraneo, Deo dante, discussuri simus, hic diutius non immorabor. De lumine itaque perpetuo Ægyptijs vísitato, & quomodo id instruxerint, nonnihil dicendum restat.

Ægyptij Lucernas perpetuo fulgentes lumine qui construxerint

Ægyptios Sacerdotes Lucernas perpetuo lumine fulgentes habuisse in Adytis, Cryptisque sepulchralibus reconditas, non tamen ex Asbesto concinnatas, sed alio summo sanè ingenij conatu adornatas, tum ex Burrattini, tum ex Arabum Scriptorum autoritate constat, uti postea videbitur. Sed ut omnes videant, quem in dicta Lucernarum adaptatione modum tenuerint, rem ab ovo demonstrare aggredior.

Prisci Sapientes uti summo ingenij acumine, nec minori naturalium rerum peritiâ instructi erant, ita nihil quoque aggrediebantur, nisi altum, arduum, insolens, & diuinis operibus proximum. Inter cætera quoque machinamenta, cum animarum statum extra omnes mortis limites, ab omni contagione immunem cognoscerent, defunctorum corporibus Lucernas qualdam consuebant, quas, ut quantum fieri posset, animarum naturæ responderent, perpetuo igne animare conati sunt. Verùm cum nulla res in natura rerum reperiretur, quæ hunc effectum præstare posset, id naturæ perennis operationibus & auxiliatrice manu perfici posse cogitarunt, eo quo sequitur modo.

Bituminosa loca Ægypti.

Sunt in Ægypto multa loca bitumine & petroleo, uti omnes Ægyptiacarum rerum exploratores, Bellonius, Radziuius, Vallæus, & Burrattinus testantur, inexhaustæ multitudinis referta, & abdito naturæ consilio ibidem constituta. Ægyptij itaque occulta naturæ molimina penetrantes, è pureis similibus occultos canales deriuabant in ipsas subterraneas corporum sepulchris destinatas Cryptas, vbi & Lucernam adaptabant, quæ canali pinguedinis vehiculo inserto, continuò aliunde deuerti liquoris, quo Asbestinus & inconsumptibilis lychnus seu myxus Lucernæ inditus inebriabatur, suctu nutriebatur. Cum itaque liquoris oleacei affluxus perennis esset, & stupra Asbestina inconsumptibilis, perpetuum lumen ex consequenti durare necessarium erat. Atque hoc ita esse, Schianguia Arabs in historia memorabilium Ægypti testatur his verbis:

وكان في مضر بقاع مملوا بغار وبتقفر والفلسفة كان يخرقون هذه قوم
الطبع واعدوا الجدران منه حتي المغاراتهم وفيهم السرخ الذي يتصل بالجدول
مدكورين وكان في السرخ الخيط من القطن الذي لا يمكن ان هو يحترق
من النار وهكذا السرخ كان يشرق ابدًا من اجل القطر الذي هو يجري ابدًا
ومن اجل القطن الذي هو لا يحترق من النار

*Fuit autem in Ægypto campus, cuius fossæ plene picis et liquidi bitumi- Schianga.
nis, unde Philosophi cum naturæ cognoscences constituiebant canales quosdam ex
huiusmodi locis usque ad cryptas subterraneas, in quibus Lucernam ponebant,
quæ coniungebatur cum canalibus memoratis; Lucerna verò habebat filum ex
lino, quod ab igne comburi non potest; et hoc pacto Lucerna semel accensa
perpetuò ardebat, ob perpetuum bituminis affluxum, et ob lini filum
incombustibile.*

Atque hæc, meâ quidem sententiâ, verissima perpetui luminis con-
struendirationo est; quæ cum purè naturalis sit, non magnâ, præsertim in locis
quæ petroleo abundant, ad similes Lucernas construendas, difficultatem
habet; ut proinde Arabes de lumine perpetuo inter Cryptas dispositis
ardentibus Lucernis non sine fundamento ratiocinentur. Scopus deni-
que & finis, ob quem Lucernas huiusmodi concinnabant, alius non fuit,
quàm ut monstrarent, quòd sicut ignis natura Deorum operationibus si-
millima est, ita Numina quoque custodiæ corporis deputata, ob abdi-
tam quandam sympathiam consensumque, quem ad eundem obtinent, ve-
luti sensibili quodam diuinitatis symbolo, tum ad depositi tutelam, pe-
rennemq; præsentiam, tum ad animæ perpetuam illustrationem,
attracta hisce assistere putarentur. Atque hæc de Veterum

*Lucernæ per-
petuo arden-
tes cur posue-
runt Ægyptij
in Cryptis.*

Ægyptiorum Lucernis sufficiant.

FINIS SYNTAGMATIS VIGESIMI.

OEDIPI AEGYPTIACI THEAT. HIEROGL.
ANACEPHALAEOSIS
TOTIVS OPERIS.

ILLVSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO
LVCÆ HOLSTENIO
Bibliothecæ Vaticanæ Custodi,
NEC NON
LEONI ALLATIO

ΦΙΛΟΛΟΓΩ ΠΟΛΥΤΕΧΩ.

Viris merito suo celeberrimis, & vndiquaque
doctissimis.

ΧΑΡΙΣΤΟΣ ἐστὶ ἀποστῆναι· non immeritò videri possem,
Viri doctissimi, si honori meritisque Vestris longè am-
plissimis non aliquam mearum lucubrationum partem
constituerem, quorum auxilijs, consilijsque plurimum
me debere ingenue fateor. Vos enim me Herculeâ argu-
menti mole vacillantem fulciuistis, difficultatum scopulis
implexum extricastis, necessarijs librorum subsidijs ins-
tuitistis, & quod caput est, autoritate quâ polletis maxima
contra Criticistros vindicastis. Ardua, sateor, ausu forsitan temerario aggressus
videri possum; sed nostis τὴν τοῦ ἐμοῦ ἐν τοῖς γράμμασι συντηρημένην τοῖς πόντοις σωλὴν δὲ
ὡς τὸ δὴ κακοζήλιτον κειμήλιον τιθεῖσθαι; καὶ μὴδὲ, ὡς μὴ μόνον ἐν τοῖς γράμμασι
ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει, ἀπὸ τοῦ ἀποστῆναι ἐξελθόντα, μᾶλλον δὲ τῇ τέλει δικαίαν, ἐν τοῖς
συνταγματικῇ. Vestris itaque meritis hac totius Operis, tanquam peritis rerum
in ea digestarum Censoribus, debebatur ἀνακεφαλαιωτικῶς: quam si haud Vobis displicuisse
cognōrim, oppidò gaudebo, διαλαλήσω τὴν δοκῆν τῶν ἄλλων, aliorum nunquam
veriturus iudicium, si Vobis Undiquaque limatissimo responderit.

ANACEPHALÆOSIS TOTIVS OPERIS,

Quā abditarum, abstrusissimarumque rerum expositio-
nem & interpretationem ab Authore verè iuxta Vete-
rum Aegyptiorum mentem factam esse, Aegyptiosque
nihil aliud per celebres hieroglyphicorum notas,
quàm quod dictum est, intellexisse, varijs ijsque ir-
refragabilibus argumentis & rationibus
demonstratur.

P R A E F A T I O.

ANTE QVAM ex immenso huius Operis Oceano, & pelago
prorsus inexhausto, contractis velis portui nos committeremus,
hoc loco ostendere visum fuit, nos hoc in Opere veri, genuini, &
ab omni fuco alieni Oedipi munere fundos, interpretationem
nostram ita Veterum Sacerdotum menti accommodasse, Vt ipsa
praeter id, quod ipsi senserunt, nihil aliud diuersum, aut com-
mentiti a ingenij impostura fucatum exhibeat; sed hanc, quam interpretati su-
mus, veram priscorum seculorum doctrinam esse, ab Aegyptijs primum inuentam,
à ceteris deinde propagatam, ac tandem, quæ est inenitabilis temporum inconstan-
tia & vicissitudo, perditam abolitamque, denuo à nobis singulari Dei beneficio in-
sauratam, quemadmodum contra nescio quos Zoilos & Sycophantas paulò post
demonstrare conabimur.

Rogo autem ante omnia Lectorem beneuolam, vt ea quæ de hoc argumento
tradidimus vberimè in Epistola parnetica, quam Obelisco Pamphilio præfixi-
mus, consulat, vbi Lector occasionem, quâ primò in huius molitionem Operis de-
uenerimus, reperiet; modum quoque quem in erudenda euoluendaque omnium
disciplinarum abstrusissima obseruauimus, mirabitur; Aurbores Latinos, Græcos,
Hebræos, Chaldaeos, Arabes, Armenos, Ethiopes, Coptos, Persicos, innumerorum-
que Orientalium idiomatum monumentis celeberrimos Scriptores, quorum Vsu &
lectione proficimus, ordine allegatos contemplabitur; Antiquitatum quoque
Cimeliarchia totius Europæ celeberrima, quorum scrutinio vsi sumus, inueniet;
Obiectiones denique Philologorum quorundam, & Nasutulorum imperitas censu-
ras confutatas intuebitur. Hanc itaque parneticam epistolam antequam Cui-
no nos dante, & prepostero linoris astu agitatus impetui, adeundam censeo, vt
eandem equiori iudicij trutina operam meam in hoc Opere præstitam ponderet.
Ne itaque eadem cum nausea Lectoris repetere cogamur, remisso ad citatam pa-
ranesim Lectore, hoc loco tantum ex expositarum rerum conditione, & hierogly-
phice literatura contextu & proprietate, doctrinam à nobis expositam, eandem
esse quæ olim à Sacerdotibus intenti fuit, Deo dante demonstrabimus.

Tria sunt, quæ maximè Oedipum Aegyptiacum scire oportuit. Primum

A a a

est,

Epistola para-
netica Obeli-
sci Pamphili
legenda.

Oedipum
Aegyptiacum
tria oportet
scire.

est, vera & genuina Veterum Ægyptiorum doctrina seu sapientia notitia: Secundum, Obeliscorum ceterorumque monumentorum, quibus hieroglyphica doctrina incisa fuit, in hunc usque diem, ab immemorabili antiquitatis tempore superstium, duratio: Tertium, modus tum doctrina Ægyptiaca cum Obeliscis, tum eorum cum illa exacte combinandi peritia. Quibus instructus Oedipus, tantæ molis Opus, diuinâ cooperante gratiâ aggressus, ni fallor, perfecit. Verum singula per totidem Capita, non uti nonnulli sibi persuadere possent, demonstratione Mathematicâ, sed illâ, quam moralem vocant, ex veterum auctoritate Scriptorum potissimum innititur, cum bono Deo demonstrare conabimur.

CAPUT I.

De veterum Ægyptiorum doctrina & sapientia.

Ægyptiorum
Veterum doc-
trina hoc
Opere restau-
rata.

Nihil passim toto hoc Opere egimus, quàm quòd ex Vetus-
tum monumentis Authorum, hanc sapientiam ab omni æuo me-
morabilem venati, longè sublimiori carpento quàm quo Triptolemus,
vedum legimus, per omnium artium & scientiarum Hieromantis vstrata-
rum adyta diuagati inquisuerimus. Quo quidem intenso studio, specu-
latione pertinaci, & Herculeo prorsus labore id consecuti esse videmur,
ut hanc doctrinam vetustate temporum veluti abolitam, aut non nisi
sparsim Veterum Authorum monumentis insertam, ac veluti in mille fru-
sta discerptam, studiose collectam suæ integritati restituerimus; ut pro-
inde superuacaneum esse rear, illam hoc loco repetere.

Huius incunabula in primo Tomo tradunt Syntagmata ferè omnia;
hanc in secundo Tomo per Sphingem Mythagoram reconditis Veterum
effatis definitam, ac sub vario scientiarum cortice veluti medullam la-
tentem eruimus; hoc ultimo tandem Tomo hieroglyphicis symbolis ex-
pressam, integram exposuimus; scopumque ac finem, quo Prisci impulsu
Mystæ, eam adeo abditis notis obuclarunt, enucleauimus. Ut proinde
modò nihil aliud restet, nisi ut nos recto tramite, & ad filum Ariadnæ,
quæ est Sapientum Ægypti mens & ratio, adyta à bis mille annis clausa
inaccessaque adiisse, claustra reuerasse, thesaurum abditum, tanto tempo-
re conditum, non fucatum, aut in minimo adulteratum, sed veris genui-
nisque veteris Sapientiæ sigillis obsignatum, eruisse demonstremus.

Obelisci su-
perstitæ con-
tinent doctri-
nam Veterum
Ægyptiorum

Si non superfuidet Obelisci, aut cætera monumenta hieroglyphi-
ca, certum est, omne studium in hieroglyphica doctrina instauranda irri-
tum fuisse. Cùm verò illos in hunc usque diem à bis mille annis & am-
plius durasse tum in Ægypto, tum hinc Romæ cernamus; certè in illis
quidquid hieroglyphicorum à Priscis prolatum fuit, contineri nul-
lus inficiabitur, qui nostrum hoc Opus studiosè peruoluerit. Si itaque do-
ctrina paulò antè indigitata, atque in Authoribus sparsim hinc inde dissi-
pata cum hisce assidua mentis trutina ritè comparetur combineturque;
nulli dubium esse debet, quin sagaci mentis scrutinio Oedipus ad veram
eorundem significationem sit penetraturus; quemadmodum nos, uti to-
tius

tus huius Operis periôche docet, diuinâ gratiâ præstitimus. Nam sicuti in phrenoschematis seu impressis, nec sententia sine adiuncta symbolica, figura, nec symbolica figuræ sine adiunctæ sententiæ vocibus intelligi possunt, sed ad latentis argutæ vim penetrandam vtriusque positione opus est; ita prorsus in hieroglyphicis vsu venit. Doctrina seu Sapientia hucusque incorrupta ad nos veluti per fragmenta quædam & frusta hinc inde dispersa, propagata fuit, at sine symbolis: symbola quoque solis Obeliscis cæterisque monumentis incisa extiterunt quidem, at nemo hucusque fuit, qui symbola cum doctrina combinaret, combinando examinaret; ut proinde mirum non sit, à tanto tempore, veram hieroglyphicorum significationem latuisse. Ego ab ineunte ætate, nescio quo instinctu agitatus, Opus tandem aggressus, symbola cum doctrina spacio viginti annorum, continuo mentis scrutinio fatigatus, combinaui, singula singulis iuxta combinatoriæ artis regulas scitè adaptando comparavi, & tandem adytis reſeratis, corticibusque ruptis, nucleum inueni, id est, veram & infallibilem hieroglyphicæ significationis veritatem adeptus sum; quam & hoc ingenti Opere posteritati consecrandam statui. Sed ut Critici imperiti videant, dictarum rerum irrefragabiles rationes, nonnulla argumenta, quibus dictorum veritas luculentius pateſcat, primò proponam.

Authoris Axioma in eruditione ægyptiorum doctrina ex monumentis hieroglyphicis.

ARGVMENTVM I.

Symbolorum Hieroglyphicorum multitudinem non esse innumerabilem, vti nonnulli Censores obiiciunt.

F Verunt nonnulli, qui in hanc opinionem deuenere, hieroglyphicorum doctrinam, ob innumerabilem symbolorum multitudinem, aduicari esse; contra quos hic decertandum duxi. Verumtamen cum tota hæc ab exhibitione figurarum dependeat demonstratio, exhibitio autem in singulari & specifica consistat rerum omnium enumeratione; fieri non potest, ut proposito fini satisfiat, nisi omnes Anatomici partes probè expleam: explebo itaque.

Hieroglyphicorum non sunt innumerabilia.

Totus sacrarum sculpturarum contextus ex triplici potissimum ordine constitutus absoluitur. In primo ordine diuersi constituantur animalia, ex hominum, quadrupedum, volucrum, Serpentum, insectorumque Republica in symbolorum fabricam assumpta. Quæ quidem vario ac diuerso significandarum rerum munere funguntur: vel enim significant integra per se posita, vel per positas eorum partes, vel per assumptam alterius diuersi animantis portionem, cum quo vnum quid constituant multiforme, quales sunt sculpturæ *ἱερὸν ἄνθρωπον, κύναν, ἱερὸν ἄνθρωπον*, aliæque sexcenta monstra, quæ passim in Obeliscis nostris exhibuimus.

Hieroglyphicorum triplex ordo.

In secundo ordine diuersi generis res continentur, veluti sunt her-

bæ, flores, vasa, baculi, sceptræ, cruces, aræ, sedilia, instrumenta artificum, habitus varij, ornamenta capitis, mitræ, calathi, tutuli, instrumenta Musica, figuræ Geometricæ; verbo, omnia ea, quibus vel in festis & solennitatibus Deorū passim utebantur, aut quæ Osiridem, vel Isidem, vel reliquorum Deorum progeniem aliquando vsurpasse credebant, tanquam sacra ad significandum symbola assumebant.

In tertio ordine ea continentur, quæ à Clemente Alexandrino *μυσταγωγικά* dicuntur, hoc est, quæ similitudinem quandam ad res, quas denotant, obtinent, vti figura Solis & Lunæ, portuum, murorum, coronarum, limitum, flammarum, ignis, aquæ, craterum, piscinarumque figuræ, similiaque plurima; quæ quidem nihil aliud, quàm rem, quam reserebant, significabant; quæ omnia hoc libro passim exposita vide. Præmissa itaque hæc Anatomia videamus iam, quænam sit infinita animalium, ferarumque in hieroglyphicis Obeliscis occurrentium multitudo, quam nobis ceu scitu *ἀδύνατον* imprudentes obtrudere possunt. Ac primò quidem supponendum est, Ægyptios rarò, vel etiam nunquam philosophandi gratiâ patrium solum egredi solitos; vt qui, teste Strabone & Herodoto, reliquas gentes veluti barbaras, ignaras, & sapientiæ suæ indigas reputarent; artes quoque & disciplinas, veramque philosophandi rationem, nullibi nisi in Ægypto, sicuti prima terrarum, sic prima quoque rerum, productrice quærendas existimarent. Atque ex hoc supponendum secundò, nullam quoque animalium extra Ægypti limites degentium singularem cognitionem habuisse Ægyptios, sed eorum tantùm, quæ secunda Mater Ægyptus illis producebat. Quod inde luculenter apparet, quia cùm Ægyptij toti essent in animalium virtutibus, proprietatibus, indole, ingenio, sympathicis & antipathicis eorum affectionibus, alijsque naturæ dotibus perferutandis, omnes eorum nutus, teste Plutarcho, & gelius, minimasque actiunculas ad superstitionem vsque obseruarent, imò maximam in hisce cognoscendis secretioris Philosophiæ suæ partem ponerent; certè earum virtutum proprietatumque obseruationem, nisi in animantibus maxime obuijs, ijsque familiaribus minimè fieri potuisse verisimile est. Quod si ita, sanè nulla alia animalia præterquàm Ægyptia, quorum virtutes & proprietates ex quotidiana inspectione cognitæ erant, ad symbolorum seu hierogrammatum structurarum assumpta fuisse, ex dictis patet. Vnde satis mirari non possum, quid Ammiano Marcellino l. 17. in Const. & Iulian. in mentem venerit, quòd in Obeliscis præter formarum innumeras notas, volucrum ferarumque etiam alieni Mundi genera multa Ægyptios insculpsisse, audeat dicere. Mihi certè huiusmodi alterius Mundi animalia in Obeliscis nostris Romanis nunquam deprehendere licuit; nisi forsàn Ammianus hic nobis vtopiam aliquam, eiusque tùm Obeliscos, tùm animalia describat; quod ipse viderit. Quid enim inter hæc symbola, ignota animalia, veluti Gulo Septentriionalis, & Americus Vulpilupus, quorum indolem ingeniumque nè famà quidem percepissent, agerent? Frustra sanè Scarabæus pro Solis symbolo poneretur, nisi actiones eius ad opèrum Solis similitudinem conformes

cogno-

Ægyptij non egrediebantur patrio solo philosophandi gratiâ Strabo.

Quadrupedia Ægyptia tantùm assumpta ad significandum ab Ægyptijs.

Plutarchus.

Ammianus Marcellinus.

cognoscerentur. Gratis quoque Ibis, aut Simia v. g. pro symbolo Lunæ, nisi in actionibus suis omnibus Lunæ Simias experti essent, assumerentur. Nam quòd in sacris sculpturis nunquam & nusquam intueri liceat Elephantes, Camelopardales, Rhinocerotes, Lynceæ, Cervos, Biontes, Alces, Vrsos, Struthiones, Apodes Paradisiacas, Psittacos, similibusque virtutibus maximis pollentium animalium imagines; certè nulla alia ratio esse potest, nisi quòd nullam huiusmodi animalium habuerint intimam cognitionem. Eandem ob causam species piscium veluti ignotas, & quorum virtutes difficile esset inquirere, veluti hieroglyphicis symbolis ineptas, repudiabant, præter Oxyrynchum & Phagrum, genus quoddam piscium, quod in omnibus passim hieroglyphicis monumentis obuium est. Cum enim Sapientes Solaria & Lunaria maximè inquirerent, aut quæ dotibus naturalibus Deorum suorum proprietates referrent; timebant, nè si incognita animalia admitterent, Arimania seu Typhoniam pro Oromasdam & Osiriaci selecta, quod fugere deberent, allicerent; & ideo magnâ cautione in symbolis per animalia constituendis utebantur. Hinc etiam Gallum gallinaceum in hieroglyphicis videntur neglexisse, non alia de causa, nisi quòd Leoni, Solari nimirum animali, esset contrarius & inimicus, Typhonio spiritu plenus. Quòd si verò in multis antiquis fragmentis figuræ superiùs indicatorum animalium, veluti Cervorum, Elephantum, Gallorum, Vrsorum, similibusque incisæ reperiantur; nequaquam Ægyptiorum, sed Græcorum signamenta censenda sunt. Totam igitur infinitam illam quadrupedum in sacris symbolis vrsitatorum multitudinem nobis superiùs obiectam vel vnico hoc versiculo comprehendimus:

*Simia, Bos, Ariesq., Hircusq., Leoq., Canisq.,
Ælurus, Lepus.*

quibus ex amphibijs accedunt Crocodilus, & Hippopotamus. Inter Simiarum verò genus ponimus Cynocephalum quoque. Atque præter hæc inquirat quicumque & quantumcunque velit, columnas omnes discutiat, nulla alia in toto hieroglyphicorum ambitu inueniet siue integra, siue ex alijs mista.

Sed quæret fortassis quispiam, quæ causa fuerit tantæ quadrupedum in Ægypto raritatis? huius ego sanè aliam rationem reddere nequeo, nisi quòd nullam in ea, siue ob crebras Nili inundationes, siue ob maxima incommoda, quæ à Muscis, Culicibus, Serpentibus, alijsque noxijs bestiis stagnantis Nili reliquijs patiuntur, inuenirent stationem. Vnde ex hoc capite mihi admodum suspectus redditur Horus, vt qui eas animantium species passim in hieroglyphicorum referat album, quæ nusquam tamen in vllis hieraticis schematibus occurrant; quæque non dicam Ægypto, sed nec alijs quidem nationibus, vt Hyæna, Phoenix, similiaque, cognita reperiantur; nisi forsitan ipse Horus propriâ authoritate suâ eas hoc ~~hæc~~ honore cohonestasse dicatur; quod verisimile est. Non negauero tamen, multa passim animalia in Ægyptum fuisse aliunde

intro.

Fishes non al-
sumebantur
ab Ægyptijs
pro hierogly-
phicis.

Gallus galli-
naceus cur
non reperia-
tur inter hieroglyphica.

Raritatis qua
drupedum in
Ægypto cau-
sa.

Horus cur
numeret in-
ter hierogly-
phica, anima-
lia in Ægypto
non reperiata.

introduc̃ta; sed cū eorum virtutes & proprietates Ægyptijs essent incognitæ, pro symbolis nequaquam fuisse assumpta: Ægyptias enim notas non decebant, nisi Ægyptiæ soboles. Exiguus itaq; fuit & omnium opinione minor quadrupedum numerus; volucrum aliquantum maior, non tantus tamen, quantum ignari rerum sibi imaginantur. Nam si Accipitres, Ibides, Columbas, Anseres, Ciconias, Vpupas, Meleagrides, Hirundines, Phœnicopteros, Cornices, Noctuas, Corurnices, Passeres, & ex insectorum familia Scarabæum, Muscam, Papilionem *δρακονομορφη*, cognōris; omnem volucrum hieroglyphicarum notitiam complexus fueris. E reptilium verò numero Serpentes, Ranas, Aspides, Dracunculos si adsciueris; totam animantium hieroglyphicorum summam confeceris.

Altera porrò classis symbolorum tanta quoque non est, nec tam difficilis, ut earum significatio ex Authoribus antiquis haberi non possit. Et ad plantas quidem quod attinet, illarum certè, si Perseam, Palmam, Lotum, Colocasiam, Satyrium, Seriphium, Hederam, Omomi, Papyrus, Arundinem, Acaciam, Motmuti, Iuncos, folia Querus & Ficus excipias; nullæ aliæ inter sacras notas conspiciuntur, de quibus vide Diatribem de herbis hieroglyphicis suprà fol. 65. propositam.

Tertiæ denique Classis symbola cū *μεταλλικὰ* sint, eaque, quæ referunt, significant; superuacaneum esse existimaui de ijs hic fusiùs loqui; quis enim Solis, aut Lunæ imaginem conspiciens, non subito conceptum Solis & Lunæ in animo exprimit? sunt enim eiusmodi symbola talia, ut ea vidisse tantū, explicasse sit.

Atque ex his omnibus positis colligo primò, non tantum esse sacrarū notarum, quantam ad nobilia ingenia à tam egregio conatu absterrenda, ignari rerum censores passim obtrudunt, multitudinem. Quare idem ijs contingere videtur in sua censura, quod rudiori plebi, quæ stellatam Cœli faciem intuens, Astronomos, eò quòd innumerabilem stellarum multitudinem ad calculum reuocare audeant, nescio cuius temeritatis insinuant, cū tamen tantū abest, ut sint innumerabiles quo ad visum; ut etiam quotquot hætenus astra libero humani oculi acumine conspici potuerunt ab Astronomis, non nisi ad 1022 (exceptis ijs, quæ hisce nouissimis temporibus telescopij ope in galaxia & in nouo Orbe notata sunt) reducantur. Pari ratione illa hieroglyphica, quæ multi, cū pyramides tanta scriptilium elementorum varietate insignitas intuentur, in inchoitum excurrere falsò sibi persuadent, mihi rem ad calculum reducenti, corrasis hinc inde ex Asia, & Africa, atque è celebrioribus Germaniæ, Galliæ, Italiæ, ac Romanæ Urbis Antiquarijs, sacris sculpturis, instituta singulari industriâ comparatione, certaue combinatoriæ artis adhibita methodo, destincta hieroglyphicâ ultra trecenta deprehendere non licuit; quod quidem *ὁδὸς ὅλη* videri posset.

Colligitur ex hoc secundò, symbola hæc non ad quamuis materiam, & quosvis animi conceptus indifferenter significandos exprimendosque, sicuti in reliquis literarum notis fieri videmus, vniuersali ratione fuisse accommodata; sed solū à Sapientibus ad sublimia de Deo, de

Volucres pau
ca inter hiero
glyphica
numerata.

Kyriologica
symbola pau
ca sunt.

Hieroglyphi
ca ultra 300
non exsuperant.

Hieroglyphi
ca ad res sub
limes signifi
candas adhi
bita.

de Genijs Mundi, de Dæmonibus, de Astris & Elementis, mysteria indicanda, fuisse instituta. Maiorem quoque hieroglyphicorum partem nihil aliud esse, nisi amuleta quædam seu phylacterica, ad malorum incursus ab Aegypto arcendos posita, vti passim in hoc theatro ostendimus.

Hieroglyphica multa sunt amuleta.

Quare maximopere falluntur ij, qui sub hieroglyphicis inscriptio-
nibus res gestas, diuitias, itinera, victorias, redditus annuos Sesostris, Psammetici, Ramessis, aliorumque Regum Aegypti, contineri fabulantur. Non parum quoque errant ij, qui Aegyptios nullam aliam præter scripturam hieroglyphicam primis temporibus habuisse, eaque proinde gesta Regum expressisse arbitrantur. Quæ sanè opiniones ijs, qui vel paucillum de reconditiori Aegyptiorum literatura hauserunt, ridiculæ videntur, nulloque nixæ fundamento. Si enim ad æterni nominis gloriam consequendam, hæc veluti suæ apud posteros excellentiæ testimonia relinquere statuissent; quid opus erat, rerum gestarum gloriam ex se suaque natura lucis appetentem, adeo obscuris & abditis ænigmatum inuolucris, qualia hieroglyphica erant, obscurare? Irritum enim, nè dicam stolidum foret, egregiè peractas à quopiam Rege aut Imperatore res gestas, incognito omnibus velle characterum genere explicare. Quòd si res gestæ, Regumque potentissimorum admiranda molimina ijs referabantur, cur nulli profanorum communicabantur? Cur ab earum lætione plebs (cui tamen maximè ad admirationem & reuerentiam erga Reges concitanda prælegi debebant) arcebatur? Vides igitur non hic historias scriptas, non vitæ Principum, non præclarè gesta Regum, sed mysteria nulli, nisi ijs, qui rerum in Aegypto potiebantur, quique ea applicare nòrant, communicata fuisse.

Hieroglyphica non continent res gestas Regum.

Quod porrò Herodotus dicat, in pyramidibus nihil aliud contineri, nisi sumptus in earum erectione factos, & sexcenta talenta in allium, cœpas, aliæque cibaria operarum expensâ literis hieroglyphicis scripta; omnes superat fabulas. Et apparet sanè hunc Herodotum simplici ingenio fuisse, & nimis ad cuiusvis etiam leuissimæ narratiunculæ credendum facili, obuiâ quævis etiam ioco dicta pro veris & certissimis arripientem, quemadmodum alibi quoque de ridicula illa Nili è duobus montibus Crophî & Mophi scaturientis origine, à sacro Scriba iocose narrata & credita apparet. Hermapionis denique apud Ammianum, Marcellinum interpretationem hieroglyphicam magna ex parte confictam esse, ex eo patet, quòd ille plurima in ea ponat ab hieroglyphicorum ratione penitus aliena, quorû nè concipi quidem potest ex Obelisci sacris notis veritas. Sed quia hæc omnia fuscè in Obelisci Pamphilij interpretatione ostendimus, de ijs plura dicere modò supersedemus.

Herodoti error.

De requisitis ad Hieroglyphicorum interpretationem.

Requisita ad
hieroglyphi-
corum inter-
pretationem.

CUm hieroglyphica symbola non idem semper significant, sed pro diuersitate situs, partium, aliarumque notarum ijs adiunctarum, diuersam sortiuntur significationem (aliud enim v. g. Accipiter sedendo, aliud volando, aliud solo capite, pennâ, tutulo, aliud in alio habitu refert, vti in hoc theatro hieroglyphico visum fuit) Syssiphi saxum absque dubio hoc in negotio voluet Oedipus, nisi duobus maximè ad negotium expediendum conducentibus probè fuerit instructus. Ac primò quidem, vt sacrorum animalium virtutes & proprietates, item plantarum, seu herbarum, quas Ægyptus profert Dijs consecratarum, instrumentorum ad hæc occurrentium qualitates & accidentia non optimè tantum, perspecta habeat, verum aptè quoque ac congruè iuxta intentam à priscis *αἰαλογίας* secretiori Philosophiæ & Theosophiæ, quæ in trium Mundi-
rum similitudine & concatenatione consistit, dextrè nouerit applicare. Ad quod cum ea, quæ par est, sagacitate præstandum, alterum continuo requiritur, Philosophiæ nimirum & Theosophiæ dictæ omnimoda cognitio, vt in quo eius ratio, & quod dicitur, essentia potissimum consistat, quis eius in rebus humanis vsus, quis in sacrificijs, quis in diuinatorijs artibus, quis in coniurandis Dæmonibus, & alliciendis Mundi Genijs, similibusque abditis actionibus modus & ratio. Quæ quidem nequaquam haberi poterunt, nisi ex occultis totius Philologiæ penetralibus; ex varia quoque antiquorum Poëtarum, Mythologorum, Historicorum, collatione summo ingenio, & studio pertinaci facta; quin ex Hebræorum etiam, quorum (vti suprâ diximus) æmuli fuerunt Ægyptij, ex Arabum, quoque, Æthiopum, Persarum, Græcorum, qui in ea præ alijs Gentibus hæreditate successisse videntur, relictis monumentis deducantur. Nisi itaque quispiam mediocri saltem linguarum Orientalium, Hebraicæ, Græcæ, Arabicæ, Chaldaicæ, vtpote ex eorum fontibus petendâ cognitione fuerit imbutus, nisi totius Antiquitatis consultus, nisi eximia reconditoris Philosophiæ notitiâ præditus; ad perfectionem requisitam Opus deducere minimè poterit, vt ex præsentī Opere satis patet. Quicquid enim in Masura Hebræorum, Chaldæorum Cabala, Persarum Magia, Astrologia Phœnicum, Græcorum Philosophiâ, Pythagoræ Mathematica, Arabum Chimia, Theologia denique Platonis arcanum & reconditum, hoc vnicè sibi sacra & symbolica Ægyptiorum Sapientia vindicare videtur. Vides igitur quantus apparatus necessarius, quot monumenta peregrina adeunda fuerint. Ex quibus, ni fallor, clarè liquet, Oedipum non nisi dicta artium reconditarum suppellectile institutum, intentam hieroglyphicæ doctrinæ veram significationem exhibuisse; cum hæc omnia, non nisi ex Ægyptiorum Gymnasio, vti vberimè docuimus, prodierint.

A R G V M E N T V M II.

Hieroglyphica non syllabis, vocibus, ac periodis constare, uti reliqua idiomatica, sed idealium rerum cognitionem esse.

Multi perperam opinati sunt, Aegyptios, non secus ac in reliquis idiomaticis usu venit, alphabetaria quâdam methodo hieroglyphica, quæ voces reddat, periodos distinguat, & non secus atque orationem quandam oculis legentium præfigat, concinnasse. Quod falsum esse, passim toto hoc Opere demonstratum fuit, & ex suppositionibus huic Tomo præfixis satis patet. Siquidem ex Obeliscorum inscriptione prorsus patet, hieroglyphica symbola, non secus ac Chinesium literaturam, quomodocunque posita semper suum sensum integrum conservare. Patuit hoc ex varijs tum Obeliscorum, tum cæterorum monumentorum inscriptionibus in hoc Tomo adductis, quæ uti prorsus eadem sunt, ita nullam situs differentiam servant, cum eæ in alijs iam perpendiculari, modò sursum, modò deorsum, iam situ declivi, nunc dextro, paulò post sinistro ordine descriptæ exhibeantur; quod minimè fieret, si ex alphabeticis elementis contextæ fuissent; in quibus tamen sinistra lectio nil aliud docet, quàm quod dextrâ exhibetur; nam hieroglyphica, quomodocunque lectio insituitur, semper integrum ac perfectum sensum obtinent.

Hieroglyphica non sunt literæ.

Præterea hanc literaturam minimè ex Alphabeto quopiam compositam, sed purè symbolicam esse, ex eo patet, quòd omnes ferè Obelisci in superiori parte eandem quasi inscriptionem figurarum exhibeant.

Hieroglyphica literatura est symbolica.

Primò enim semper spectatur hæc epigraphæ simulachris symbolicè adornatis mirè trāsformata; quæ literas esse, nullâ ratione dici aut debet, aut potest. Vel enim tota figura, v. g. Accipitrinus homo sceptri Cruceque armatus, unam vocem, vel multas simul, quæ deinde vocem reddant, indicat: neutrum dici potest: si enim singulæ figuræ eandem literam figurant (loquor semper de elementis seu literis Alphabeticis) & in singulis lateribus Obelisci quinque prima schemata, uti in apposita figura liquet, ferè semper eadem sunt; necessariò inde pentasyllaba vox emergeret, quæ in singulis lateribus ter posita eadem prorsus foret, sine ullo

fructu duodecies repetita. Sic hæc vox v. g. *Anima*, duodecies repetita, nullum prorsus in legentis animo conceptum formaret; nec quicquam determinaret, sed otiosa foret, sine vlla determinata significatione; quod uti ridiculum stolidumque figmentum foret, ita longè à prisca Sapiëntiæ Mystarum instituto abesse is solus nescire potest, qui quæ in hoc Opere tradidimus, penitiùs non ponderaverit. Neque dicas, sensum de-

B b b b

ter-

terminari consequentium literarum contextu : cū enim in vel maxima columna vna normalis inscriptio nunquam vltra centum literas contineat ; fieri non potest, vt tot ac tanta mysteria, quæ Ægyptij in huiusmodi inscriptionibus exhibebant, tam exiguo literarū numero contineantur. Literæ itaque Alphabeticæ nullâ ratione dici possunt. Neque dici potest, figuras huiusmodi complurium literarum congerie adornatas, ita vt aliam literam corpus humanum aut belluinum, aliam tutulus, sceptrum denique, aut Crux ansata aliam, aliam sedes constituat : si enim ex pluribus huiusmodi literis constitueretur hierogrammatismus, quæri iam posset, quemnam locum prima, quem secunda, quem tertia, & sic de cæteris, ad vocem quampiam constituendam, obtineat ; cū literæ nulla certo ordine, vt ex ipsis columnarum solidibus patet, vbi nunc recto, nunc inuerso ordine exhibentur, constet. Nullâ itaque ratione fieri potest, vt schematismi hi ex alijs literis veluti ex syllabis constatæ voces constructi componantur. Accedit quod sacræ tabulæ seu amuleta, quæ ovalibus inclusa figuris in nullis non Obeliscis spectantur, nullâ ratione Alphabeticum sensum constituere possint ; frustra enim tories vel in vno Obelisco repeterentur. Magna itaque illa virtutis symbola censenda sunt, Numinum attractiua, & idealibus rationibus expressa, quibus veluti ad occulta & appropriata symbola Numina sese sisterent, & votis supplicum fauerent. Hinc ea non Obeliscis tantum, sed & reliquis simulachris Sphyn gibisque, quin & Mumiarum inuolueris inscripta eadem de causa fuerunt. Symbolica itaque & mystica quædam scriptura est, in qua, vt rectè Iamblichus docet, *dimitte voces, & accipe sensus*. Nam sicuti, vt antè diximus, & Tomo secundo de institutione phrenoschematon seu Impresiarum sol. 8. affatim docuimus, in Impresia quauis duo continentur, symbolum, & sententia, quarum coniunctione in abditam tandem eius, quod præsert, symboli significationem deuenimus ; Verbi gratia in hoc Phrenoschemate præsentē Ma-

gnetem vides, à quo concatenata annulorum series trahitur ; vidisti symbolum, considera gnomen, quæ est, *Arcanis nodis* : quæ verba nisi apposita fuissent, nihil in symbolo certi innotuisset, sed gnomen addita symbolo, iam Parthenia Congregatio Collegij Romani Soc IESV, cui inscripta est, hoc veluti occulto interioris animi incitamento docetur, incrementum dictæ Congregationis non nisi occulto quodam diuinæ inspirationis tractu perfici ; in qua dum quisq; boni exempli, sanctæ conuersationis, ac mutux ædificationis attractu proximos quosque allicit, fit vt omnes fraternæ dilectionis & concordix vinculis colligati, vberimam iunctis viribus frugem eo in statu, ad quem eos diuina bonitas constituit, reportent, ac tandem cum beatis mentibus sociantur æternum beati. Ecce quanta significationum & contemplationum vel sub vno phrenoschemate copia latet. Eodem prorsus

pa-

Tabulæ ouæ
Obelisco-
rum non sunt
literæ,

Hieroglyphi-
ca similia
Phrenosche-
matis,

paſto, dico, in hieroglyphica doctrina contingit, in qua per abſtractos conceptus, vel in vnico ſymbolo, integræ alicuius Philoſophicæ ſpeculationis materia & argumentum comparet, vt in ſequenti figura, vbi vides ſtatuam

variegato throno inſidentem Accipitrino vultu transformatâ, cidari calathoidæ, cucurbita, & capreolo ei inſertiſpectabilem, dextrâ thyrfum præ ſe ferentem, ſiniſtrâ imperioſè aliquid mandantem; quo quidem myſterioſo ſymbolorum apparatu ſupremi intellectus operationes occultè, non per verborum in diſcurſum quendam concinnatorum modum, ſed per idealem quendam conceptum, virtutes in ſuprema Mente latentæ ſignantem, intellectus contemplatiui vi, veluti in ſpeculo quodam repræſentatum innuuntur; ita vt literaturæ hieroglyphicæ peritus dum ſchematicum hunc præſentem intuetur, mox diuinæ

mentis operationes, in Mundorum œconomiam imperium, lucis, vitæ, & caloris copiam, quâ omnia producit, animat, conſeruat, infinitâ maiestate & poteſtate corruſcans, Numen cognoſcat; hic comparet idealium, ſœtæra conceptuum; hic vitæ, lucis, caloriſque in omnes Mundi ſemitas diſfuſa poteſtas; hic Mundi ſenſibilis & elementaris varietas rerum, ac ſumma conſono diſſonorum harmonica miſcella, ex immenſa diuini intellectus vnitæte reſultans, aliaque innumera, quæ cùm alibi expoſuerimus, Lectorem eò amandamus.

Iterum in omnibus ſerè Obeliſcis epigraphes loco vides ſequentes ideales diuinarum virtutum ſchematicos, quos ſequitur tandem Accipiter, deinde Bos, iam in ſingulis lateribus vnus, iam triplicatus; quibus quidem nihil aliud, quam diuinæ vnitatis in trium Mundorum ordines diſfuſa vis & influxus, vt paſſim in hoc Opere demonſtrauiſmus, indicatur. Atque hanc minimè ſyllabicam eſſe literaturam, ſed intellectualem, vel ipſe Ariſtoteles cognouit, & his verbis docet in ſua Theologia, *Ariſtoteles.* *Ægyptiaca* l. 14. c. 14. *Conceptus animorum acceptos Ægyptij Sapientes ſcribebant, Vti oculatâ ſile legimus, in lapides per figuras, idem in omnibus ſcientijs artibusque facientes, quos locabant in templis, tanquam paginas perlegendas, talesque erant eorum libri vtenſiles; quod ſecerunt, vt indicarent etiam, quod intellectus agens immaterialis creauit omnia ſecundum propriam eſſentiæ cuiuſlibet rationem ſimilitudinemque; quod optimum fuit, pulcherrimumque documentum, &c. Deinde l. 1. c. 1. proſuſ huius paulò antè inſinuatæ interpretationis rationem his verbis attingit. Noſtra in hoc Opere intentio eſt, conſiderare Vniuerſum ſecundum mentem eorum, qui docuerunt per notas figurarum adeo occultas, vt non alius poſſit ad ſecreta huiusmodi ſcientiæ peruenire citra difficultatem, quantumuis ingenij ſit ſubtilis. recti, nec utatur negligentia. Indi-*

Ægyptiorum
sapientia à sa-
cra Scriptura
commendatur.

cant itaque hisce Sapientes, quomodo
Deus differt ab alijs, quod Mundus
A et tempus existant sub eo; amplius
quod Deus est author causarum, quod-
que creauit singula pro ratione sin-
gularum: Et quod in is illuminat
Intelligentias, per eas autem medium
intellectum, per intellectum Verò
mediam animam vniuersalem, cale-
B stemque, et per animam mediam
illustrat naturam generabilium cor-
ruptibiliumque. Quis non videt,
hæc aptissimè huic præsentì leo-
nismo congruere? Vbi globus
diuinæ mentis ac triformis Nu-
minis symbolum exhibet, quod
pyramidij vertici proximum,
C ostendit diuinæ Mentis veluti
ex centro quodam in omnes
Mundorum series ordine conse-
quentes effusionem, primò in
Intellectualem seu Angelicam,
vbi figuræ B docent; deinde
in Sidereum C, quem Accipi-
ter Solaris Numinis symbolum
exprimit; ac tandem in Hy-
D lizum D, cuius Bos typus est,
videlicet, Osiris Archetypus &
Supramundanus, in Osirin Pan-
tamorphum, Intellectualis Mun-
di choragum, & hic in Osirin
Solarem Siderei Mundi animam,
& hic in Hylzum Osirin, Ele-
mentaris Mundi præsidem, mirà
quâdam analogiâ diuinorum
influxuum communicationem
continuat.

Ex quibus, ni fallor, lucu-
lentissimè patet, nihil aliud hæc
interpretatione, quàm quod di-
xi, innui posse & debere. Quod
adeo ipse Plato, & Aristoteles, eorumq; sectatores non tantum asseruerunt,
sed tanquam dogma sacrosanctum amplexati sunt. Authoritates circa hoc
negotium propositas, vide in huius Tomi vestibulo folio secundo, & in
Classe Sexta Systematica Mundorum circa finem allatas, ex qui-
bus

bus aperte constat, hanc doctrinam non aliam, quàm mysticam & arcanam Supremæ & Archetypæ Mentis explicatricem fuisse. Quod si quis negare audeat, is eadē audaciā summorum humani generis ingeniorum aperte id asserentium authoritati, imò dicam amplius, vel ipsis sacris literis, se obsecraturum nōrit, in quibus Sapientiæ Aegyptiacæ frequens sit mentio, Moysēque in ea institutum manifestē docetur; notum autem est omnibus sublimiorum palæstrarum exedris, Sapiētiā non, aliam scientiā esse posse, nisi altissimarum rerum in abdico diuinitatis recessu latentium inuestigatricem, prout allata huius Operis, fol. 2. prima docet definitio; ut proinde frustra quis sub hisce Symbolis rerum, à Regibus Aegypti gestarum historias inquireat: ut enim sapientiā artium omnium & scientiarum regina est, ita sibi omnes quoque subditas habet; vnde & ordinis necessitate sic postulante in hieroglyphicā doctrinā ex consequenti præter Theologiam, Medicinā quoq; Magiā, atque Mathematicæ scientiæ irrepperunt, tanquam à fonte vnde omnia scaturiunt dependentes riui. Sed iam hæc omnia luculentius ostendamus.

ARGVMENTVM III.

Hieroglyphica ex mente Aegyptiorum non tantum symbola significatiua rerum altissimarum, sed & ob occultam quandam cum supramundanis causis connexionem, attractiua Numinum, atque aduersus præseruatua fuisse.

Symbola hieroglyphica uti ex omnibus mundalium rerum Classibus assumpta fuerunt, ita magnæ quoque virtutis & efficaciz, ob miram & occultam cum supramundanis causis connexionem fuisse, ex Aegyptiorum opinione amplè in hoc Opere demonstratum ex omnigena eruditione fuit: neque enim quisquam sibi persuadeat, primò huius literaturæ institutores temerè & sortuito quarumlibet obuiarum rerum imagines ad sacre sculpturæ institutum adhibuisse; sed eas sibi potissimum, quas longo studio & experiētiā ex abditis naturalium characterum, sigillis, ad mundanas Geniorum catenās magnam habere similitudinē, proprietatē, & analogiā nōrant, assumendas duxerunt. Quæ quidem tantò putabantur efficaciores, quāntò maiorem ad mundanæ alicuius catenæ Numen choragmā similitudinē exprimebant; ut proinde hinc Numinum catenæ, quas Sars vocant, originem traxerint; ad quas omnia ea, quæ siue in Siderali siue Hylæi Mundo, in quadrupedibus, volatilibus, vegetabilibus, mineralibus, ad Numen certæ catenæ cuiuspiam præsidem, analogiā quandam virtutibus suis præferre videbantur, tanquam Numini istius catenæ tutelæ commissæ, assumerent. Hoc pacto catenæ Osiriaca, Hermetica, Isis, Serapica, Momphica, atque innumere aliz, quas in Astrologia & Medicina adduximus, erant

Hieroglyphica ad Numina attrahenda vim habere putantur.

Catenarum quas Syras vocant, origo.

Magis origo.

Oraculorum

Amuletaria
artis origo.Hieroglyphi-
ca literatura
quid.Obelisci mi-
nores inter se
similes sunt.

certain quædam rerum ex diuersorum Mundorum ordinibus assumptarum Classes, in quibus singulæ res, quantumuis etiam disparatæ, Numinis catenæ alicui præsentis virtutes & proprietates exprimebant. Et quemadmodum dictas res ab istiusmodi catenæ Archichorago profuixisse autumabant, ita eam quoque sympathiam cum Numine illo habere credebant, ut illâ positâ Numen infallibiliter & necessariò, tanquam ad rem vehementer sibi symbolam & maximè appropriatam, afficeretur, attrahereturque; vnde Magia nata est, quâ per magicam inferiorum cum supernis Entibus veluti passiuorum cum actiuis applicationem mirificos effectus producere se posse credebant. Ex hoc fonte quoque Oraculorum architectura profluxit, quâ per dictam Magicam peritiâ Dæmones in statuas compingebant, eorumque verbis barbaris & prodigiis ad quæstiones propositas responsa extorquebant; vnde diuinatoria ars natales suos inuenit. Ex hoc denique capite ars Amuletaria reperta, quâ sacra symbola dicto modo catenis mundialibus accommodata, loco periapto, ad bonum, quod ambibant, assequendum, ad malum verò, quod fugiebant, auertendum, portabant. Quæ quidem magnæ efficaciz symbola summâ connexionione ad rationes in idearum idea contentas primò quidem in Obeliscorum durissimis saxis, veluti prototypa quædam æternum duratura insculpebant; ex quibus deinde quisque sibi depromeret in priuatos vsus, siue bonorum attractiua, siue malorum auersiuâ periapta prophylactica. Sacerdotes quoque iuxta ideales rationes, quas multiplex symbolorum in simulachris apparatus exhibebat, sacrificia sua, in ordine ad *dispositio* obtinendam, in Adytis peragebant. His itaque suppositis

Dico primò, Hieroglyphicam literaturam in Obeliscis exhibitam, nihil aliud fuisse, quàm scientiam theoricam & practicam de Deo, diuinis que ordinibus Mundorum Præsidibus, ex quorum concatenato influxu omnia in Mundorum æconomia administrarentur. Atque hanc Theorica sectabatur; Practica verò Numinum quam Theoria demonstrabat, quâ propitiandorum, quâ sui iuris faciendorum rationem suppeditabat. Sed hoc ita esse, sic ostendo.

Si Obelisci, præter hanc Theosophiam aliud quidpiam, uti historias, prophetias, laudes Regum, similiaque continerent; certum est, Obeliscos singulos uti diuersa exhibebant, sic diuersis symbolis, diuersoque eorundem contextu fuisse insignitos: quod tamen nullâ ratione dici potest, & res ad oculum patet; siquidem vix Obeliscus est, qui non eadem quasi contineat; in singulis non tantum symbola eadem, sed & integræ figurarum syntagmata, uti in actuali interpretatione demonstraui, ex vno in alium translata spectantur. Et ut paulò propius rem adoriar; Minores Obelisci, quos Monti-cælium, Mahutæum, Mediceum nuncupauimus, adeo similes sunt, ut eos sine iniuria eisdem dicere possis. Obeliscos quoque maiores, tametsi fusiori pro argumenti ratione contextu signati sint, ad eundem tamen scopum, ad eandem prorsus metam tendunt, in quam minores. Iterum Obeliscus Flaminius & Sallustius, uti ostensum fuit

fuit suis locis, prorsus idem sunt. Patet id quoque ex epigraphe omnium serè Obeliscorum, quæ influxum supremæ Mentis veluti ex centro quodam in vniuersas Mundorum sibi subiectorum Classes diffusum indigitant. Atque adeo idem Ægyptijs contigisse videtur, quod moderno tempore in nostræ Christianæ religionis mysterijs exhibendis præstari videmus; in quibus tametsi diuinitatis mysteria, vt SS. Triadis, Incarnationis Verbi æterni, sub alia & alia ratione depicta videas, vnum tamen semper & idem, quoad essentialem significationem, exhibent. Quemadmodum itaque Ægyptij supremam causarum causam pro virtutum ab ea promanantium varietate vnâ cum Fundo Paterno, Verbo suo, diuersis omninò modis & symbolorum structura exhibebant; ita hodie SS. Triadis, & Christi in terris peracta mysteria pro conceptu cuiusque passim varia & differenti pictura exprimuntur; ita tamen, vt nullus serè sit, qui dum huiusmodi, tametsi differentes picturas penitiùs inspicit, non mox quò colliment, intelligat. Idem de Geniorum, Secundeorumque, quos Orthodoxa doctrina Angelos nominat, cætyporum varietate sentiendum est. Vt proinde Obeliscos nihil aliud, quàm quod dixi, repræsentare ex dictis pateat.

Dixi suprà, Obeliscos non Theosophiæ duntaxat maxima quæuis sacramenta symbolis suis expressisse, sed & insuper fuisse apud Ægyptiorum existimationem magnæ virtutis sigilla, ad Numina non placanda tantum, sed & eadem attrahenda, & sui iuris facienda, à Sacerdotibus constituta. Quod adeo verum est, vt ad id demonstrandum nihil aliud requirivideatur, nisi vt quæ suprà in Syntagmatis proprijs, de Mumijs, Canopis, Sphyngebis, cæterisque auerruncis simulachris tradidimus, assiduâ comparatione examines: nam ipso factò, nullam serè siue simulachri formam, siue symboli alicuius cætypon seorsim extare, quod non in ipsis etiam Obeliscis spectatur, reperies; Argumentum sanè prorsus irrefragabile, omnia symbola nò tantum signifiatiua, sed & effectiua apud in ipsos fuisse, id est, magnæ efficaciz Sigilla, quæ Amuleta, Periapta, Phylacteria, vel Alexiteria ab Authoribus passim nuncupantur. Cum verò huiusmodi Amuleta non nisi ad supernas potestates propitiandas dirigantur; certum est, præter hanc, altissimarum quoque rerum, diuinarumque virtutum fuisse symbola, quæ mirum cum supramundanis causis ordinem & proportionem dicebant. Ita dictorum ordinum Choragos, quos exprimebant, ad id quod intendebant impetrandum, reciprocz & occultæ actionis proprietate, solis Sacerdotibus nota, mirè sollicitari opinabantur, eo serè pacto (si superstitiosa veræ religionis nostræ ritibus comparare fas est) quo hodierno die laudabili sanè Christi fidelium instituto sacrosanctæ Crucis, Beatissimæ Virginis, & Agni Dei cæteræ sacræ impressas imagines, medalia, sacrasancta lipsana collo, brachijs, lateribus, tum ad perpetuam beneficiorum in nos collatorum memoriam, tum ad honorem & reuerentiam cultumque Deo, Christo, Beatæ Virgini, Sanctisque debitum attestandum, tum denique in aduersis succursum viuâ fide impetrandum, laude dignissimâ consuetudine, portare consueuimus: sunt enim hæc efficacia conceptæ in Deum Sanctosque fiduciz sigilla,

Hieroglyphi-
ca ad Numi-
na attrahenda
putabantur
efficacia.

quæ-

quædam, mirè Deo beneplacita, & quæ Deum ad gratiam animæ amoroſis in Deum actibus agitata conferendam, hæc veluti diſpoſitione præuiâ ſollicitant. Differentia itaque præſcæ religionis in hoc tantum interceſſit, quòd Sapientes vero fidei lumine deſtituti, ac proinde Satanicæ illuſionis verſutia in tranſuerſum acti, latricum ſoli Deo debitum cultum iſtis creaturis & inſenſatis rebus attribuerint. Sed ad inſtitutum noſtrum reuertamur.

Continebant itaque Obeliſci, non tantum ſymbola rerum diuinarum ſignificatiua, ſed & effectiua Numinum attractûs; quin ipſi ſinguli Obeliſci, cum in templis, cum locis publicis, veluti prototypon quoddam ſeu catholicum ex innumeris particularibus conſtitutum Amuletum, myſterioſa pyramidis figura ſpectabile præſerebant; quod quàm diu duraret, tamdiu tellurem Ægyptiam, Deorum immortalium, quos referebant, munere, ab omni hoſtium aſſultu, bellorumque ſiniſtris euentibus immunem fore ſibi perſuadebant, vti aliàs paſſim docuimus.

Ægyptiorum
ſacerdotio in-
Obeliſcis cri-
gendis.

Cum itaque Obeliſci tales ſint; certè hinc concluditur, aliam præſcos Sacerdotes in Obeliſcis tum erigendis, tum tanto figurarum apparatu inſigniendis intentionem nullam habuiſſe, niſi eam, quæ tum paulò antè, tum in operoſis apparatibus huius Oedipi paſſim demonſtrauiſmus. Manet itaque, interpretationem noſtram verè & genuinè ad Veterum mentem eſſe inſtitutam.

Sed obiiciet hoc loco forſan nonnemo hiſce verbis: Fuiſſe hanc Veterum Myſtarum ſapientiam, & in hoc conſtituiſſe, minimè abnuo; verum cum hæc tantum ſub vniuerſalibus quibuſdam conceptibus demonſtrata ſit, non proinde video, quomodo ad particularia, aut quibus ſubſidijs deſcenderis, aut ſingula verè ad mentem Veterum deſcripſeris. Sed qui huius Operis contextum ritè examinauerit, & Epistolam parenæticam attentè legerit; apertè videbit, nihil eorum me, ſive vniuerſalia, ſive particularia ſpectes, præteriſſe, quorum rationem non reddiderim. Fateor tamen, nonnullorum ſymbolorum typos adeo primâ fronte mihi ignotos viſos eſſe, vt parum abſuerit, quin cum Apuleio ignorabiles dixerim. Quia tamen conſtans & impertæſus animus omnia vincit; hinc factum eſt, vt omnia cum omnibus, & ſingula cum ſingulis combinando, quod primò incomprehenſibile, id vnda trudente vnam, non dicam *ἀδωτάτορ*, ſed facile diuini Numinis gratiâ, viſum fuerit. Et prima quidem difficultas ſanè maxima, tum in instrumentis, vaſis, ſceptris, ſimilibuſque, tum in animalium ſpecie genuina dignoſcenda, quæ omnia rudi tantum Mineruâ ſaxis inciſa ſpectantur, occurrebat. Verum diuinâ potiùs, quàm humanâ diſpoſitione factum eſt, vt nihil ſerè in monumentis Ægyptiacis ruditer tantum expreſſorum ſymbolorum occurreret, quod inter Muſeorum latibula idolis & fragmentis, vti & Amuletiſ hieroglyphicis, poliſſimè inciſum non repererim: vt proinde genuinæ animalium ſpecies, vti & dictorum instrumentorum, ſub ſimili figurarum, quo in Obeliſcis exhibebantur, Syntagmate, mox innotuerint. Acceſſit hiſce non Latino- rum duntaxat, Græcorumque, ſed & Hebræorum, Chaldæorum, Arabum- que,

Hieroglyphi-
corum inter-
pretatio diſti-
ctis.

Hieroglyphi-
corum notitiâ
quibus ſubſi-
dijs acquiſi-
uit Auctor.

que, vti & Coptitarum autoritas, quâ dictæ res ita confirmabantur, veterum verba adduxisse, vel totum mysterium explicasse; prout toto hoc Opere passim demonstratum vides, sufficeret. Fontibus itaque vniuersalium detectis, nihil facilius fuit, quàm riuulos vndiquaque diffusos, id est, particularia, detegere; cùm hæc ab ijs tanquam effectus à causa, ideatum ab ideâ, signatum à sigillo dependenter; adeoque fieri non potuerit, vt diligenti mentis indagine ex vno in alterum transilientes, tandem in particularium notitiam non deueniremus. Vides itaque Lector beneuole, quibus subsidijs, quâ arte in vniuersalem paulatim hieroglyphicorum notitiam deuenierim; atque adeo verè inferre possum, hanc, quam hoc Tomo protulimus hieroglyphicorum expositionem, non fictam aut commentitiâ, sed veram & genuinam, à Priscis intentam, esse. Quod ita ostendo.

Hieroglyphica Ægyptiorum Sapientia, testantibus omnibus Veterum Scriptorum monumentis, nihil aliud erat, quàm scientia de Deo, diuinisque virtutibus, scientia ordinis Vniuersi, scientia Intelligentiarum, Mundi præsidium, quam Pythagoras & Plato, teste Plutarcho, ex Mercurij columnis, id est, ex Obeliscis didicerunt. At hanc nos toto hoc Opere non tractauimus tantum, sed & eam, quæ abditis hieroglyphicorum inuolucris in dictis columnis comprehendebatur, exposuimus: Ergo. Si enim aliam contineret præter dictam scientiam Theosophicam, illa vel Mathematica, aut Historica, aut Physica, aut Moralis foret: sed iam in præcedentibus demonstratum fuit, nihil horum in Obeliscis contineri, & non contineri quidem posse. Aliam itaque non exposuimus, nisi quam diximus, veram & genuinam Ægyptiorum sapientiam, in cognitione Dei, diuinarum virtutum, eiusque in vniuersas Mundorum series diffusionem consistentem: reliquas enim scientias Mathematicas, Physicas, Morales, Diuinatorias, quas in publicis palæstris tradere solebant, non hieroglyphicis, sed linguâ omnibus notâ, & idiomaticâ, quam Pharaonicam & Coptam appellamus, Ægyptij consignabant. Et vti hieroglyphica Sapientia maximarum rerum arcanarumque sacramenta continebat, ita quoque non nisi ijs, quibus ad Regni solum spes erat, Sacerdotalis ordinis hominibus, sub arcto & rigoroso silentio in Adytis, vti probatum fuit, tradebatur. Cùm enim totius Regni spes & salus, in sola Numinum tutela, posita videretur, Numina verò hieroglyphicæ sapientiæ cultu & religionem, mirum in modum in Regni conseruationem sollicitari crederentur; certè nulli maiori iure ad eam addiscendam tenebantur, quàm Sacerdotalis ordinis homines, è quorum numero primus Rex erat, qui per sacrificia, iuxta hieroglyphicas leges instituta, consortio Deorum beati, vel ipsis Numinibus imperare, mala Regno imminente auertere, atque adeo Regnum ab omni hostili assultu tutum securumque solis hieroglyphicorum Amuletum præsidij reddere se posse credebant. Sed vides quæ de hisce copiosè in Politica Ægyptiorum, & alibi tractauimus. Quòd si quispiam versutioris ingenij, aliam nostrâ hâc præsentem traditâ meliorem, magisque Ægyptiorum ingenio mentique consentaneam attulerit,

Hieroglyphica sapientia, quid sit.

Hieroglyphica doctrina, vera hoc Opere exposita.

Hieroglyphica doctrina, solis Sacerdotibus tradebatur.

ei non tantum me subscripturum, sed ambobus illam brachijs me ample-
xurum polliceor.

ARGUMENTVM IV.

*Consensus omnium Philosophorum, & Poëtarum, circa Theologiam
Aegyptiorum, demonstratur.*

Trismegistus
hieroglyphi-
corum insti-
tutor.

Hermes Trismegistus, Aegyptius, vti primus Hieroglyphicorum institutor, ita merito totius Theologiae & Philosophiae Aegyptiacae Princeps & Parens, primus fuit omnium & vetustissimus inter Aegyptios qui de diuinis rebus recte sensit; suamque de ijs opinionem veluti æternum duraturis lapidibus & ingentibus saxorum molibus insculpsit, vti fuisse alijs probatum fuit. Ab hoc, quidquid Orpheus, Musæus, Linus, Pythagoras, Plato, Eudoxus, Parmenides, Melissus, Homerus, Euripides, cæterique laude dignum de Deo, diuinisque rebus protulerunt, sed ætæ esse, non Echnici tantum veteris Philosophiae commentatores, sed & orthodoxa Sanctorum Patrum monumenta sibi superque demonstrant. Et primò quidem Trismegistus in Pimandro & Asclepio Deum vnum & bonum essentialiter asserit, quem deinde reliqui Philosophi secuti sunt. Verum vt hæc omnia pateant, totidem singula paragraphis expediamus.

§ I.

*De vnitatem & bonitate Dei, vti & rerum omnium causa, & rerum
principio productiuo.*

Trismegistus
Dei Vnitatem
cognouit.

Trismegistus.

Trismegistus ex Echnicis primus diuinam descripsit Vnitatem. A Patriarchis enim primitus didicerat vnum esse Deum, cæli terræque Conditorem omnium supremum; ob id in secunda parte Pymandri sermone primo sic loquitur Mens ad Mercurium. Quod autem hæc omnia genita sint, o dulcissime mi Mercuri, nequaquam opus est, vt me differente perdiscas; nam corpora sunt, habentq; animam, & mouentur. Hæc autem in vnum congregari absq; congregantis virtute impossibile est. Oportet igitur aliquem esse talem, & penitus vnum. Nam cum multi varique sint motus, & dissimilia corpora, vnus autem ordo velocitatis in omnibus; impossibile est duos, aut plures esse fautores: neque enim ordo vnus seruaretur in multis. Præterea qui inter illos imbecillior esset, potentiori nimium inuideret, ex quo seditio quædam exoriretur. Itaque si vnus eorum Author mutabilium animantium extitisset, cuperet quoque immortalia gignere, quemadmodum genitor immortalium affe-
ret mortalia. Quinetiam vna existente anima, vnaque materia; ad quam illorum potissimum fabricatio pertineret? Quod si ad vtrumque, ad quem Prouincia maior? &c. Et paulò inferius: Esse itaque horum omnium vnum Authorem præ cæteris, est conspicuum: nam anima vna, vita vna, vnaque mate-
ria.

ria. Quisnam iste? Quis alter præter unicam Deum? Num alteri cuiquam, quam soli Deo convenit procreare viventia? Vnus itaque Deus Mundum unum esse confessus est, Solem unum, unicam Lunam, vnam quoque diuinitatem, ipsum verò Deum quotum vis esse? Vnus igitur singula facit in multis. Sic ibi. Subdit autem quasi horum rationem reddens. Num censet arduum quiddam & laboriosum Deo, vitam, animam immortalem, mutationemque efficere? Dum enim tu tot tantaque potes, vides, audis, odoras, gustas, tangis, loqueris, graderis, spiras, intelligis, nec alter est in te qui videt, quiue audit alter, nec loquitur unus, graditur alius, hic odorat, ille gustat, hic spirat, intelligit ille, at vnus hæc omnia præstat, neque etiam possibile est illa sine Dei numine fieri. Vt enim qui cessat ab his, non est amplius animal, sic qui ab illorum constructione cessaret, minimè Deus; id autem suspicari nefarium. Quòd si concessum est, nihil in rerum natura consistere, cui non insit naturalis quidam agendi vigor, simulque certi operis exequutio: quanto magis assuendum est Deo non deesse potestatem omnium & effectum? Nam quicquid otiosum, imperfectum dicere Deum nefas. Facit igitur vnus omnia Deus. Sic ille.

Deus vnus
iuxta Trime-
gisto.

Altissima & profundissima est hæc Mercurij Theologia, quandoquidem vniis rationibus diuinam probat vnitatem; quotquot verò alij de Dei vnitatem disputarunt, iisdem vsi sunt rationibus, vt Xenophanes Colophonius, Zeno Citticus, & Aristoteles Stagiritæ. Hinc Parmenides, hinc Melissus omnia quoad vnitatem Dei desumpserunt. Ab hoc Empedocles didicit, omnia ab vno profecta visibilia, inuisibilia, præsentia, præterita, & futura, quicquid mari terraque nascitur, feras, aues, pisces, demum & Deos ipsos; intellige, Angelos. Huius igitur vetustissimæ Philosophiæ primum Sacramentum fuit Dei vnitatem, quod admiratus & imitatus Pythagoras ab Ægypto reuersus, sub ænigmatica numerorum significatione propalauit dicens. Vnitatem radicem omnium, fontem & originem, Vnitatem appellans Deum, quod Syrianus Simplicij præceptor in Metaphysicis apertissime scripsit, vbi collaudans & defendens sententias Pythagoræ & Platonis de numeris, sic perhibet. Archemachus & diuinus Plato, quos secutus est Plotinus; qui quidem Viri Vnitatem dicebant Deum, vt Vnitatis in rebus omnibus causam, omnique rei vitæque Authorem. Eudoxus etiam referens placita vetustæ Theologiæ, præcipue Pythagoræorum, Authore Simplicio primò Physic. ait: Et secundum alium modum, principium dixerunt omnium rerum ipsam Vnitatem, quod ab ea nata sint omnia, etiam materia prima. Damascius Platonicius ad aures Pythagoræ de Vnitatem differens scripsit. Vnitatem tanquam Sol procul obscure quasi videtur; si propius accesseris, obscurius; demum cæterarum rerum tollit apprehensionem. Verè igitur est lux incomprehensibilis, inaccessibilis, & profunde Soli comparatur, in quem quò magis intuearis, eò magis excutias & caliges, oculosque stupefactos reportes. Rursus ait Damascius. Vnitatem honoretur silentio. Et alibi. Vnitatem omnia producit. Ferax rerum omnium Vnitatem. Hæc autem, & si quæ alia sunt, à Trismegisto desumpta cognoscuntur, qui eodem pariter modo de Vnitatem philosophatus est, dum in quarto sermone Pyramandri sic scripsit: Menas, id est Vnitatem, omnium principium, radicem, atque originem, absque

Philosophi
Veteres Dei
Vnitatem à
Trismegisto
diderunt.

Pythagoras.

Vnitatem secun-
dum Pytha-
goræ Deum est.

Damascius.
Vnitatem, id est,
Deum rerum
omnium prin-
cipium.

Trismegistus.

vero principio nihil. Initium autem ex nullo, nisi ex se ipso dependens. Initium autem non est principij, sed alterius: Monas ergo principium omnem numerum continet, à nullo contenta. Et paulò inferius. Id sanè quod augetur, virtute Monadis augetur: euanesceat autem inbecillitate propria, cum alterius Monadem capere nequeat. Hinc non sine causa circulo vsus est veluti hieroglyphico quodam Vnitatis diuinæ. Quæ omnia fuisse persecuti sumus in 12 Classe Tomo II. quæ est Theologia Ægyptiorum, & in Geometria hieroglyphica. Hunc secutus Anaxagoras Clazomenius, cuius hæc est sententia; *Mens author vna omnium quæ cernimus. Omnia inquit simul erant, deinde accessit Mens, eaque composuit.* Scitiùs sanè Pythagoras Deum absolutè Monadem dixit; *Ipse, inquit, extra Mundum est, quia infinitus est, in ipso etiam est totus in toto, omnes circumquaque considerans generationes; quæ omnia hieroglyphicà ratione inuoluta ab Ægyptijs iam sæpe exposuimus.* Sed audiamus aurea Pythagoræ Carmina,

Pythagoræ
sententia de
Deo.

*Si quis Deus præter vnum? is debet
Mundum hunc parem condere, & dicere, hic meus est,
Nec solùm condere, ego dicere, hic meus est, sed habitare,
Ipse in eo quem fecerit, hic autem ab eo factus est.*

Digna sanè Pythagoræ sententia. Cum enim opus Dei sit Mundus, quisquis se Deum dicit præter vnum illum Deum Mundi esse autorem, alterum Mundum producat necesse est, vt se Deum comprobet. Quem secutus Parmenides, tanta de Deo sublimitate discurrit, vt Christianus Theologus altiora dicere vix possit. Hic Socratis Præceptor, & Ægyptiorum Discipulus cum diuinam considerasset naturam rerum omnium fontem, altius eleuatus Deum ipsum congruentissimâ vocis significatione, *Id quod est, appellauit, atque id ipsum, vnum, immobile, immateriale, inuariabile, infinitum, æternum, ingenitum, & independens esse voluit, atque hanc ob causam omnia vnum esse, & vnum omnia arbitratus est; contra quem temerè inuehitur Aristoteles 1. Physic. damnans eum quòd omnia confuderit. Etenim nec de materialibus rerum principijs egit Parmenides eo in loco, in quo reprehenditur, quæ constat alibi explicasse; sed de principio principiorum omnium Deo, qui vnus quidem est, & solus, & in quo omnia sunt vnum. Etenim in eo sunt omnia, & in omnibus ipse est solus.*

Parmenidis
de Deo sen-
tentia.

Deum igitur per id, quod est, intellexit Parmenides, atque illud ingenitum, & ab interitu alienum, sine principio, sine fine asseuerat, integrum item & vnigenum, seu totum & vnum. Ei etiam convenire illud simul totum, & quòd in eo nullum locum habeat id, quod non est, & præterea quod diuidi nequeat, sitque immobile in omni specie diuisionis & motus, & quod eodem modo & similiter se habeat, & quod sit extremum, id est, finis omnium; qua de re illud finitum appellat, quasi dicat, absolutum, perfectum, & completum. Finitum enim perfectionem quandam, & absolutionem indicare consuevit, ex eo quòd imperfectum quod ha-

Parmenides
quo sensu vo-
cet Deum
finitum.

be-

betur, id infinitum, hoc est, sine frustrari & egere dici consueverit. Unde à posterioribus Theologis infinitum privatiuè dici solet, quia priuatum est congruenti sine, quo modo infinitam primam materiam dixere, multi, hoc est, debitâ formâ & termino suapte natura carentem. Deum autem, cuius virtutis & potestatis nullus terminus, nullus limes, finis est nullus, negatiuè dixerunt infinitum. Quare primâ illâ acceptione infiniti, qua infinitum pro carentia perfectionis capitur, Parmenides primum illud Ens noluit infinitum haberi, sed finitum & perfectum; vnde cecinit:

*Permanet id firmum, valida illud namque coercet
Vt finis.*

Parmenides.

Quasi nihil ei perfectionis addi possit, cum nulla re indigeat. Si enim Deus (ut inquit Simplicius 1. Physic. comm. 3.) est id quod est, nullâ re indiget, & est perfectus; quod autem perfectum est, habet finem, & non est expers finis; quod autem finem habet, finitum est. Finitus ergo est, id est, completus, in essentia perfectione, licet virtute infinitus. Atque hoc modo à Parmenide & Melisso, modò finitus, modò infinitus appellatur. Quod etiam à Bessarione obseruatum est primo libro contra Trapezuntium, licet id optimè explicet citato loco Simplicius, ubi Xenophanis ac Parmenidis sententiam, dicentium vnum esse & finitum principium, cum Melisso concordat asserente illud vnum esse & infinitum; illi enim finitum appellarunt perfectum, quod omnibus finis & termini causa sit, sicut est etiam omnium principium; ille verò pronunciauit infinitum, quia infinitam in eo considerauit tum in vigore, tum in duratione potentiam. Indiuisibile etiam illud esse voluit, & simile sibi vndique totum; quod desumpsit à Trismegisto, qui 2. parte Pymandri, sermone primo sic inquit: *Nihil quippe simile eius est, quod dissimile, solumque & vnum est.*

Simplicius.

*Finitus quo
sensu dicatur
Deus.*

Trismegistus.

Sed vide quò Parmenidis cognitio peruenit, ut id quod est, idem manens, & positum quoque per se esse dixerit, non indigum, non egeum? non enim bonorum nostrorum eget Dominus, suumque intelligere idem esse contendit cum Intellectu, & re quæ intelligentia percipitur. Ex omni etiam vndiq; parte integrum nominat, & in totis finibus æquum, instar circuli, qui circumferentiam habet lincis omnibus æqualem. Quâ fortasse ratione moli orbis benè tornati illud persimile asseuerat, ut eius perfectionem, & absolutam in omnibus monstret æqualitatem: sicut enim æqualis est vndique circulus, sic etiam vndequeque vniformis est DEVS. Id autem ab eo poetice dictum putat Simplicius, sicut etiam ab Orpheo dictum existimat.

*Circulus est
DEVS, ex
Parmenidis
& aliorum
sententia.*

Sed & alij quoque Deum vel circulum, vel circulo similem esse designarunt. Primus enim omnium Trismegistus Deum dixit esse Sphæram Intellectualem. Democritus quoque Deum in igneo circulo contineri demonstrauit ex Gal. lib. de hist. Philosophica. Aegyptij Deum etiam ex circuli hieroglyphico intelligebant, sicut & Persæ Iouem Cœli circulum nuncupabant. Verum Parmenides id habuit à Xenophane

Præ.

Præceptore, qui Dei substantiam rotundam esse & globosam asseruit, nihilque cum hominibus habere commune, ex Laërtio in vita Xenophanis; omnes ab Hermete, qui hieroglyphicè Deum diuinæque semper per circulum expressit.

Parmenidis
Theologia,
nostra similis
est.

Hæc igitur altissima illa est Parmenidis Theologia, nostræ quidem valde consimilis, quæ credit Deum à se, ex se, & per se esse, esseque ingenitum sine principio, sine fine, immaterialem, indiuisibilem, perfectum, æternum, esse in omnibus, esse omnia, idem ipsum, per se possum, independentem, inuariabilem, impermixtum, incomprehensibilem, inæstimabilem, quod nec sustineri, nec ferri, nec indagari possit. Vnde enim, & quò, & ubi, aut quomodo, aut qualis sit, ignotum est, ut præter nostros Mercurius etiam in Asclepio scriptum reliquit. Ex quibus patet Parmenidem non inter Physicos, sed inter Theologos esse numerandum; sua enim dogmata profundo indigent natatore, vel Platone ipso teste in Parmenide. Theologum autem appellant eum, & Xenophanem eius Præceptorem Theophrastus ex Simplicio, Nicolaus similiter Damascius, & Alexander Aphrodisæus ex eodem; ut profectò accusandus sit Aristoteles, qui scripta illius de Deo vno, ingenito, incorruptibili, æterno, inuariabili, infinito, ad principia naturalia traduxerit, eumque reprehenderit, quòd dixerit principium rerum omnium vnum & immobile.

Aristoteles
male repræ-
hendit Parmenidem.

Melissus de
Deo senten-
tia.

Melissus igitur Parmenidis Præceptoris vestigia secutus eadem profectò de Deo protulit, quem similiter, id quod est, appellauit; hoc vnum addidit, quòd nihil de Deo definiendum censuit, neque enim illius certam dicebat à nobis haberi cognitionem ex Laërtio. Ipse autem primum omnium Ens, quod vnum, verum, ingenitum, incorruptibile, infinitum, independens asseruit, hac methodo rationis inuestigauit. Sic enim incepit opus suum, ut primo Physic. refert Simplicius comm. 18. *Si nihil quidem est, quomodo de eo dicitur aliquid tanquam sit aliquid? Si autem est aliquid, aut est genitum, aut semper est. Sed si est genitum; vel genitum ex eo quod est, vel ex eo quod non est: sed neque fieri potest, ut ex eo quod non est, fiat aliquid, nec aliud quidem nihil quod est, multò autem magis id quod est absolute: neque ex eo quod est; ita enim illud fuerit id, quod est, non autem fiet, aut gignetur. Non gignitur ergo id quod est; est ergo semper id quod est. Neque interibit id quod est; neque enim fieri potest, ut id quod est, mutetur in id quod non est, neque in id, quod est: ita enim manserit, & non interierit. Non ergo genitum est id quod est, neque interierit; semper ergo fuit, & erit. Sed quoniam quod genitum est, habet principium; quod non genitum est, non habet principium. Id autem quod est non genitum, non habuerit ergo principium. Præterea quod interit, habet finem; si quid autem est, quod non possit intrire, finem non habet. Quod autem non habet principium, neque finem, est infinitum; est ergo id quod est, infinitum; si autem infinitum, vnum est; si enim duo fuerint, fieri non poterit ut sint infinita, sed inter se fines habuerint. Infinitum autem est id quod est. Non sunt ergo plura que sunt. Vnum est ergo id quod est. Atqui si vnum est, est immobile. Id enim quod est, est sibi ipsi semper simile; quod est autem simile, neque perierit, neque minus euaserit, neque in alium ornatum conuersi poterit,*

Melissus.

terit, neque vlllo dolore aut molestiâ afficietur. Si quid enim horum in eum caderet, nequaquam vnum esset. Quod enim aliquo motu mouetur, ex aliquo & in aliquid aliud mutatur. Nihil autem erat aliud præter id quod est, id ergo non monebatur, cum præsertim nihil sit vacuum eo quod est: non mouetur igitur id quod est, sededere enim non potest, cum nusquam sit quod est vacuum. Vacuum autem nihil est. &c.

Vniuersum profectò Hebræorum & Christianorum Theologiam, in his licuit agnoscere. Deum enim appellat Melissus, sicuti & Præceptor eius Parmenides, id quod est, secutus non tantum Moysen Exodi tertio, verum etiam & Trismegistum in Asclepio cum dixit; *Solus Deus est, & merito solus ipse in se, & à se, & circum se totus, plenus atque perfectus*. Isque sua forma stabilitus est, nec alicuius impulsu, nec loco moueri potest, cum in eo sint omnia, & in omnibus ipse sit solus. Sic ille. Hac de causâ Melissus id quod est, principio & fine carere asseruit, quia ingenitum & à se est. Quod si ingenitum, & nunquam interiturum sit, infinitum merito dicitur: si infinitum, vnum; neque enim duo, vel plura poterunt esse infinita, cum inter se fines habeant: & si infinitum, immobile, & sibi semper simile, non diuisum, non fluens, non distinctum, sed totum simul, semper idem, semper plenum, semper perfectum; non igitur mouetur, quia ex aliquo in aliud non mutatur, nec de loco transit in locum, cum impleat omnia, contineat omnia, ad omnia se extendens: ut enim dicebat Trismegistus. *Extra Deum nihil; extra nihil Deus*.

Hæc est illa altissima Melissi Theologia de Deo, quam reprehendit Aristoteles, eam deducens ad Physica. Hoc est illud Ens vnum, quod & Plato quoque tradidit in Parmenide, eius excellentiam celebrans. Hoc etiam est illud vnum, quod Aristoteles, parum sibi constans, in opere quod dicitur Metaphysica, adeo celebrauit exclamans, Deos plures esse non posse, & necesse esse vnum esse Deum. *Multorum, inquit, haud bonus est principatus, nolunt enim Entia male disponi. Vnus ergo sit Princeps, vnus sit Rex*. Hoc idem est Ens illud vnum, cuius Intelligere & Intellectus idem est cum re quæ intelligentiâ percipitur, sicut dixit Parmenides, & à quo illud ipsum mutuatus est Aristoteles tertio de Anima, tex. 19. Hoc est illud Ens vnum Parmenidis intransmutabile, simplex, purum, sincerum, & quod nullius eget, à quo mutuatus Aristoteles 1. de Cælo tex. 100. scripsit. *Diuinum ipsum intransmutabile esse necesse est omne primum, ac maxime summum; neque enim habet prauitatem vllam; neque indigens suorum bonorum vlllo est*.

Sed & Plato in Parmenide hæc eadem ab horum Theologorum fontibus hausta confirmauit, ut vel ex his agnoscas altissimè hos Viros de Deitate locutos. In eo enim Dialogo, in quo de vno edisserit Plato, similia profectò docet, quæ Parmenides & Melissus de Deitate statuerunt. Hæc autem hinc inde per Dialogum illum sparsa sic in vnum collecta sonant ex Camperio libro tertio de Platonica Philosophia cap. primo. *Vnum ipsum* (inquit Plato) *non multa est, nec partem, nec totum, nec principium, nec finem, nec medium habet, infinitum, informeque est, nullo loco circumscribitur,*

Melissi Theologia nostra similis est.
Trismegistus.

Trismegistus

Aristoteles male reprehendit Melissum.

Platonis de Deo sententia.

bitur, nusquam permanet, nullo siue loci, siue alterationis motu mouetur, nec villo modo sit, nec sibi alterius idem aut diuersum est, nec simile aut dissimile, nec æquale aut inæquale, nec antiquum aut nouum, nec in tempore villo, sed omnino sine tempore, quamobrem nec generatum, nec generatur, nec erat vnquam, nec modo factum est, nec sit, nec est, nec post fiet, nec generabitur, nec erit, nec substantia particeps seu Princeps est. Ista enim verba, erat, fiebat, generatum est, præteritum tempus significant; erit autem, & fiet, & generabitur, futurum; est vero, & generatur, & sit, præsens. Quod autem nulli subiaceret temporis, id nec erat, nec est, nec erit. Ex quo fit, ut nullum etiam nomen ei inditum sit, nulla definitio detur, nulla scientia, nec dicitur, nec cogitatur, nec cognoscitur, nec ab aliquo ente sentitur. Hæc Platonis verba sunt in Parmenide, licet ex multis pauca collecta.

Plotini de
Deo sententia.

Sed & Plotinus libro quinto Enneadis 6. hoc ipsum multis confirmauit, probans quoddam Ens vnum idemque existens simul sit vbique totum. Quæ profectò à Parmenide & Melisso deprompta, Plato primus accepit, atque ipse postmodum tanquam à Theologicis fontibus hauit, propalauit. Multis etiam ibi probat, omnia vnum esse, ut Parmenides Melissusque dicebant, non quidem indiuidualis essentia unitate; id enim nullus dixisset; sed quia omnia sint in vno tanquam in idea, & ab vno tanquam à principio effluant, & ad vnum tanquam ad finem naturali quadam desiderij inclinatione reducantur & confluant. Plura ibi de his, quæ altissimæ huic Theologiæ consona, reperies, quam Parmenides & Melissus tradiderunt.

Delphici templi inscriptio.

Templum Delphicum, Plutarcho teste, hanc inscriptionem præsebat, Es: id est, Es; in quod ingredientes Deum salutantes dicebant, id est, Tu es; quasi dicerent, Tu solus vnum es, in quo nihil prius est, nihil posterius, nihil futurum, nihil præteritum, nihil antiquius, nihil recentius; sed vnum cum sis & verum Ens, in vnico nunc sempiternam impleas durationem, & huius ratione quod esse dicitur, verè es, non futurum, non præteritum, neque ortum, neque desitutum. Quibus omnibus Orthodoxi Scriptores consentiunt.

Non sine causa itaque Ægyptij incomprehensam Dei naturam expressuri Sigalionem pingebant puerum digito silentium suadentem, quo innueretur, Deum incomprehensum non tam curiosâ inuestigatione, quàm sacro silencio colendum & adorandum. Verùm qui hæc omnia luculentius cognoscere desiderat, is adeat Sphingem Mystagogam, Arithmeticam, & Geometricam, vti & Musicam, & Theologiam hieroglyphicam, vbi omnia de Deo, de bonitate, prouidentia eius, & quomodo ab vno igne omnia, quomodo in creaturas influat, amplissimè iuxta mentem Veterum hieroglyphicè descripta reperiet. Quæcunque enim dicti Auctores de diuina natura fusè tradiderunt, illa omnia ex columnis Mercurij processisse is solus nescire poterit, qui interpretationes hoc Opere allatas non penetrauerit.

Confectarium.

EX dictis patent Illationes illæ sequentes. Si Deus bonum, vnum, principium & primum est, ergo ante primum nihil, post primum omnia, à principio omnia, à bono omnia, à supremo triuno Numine omnia: ab vno vnitas primæua, ab vnitate primum vnitates omnes, ab vnitatibus essentia, ab essentijs vitæ, à vitis mentes, à mentibus animi, ab animis naturæ, à naturis qualitates, à qualitatibus formæ, à formis corpora; hæc omnia in Mundana hac vniuersi domo continentur; per quæ quidem omnia à primo ad vltimum descensus, & ex vltimo ad primum ad Deum ascensus reditusque paratur. Ecce totius Ægyptiacæ Philosophiæ compendium.

*Theologia
Ægyptiorum
compendium*

§ II.

De triuno principio Ægyptiorum dogmate.

ÆGyptios triunum rerum omnium principium credidisse, quod & triforme Numen vocant, è Suida passim ostendimus, quod & globo alato serpente sæto hieroglyphicis exprimabant. Hoc dogma omnes ferè Pythagoricæ & Platonice Scholæ sectatores amplexati sunt. Quo modo autem triunum in vno cognouerint, aperiā.

*Triunum
Deum Ægyptij cognouerunt.*

Ex Hermeticis fragmentis colligitur, à principio, ab vno, à Deo facta esse omnia; sine principio enim factum est nihil; principium autem ex nullo, nisi ex seipso; at principium, vt demonstratum est, vnum ipsum est, vnum quoque & *μονάς* apud eundem Hermetem idem sunt, *ἡ δὲ μονάς πάντων ἄλλα ἀρχή, καὶ ῥίζα, καὶ πᾶσιν ὄσι.* Est enim *Monas omnium principium, & radix in omnibus existens.* Monas ergo cum principium sit, omnem numerum continet, à nullo contenta; omnem numerum generat, à nullo alio numero genita. Vnde non sine ratione ab Hermete *μονάς πατρική, Monas paterna* dicitur; si paterna est, ergo generat; at quid? id nimirum, quod post ipsum primum est natura, duo videlicet. Duo ergo ante omnia generat Monas. *Ταυτὴν ὄσι μονάς, ἡ δὲ δύο γεννᾷ, protensa est Monas, quæ duo generat,* dicit Zoroaster; quam & dyadem nominat apud Patrem sedentem, *Δύς δὲ ὄσι πατρὸς καθύπερθε, Dyas* verò apud hunc sedet; Monas itaque dyadi iuncta triadem constituit, quam vbique fulgere docet, *πατρί δὲ ἐν κίερω λαμπρὴ ζῆας, ἡς μονάς ἀρχή, Toto enim Mundo trias fulget;* cuius Monas Princeps est. Tota autem hæc Monas iuxta eos tria principia euadit (quia tria hæc vnum principium sunt: quæ Mundo dominantur, vt omnia eis seruiant: *ἀρχαὶς δὲ ζῶσι τὰ δὲ λαβὼς δούλου ἀπαντα, tribus enim hisce principijs, accipias, seruire omnia.* Hinc Monadem illam sæpe patrem vocat, & primum principium, secundum verò *πατρικὸν νόον αὐτογενήσαν*

Monas omnium principium & radix quomodo.

Dyadem generat Monas.

Zoroaster. Zoroastri de Trinitate sententia.

D d d

po-

potentiam patris nominat, his verbis, ἡ δὲ ἐν ἑῷ δυνάμει κλησας ἰδίον πῦρ. Neque in sua potentia clausit proprium ignem. Tertium verò principium Mentem secundam vocat, πάντα ᾧ ὁ ἐπὶ λόγος πατὴρ, καὶ τῷ παρὶ δυνάμει δότειν. *Omnis. ꝑ̄fecit Pater, & Mentis tradidit secundam.* Mentem vocat secundam, quia illa ἀνθρώπινος, per se & ex se genita est prima, estque terminus fundi paterni, ita tamen ut maneat in fundo paterno, μήτε προσελθὼν ἀλλ' ἑῷ ἴδιον ἐν τῷ πατρικῷ βυθῷ. Hanc præterea αὐτογενὴ καὶ τῷ πνεύματι τυχόντων κόσμου, καὶ τῷ νοῦ νίου. *Ex se ipso operantem, Mundi artificem, Mentem Mentis vocat.* Trismegistus verò πάντων τῶν κρείων. καὶ οὐρανὸν, καὶ πνεῦμα, καὶ ζωὴν, καὶ δυνάμιν, καὶ φωτὸς, καὶ νοῦν, καὶ πνεῦμα, vocat, & in unitate trinum his verbis asserit: *Vna sola lux fuit intellectualis ante lucem intellectualem, & fuit semper Mens Mentis lucida: & nihil aliud fuit huius unio, quam spiritus omnia conueniens, semper in se existens, aū τῶν αὐτῶν τῷ, καὶ φωτὶ, καὶ πνεύματι πάντα φέροντων.* Semper sua Mente, & luce, & spiritum cuncta continens. Vbi sanè per mentem, lucem, spiritum nihil aliud innuere videtur, nisi Patrem, Filium, & Spiritum sanctum. Et hoc ita eum sentire, expresse docet citato loco. *Ex mente, inquit, prima lucidum Verbum Filius Dei, idem cum Patre, ἡ δὲ δύναμις αὐτῷ ἀλλήλων ἵστωσι ᾧ τέτοιον ἡ ζωὴ.* Neque enim distant à se inuicem, sed unio eorum est vita, & alibi quoque eam τῷ δημιουργῷ ὁμοούσιον, id est, Patri consubstantialitem dixit. Mentem verò cum Verbo septem condidisse, ait, Rectores, qui sensibilem Mundum, circulis continent. *Ὁ ᾧ λόγος αὐτῷ προσεδῶν παρὰ τέλει αὐτῷ ἐν καὶ γόνιμῳ, καὶ δημιουργῷ ἐν τῷ γόνιμῳ φῶς παρὰ τῷ, καὶ γόνιμῳ ὑδρατὶ, ἔκτανον τὸ ὑδρὸς εἶναι.* Verbum enim ex eo procedens perfectissimū existens, in secundam naturam decidens, generatiuam aquam grauidam fecit. *Τὸν πάντα κέκμηον εἰκόντων ὁ δημιουργὸς ὁ πατὴρ ἡ χεῖρ, ἀλλὰ λόγος.* Vniuersum fecit Mundum Conditor Pater, non manibus, sed Verbo. Atque hæc sunt vetustissima omnium sacræ Theologiæ dogmata, à Zoroastre & Hermete (quos nos tamen in Obelisco Pamphilio confudimus) Mundo primæuo propalata; ut proinde hanc doctrinam non immeritò Proclus θεοῦ ὁμοούσιον, καὶ θεοῦ ὁόν, à Deo traditam & datam asserat. Hanc SS. Patres nullo non tempore veluti ab hominibus diuino spiritu afflatis eructatam admirati sunt. Orpheus deinde huius doctrinæ illustratus splendore, & iis triadem hanc agnouit, quam Phanetam, Vranum, Cronum, vnum Numen tribus distinctum nominibus, asserit; Plato verò tres Reges appellauit, & Theologia Ægyptiaca, à Platone ore tenus tradita, ab Aristotele propalata, his verbis dicta confirmat. *Ideo nos offerimus, quòd Deus creauit Intellectum primum, & constituit eum Procreatorem aliarum rerum; creauit autem eum medio Verbo; quomodo? neque enim inter Deum & Intellectum aliud medium intercedit nisi Verbum, quod & fuit coagens Intellectus.* Atque ex hisce Authoribus plerique Platonici sequentium sententiarum suorum de tribus principiis tractatum occasionem sumpserunt; vti Porphyrius, Plotinus, Iamblichus, Proclus, Syrianus, & Damascius; in quibus tamen inter se in tribus hisce principiis dissenserunt, omnes tamen in hoc consensisse videntur, quòd hæc tria rerum omnium, & Mundi totius facerent principia seu tres substantias conditrices.

Sed

Trismegisti
de Trinitate
sententia,

Trismegisti
de Mundi
creatione sen-
tentia.

Proclus.

Orpheus &
Platonis de
Trinitate sen-
tentia.

Aristoteles.

Platoniorum
de Trinitate
sententia.

Sed quomodo primi isti Theosophi ad tantam ingenij illustrationem proeucti fuerint, meritò cuiusdam mirum videri posset. Sed qui nostra passim in hoc Opere tradita legerit, is facilè à concepto dubio liberabitur. Cum enim Hermetem è Chananza stirpe, & Abrahamo ^{ἐξ ἑνὸς} passim demonstrauerimus, fieri non potuit, quin multa curiolus & omnificus ingenium, ab ijs de vera & recta Theologia, quam oretenus à protoplasto profectam, & continuâ successione vsque ad Noëmum deriuatam, habebant (inter quæ diuinæ reuelationis sacramenta non infimum erat, Sacrosanctæ Triadis mysterium) expiscatus fuerit: quæ deinde varijs symbolorum inuolucris vestita, posteris tradiderit. Triunum hoc Sacrosanctæ Triadis Numen omnes Veteres Philosophi, insuperabilem, incomprehensibilem, semper & vbique existentem, æternam, infinitam potentiam & mentem dixerunt, Ægyptios secuti. Insuperabilis potentia est, quia infinita virtute pollet, ideòq; comprehendere non potest. vbique & semper existit, qui omnia implet infinità suâ existentia. Hinc Orpheus, *Qui omnes Mundi partes continet, generationis expers;* & Virgilius, *louis omnia plena.* Cum itaque omnia vi suâ impleat; omnibusque insit, vitam motumque præbendo singulis Mundi corporibus; hinc non sine ratione Dionysius eundem ^{ὁ Κτιστὴρ, ὁ ἑνὸς Κτιστὴρ, ὁ ἀσπρὸς Κτιστὴρ, ὁ ἀσπρὰς, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ἰσχυρὸς.} Mundinum, circumdandunum, supramundinum, supercælestem, & supersubstantialem vocat; quem & Astrum, Solem, Ignem, Aquam, Spiritum, Rorem, Nubem, Lapidem, omnia existentia, & nihil existentium appellat, & sic omnia implens, omnia circumsonare facit. Quod idem & Ægyptij senserunt.

Triunum
Sanctæ Tri-
dis Numen,
quale secun-
dum Ægy-
ptios.

Dionysius
Areopagita.

Quomodo verò Deus Optimus Maximus in triplicem Mundum, Angelicum, Sidereum, & Hylæum, per concatenationem Numinum euoluatur; quomodo eadem, & quibus cæremonijs singula catenarum Mundialium Numina allicienda sint; quibus ritibus ac sacrificijs, si quandoque irata fuerint, placanda sint; ex omnigena Orientalium tùm Theologorum, Philosophorumque, tum Poëtarum eruditione passim toto hoc Opere declaratum est.

Cum itaque hieroglyphicæ doctrinæ institutores alium scopum & intentionem non habuerint, nisi per occultum hunc sacrorum symbolorum contextum, ad supremum Numen, mundialesque Intelligentiarum catenas analogum, id efficere, vt diuinitatis Geniorumque eidem connexorum influxum per ritus & sacrificia simillima, non in publicum duntaxat, sed & priuatum bonum deriuarent, atque adeo hæc totius Sapientiz Ægyptiacæ, id est, hieroglyphicæ doctrinæ summa omnium consensu fuerit, eamque nos in hoc Opere exposuerimus, vti ex innumeris auctoritatibus constat; certum est, hanc nostram interpretationem veram & genuinam esse, neque ab intentione Hieromantarum diuersam.

I.

Expiatio Mentium apud Ægyptios ad diuinorum influxuum receptionem necessaria.

Animi purgandi cura apud Ægyptios.

Pausa.

Quoniam verò finem propositum, quæ *ἡμετέριον* seu *ἡμετέριον* erat, quæ Deo penitus se conformatos, bonorum omnium scientiarumque felicitate beari credebant, sine castis, & religiosis actionibus, bonorumque operum exercitio, nullâ ratione se consequi posse nôrant; hinc tanto studio ijs incubuerunt, quanto nullam aliam Nationem fecisse legimus. Verùm hæc omnia ex varia eruditione probemus, eo ordine, quocumque Pausa, non ignobilis Author, retulit.

Cæterum purgandum esse à vitij animi, ut similis Deo quis efficiatur, præci omnes monent Sapientes. Sic enim diuinorum nobis innotescet cognitio. Extat Lyfidis Pythagorei epistola ad Hipparchum de purgatione ante Philosophiam necessaria, quæ docet omnia vitia ab animis expellenda, ut quis veram nanciscatur humanarum diuinarumque rerum cognitionem. Plato certe existimauit necessariam esse successiuam & continuatam quandam animi purgationem, antequam ad altissima philosophiæ admittatur mysteria: quod in principio Septimi de Republica docuit, dum homines in tenebrosa specu nutritos ad splendidissimum Solis iubar aspiciendum protrahere volebat. Clarius autem in Sophista vniuersam hanc purgationem declarauit atque distinxit, ubi purgationem hanc nihil aliud esse demonstrauit, quam quod prauum est, ab animo eijcere, reliquum verò seruare; discursitque ibidem, quomodo dux sint prauitatis species in anima, Improbitas scilicet & Ignorantia, quibus animi impediuntur, ne ad altissimarum rerum cognitionem ascendant. Primus autem omnium id Trismegistus asseruit, dum in primo sermone Pimandri interrogatus, quo pacto quis ad vitam possit ascendere, respondit, id fieri posse, cum homo mentis particeps seipsum animaduuerit: neque enim omnibus esse mentem, sed ijs tantum, qui pii, boni, puri, religiosi, sanctique sunt, quique concedunt corpus morti suæ, sensuum illecebras fastidientes, lethifera putantes sensuum lenocinia, aditum turpibus blanditijs intercludentes, libidinumque somites extinguentes; contra verò abesse ab ignaris, inuidis, improbis, ignauis, iniuris, homicidis, & impijs, & ab eis procul admodum habitare.

Animi purgatio necessaria ante Dei illuminationem.

Quibus ex verbis habemus clarissimè, ante Dei illuminationem, necessariam esse animi purgationem quandam, quæ ab affectu in Deum directo, exordium sumere solet. siquidem apud Platonem quinto de Repub. Philosophia nihil aliud, quam ipsum Deum meditatur; nec enim in alijs, quam in ipsius Boni, Verique scientia Philosophia versari debet, cum sit ipsa Dei donum, ut Plato ait in Timæo.

I I.

Silentium necessarium.

Consistit autem hæc animorum purgatio non solum in vitiorum ab animis expulsiōe, verum etiam in conuenienti mysteriorum taciturnitate. Secreta enim Philosophiæ non omnibus sunt diuulganda. Vulgarium etenim animarum oculi nequeunt radios diuinitatis sufferre, vt dicebat Melissus. Ob id Pythagoras æquè impios & iniustos purabat, quis sapientiæ dona ijs, qui nè per somnium quidem mundati purgatique essent animis, communia fecissent, illos quoque qui Eleusinæ Deæ mysteria prophanis exposuissent. Non enim fas est quibusuis offerre, quæ tantis laboribus comparata seruantur. Quod & Christus Dominus docuit dicens, non esse dandum Sanctum Canibus, nec proijciendas Margaritas ante Porcos, Matthæi 7. Hanc ob causam Hipparchum Pythagoricum ferunt accusatum, & expulsū ex Schola, & propter ipsum tanquam propter mortuum factam esse columnam, quod apertè scripserat decreta Pythagoræ, quæ ipse semper celauerat, vt testis est Clemens lib. 5 Stromatum, & Nazianzenus in epistola ad Nisenum, nec non Cantherus libro primo variarum lectionum cap. 12. Quin etiam & Plato in epistola secunda ad Dionysium idem asseuerat, quo in loco de non vulganda omnibus Sapientia, & de habenda animi purgatione luculenter edisserit. Ait enim inuestigationem diuinorum non rectè faciam, id est, non debitis tunc purgationis, tunc disciplinarum gradibus instructam, malorum omnium esse causam, quod videlicet qui sic inuestigant Deum, tandem eò perueniant, vt vel negent Deum esse, vel de Deo affirmant, quæ non sunt Dei. Sic ille. Hac de causa Pythagoras, quem Plato in omnibus veneratur, sacra doctrinarum mysteria ab exactissima mentis expiatione exordiebatur, & Plato similiter præcipit, nè arcana efferantur in vulgum, nè vulgus accepta peruersè vel contemnat, vel incidat in errores. Arcana autem Deitatis tutius ibidem censet verbis committenda quàm literis, literæ namque cuius communia faciunt. Quibus verbis Plato antiquam Iudæorum consuetudinem secutus videtur, qui mysticum legis sensum ab ipso Deo per Moysen non tam literis traditum, quàm animis commendatum asseuerant. Pythagorici certè id obseruabant, & Pythagoras ipse publicè vetuit philosophari, vt Author est Lysias in epistola ad Hipparchum. Quinimò Damæ filiz suæ propositis monumentis, ea cuiuspiam extra familiam tradere vetuit. Illa verò cum multis pecunijs vendere huiusmodi libros posset, noluit, sed egestatem & parentis mandatum auro potius esse & antiquius iudicauit. Aiunt autem eandem morituram Bistaliæ filiz suæ hoc idem præceptum dedisse, atque id omne, nè Deitatis mysteria omnibus communia fierent.

Animi purgatio in quo consistat.

Mysteria diuina sunt celanda.

Clemens.
Nazianzenus.
Cantherus.
Plato.

III.

Modus & ratio in purgatione seruanda.

Animus quo-
modo purgan-
dus.
Trismegistus.

Verum nunc quomodo purgandus sit animus, differamus, ut diuino-
rum nobis innotescat cognitio. Audiendus itaque imprimis est
Trismegistus in 7. Serm. Pimandri, dum in hunc modum loquitur. *Im-
primis autem oportet (inquit) veslem, quam circumfers exuere, quod est indu-
mentum inscitia, prauitatis fundamentum corruptionis vinculum, velamen opacum,
viam mortem, sensitiuum cadaver, sepulchrum circumuectile, domesticum denique
furem; quis, dum blanditur, odit; dum odit, inuidet. Huiusmodi est quod
circumfertis umbraculum inimicum. Ad se ipsum te dorsum raptat, ne forte con-
spiciens veritatis decorem ac proximum bonum; huius oderis prauitatem, ne
huius insidias, quas in te assidue machinatur, aliquando persentias. Hoc aciem
interiorum sensuum hebetat atque obtundit, crassi illam materia suffocat, abor-
minabili fastidioque inebriat voluptate, ne audias inquam, neue perspicias ea,
quæ iure & audienda sunt, & imprimis inspicenda. Sic ille. Exuere igitur
oportet veterem hominem, deponereque corporis sensualitatem,
ut quis purgatus animo diuina valeat intueri; sed nec ista suf-
ficiunt, attollendus est in Deum animus, atque ut ita dixerim, deifican-
dus, ut quis Deum intelligere valeat. Ob id rursus in secunda parte Py-
mandri Serm. 1. sic exclamat Trismegistus. Nisi, inquit, te Deo aqua-
ueris, Deum nunquam intelliges. Nam simile semper a suo simili cognoscitur.
Sic ille. Quid est autem Deo se æquare, nisi Deo inherere, & vnum cum
Deo fieri? Qui adheret Deo, inquit Paulus, vnus spiritus sit cum Deo:
1. Corint. 6. Adhæremus autem Deo maxime per animi rectitudinem, non
ut Stoici voluerunt, & præsertim Chrysippus, qui in lib. de Natura vo-
luit nullum Sapientem à Ioue superari, atque ob id rectitudinem, quæ vit
bonus operatur, Dei æqualitatem existimans, sed ut per gratiam Deo
coniunctus ea faciat, quæ Deus iubeat, quæque fieri iudicet & exoptet.
Pythagoras autem ad æquationem hanc traxit ad transmutationem in
Deum, dum sic in aureis suis Carminibus cecinit.*

Trismegistus.

Mortificatio-
nis studio pur-
gatur animus

Pythagoras.

*Cum autem relicto corpore ad æthera liber iueris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, non autem mortalis.*

Hoc autem sumpsit a Trismegisto, qui in primo Serm. Pimandri sic scri-
ptum reliquit. *Atque, inquit, id est, summum bonum eorum, quibus cogno-
scendi fors competit, Deum scilicet fieri.* Exuendus igitur à corpore animus
non per veram separationem, sed per voluptatum sensibilibus mortifi-
cationem, ut diuina quis valeat intelligere: & ut in Deum possit trans-
mutari, deificandus est animus, hoc est reddendus Deo quàm simili-
mus; vnde & Zoroaster in Oraculo dixit. *Homo quodammodo Deum tra-
hit in seipsum, quando nihil retinens mortale, totus diuinis haustibus ebriatur.*

Tran-

Transit igitur in Deum homo per separationem à carnis illecebris, transit etiam & per fidem, iuxta Ioannis Theologiam, *Dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine eius*, Ioan. 1. Vnde & hi filij Dei dicuntur per adoptionem, iuxta illud ad Romanos 8. *In quo clamamus Abba pater*. Pulchrè autem id Mercurius edisserit in 2. par. Pymandri Serm. 1. ubi de hac adæquatione cum Deo verba faciens sic loquitur. *Extende te ipsum in magnitudinem sine termino, emerge ex corpore, totum supergredere tempus, æternitas esto. Sic Deum denique noveris*. Quo in loco non solum animi purgationem insinuat, verum etiam & realem animi separationem à corpore, quam Græci extasim, Hebræi verò osculum mortis appellant. Sequitur autem purgatio hæc secunda priorum. Verum quod attinet ad vitia deponenda, animumque in altissima subleuandum, audi quomodo id Mercurius expresserit in decimo Serm. Pymandri. *Impossibile è fili, inquit, animam hominis in corporis sæce iacentem diuinam assumere formam, neque licet etiam Dei pulchritudinem intueri, nisi quis inde in Deum fuerit reformatus*. Vide quomodo à corporis sæce resurgendum asserat, & in Deum hominem reformare iubeat, ut diuina valeat intelligere. Zoroaster animi expulsores aduocandos voluit in Oraculis, ut quis diuinam assumere formam possit; sic enim scripsit. *Animi expulsores aduoca*. Quod dictum est, quia cum duo præcipue animi morbi sint, ignorantia videlicet, & malitia seu improbitas, quod in Sophista docuit Plato; duo quoque requiruntur expulsores, aut Medici constantes, doctrina videlicet atque vitæ puritas; doctrina autem non omnis, sed cœlestis & diuina, qua accedente DEI in nos descendit cognitio, propulsatâ ignorantia. Hæc maximè consistit in Fide, nam diuina nisi credantur, non intelliguntur.

Trismegistus.

Zoroaster.

Animi expulsores duo requiruntur ad purgandum ipsum.

Et nè quis in hac expositione eum existimet somnare, audiendus est etiam Proclus qui hæc ita confirmat. *His qui ad summum bonum peruenire cupiunt, non scientiâ & exercitatione ingenij opus est, sed animi firmitate, quiete & tranquillitate, quæ quidem diuina Fides est, quæ nos ad summum bonum diuinæque omnia ineffabili ratione trahit atque coniungit*. Profectò non per scientiam aut actionem ullam ingenij exquirere summum bonum, aut ad ipsum aspirare debemus, sed offerre commendareque nos diuinæ luci, & præclusis sensibus in illa cognita & occulta Entium Vnitate quiescere. Hoc enim fidei genus omni doctrinâ antiquius est. Hæc Proclus altissimè de fide ad Deum cognoscendum necessaria scripsit, ut proinde multi à S. Paulo eruditum, utpote ei synchronum, opinentur, verum id ipsum veriùs accepit à Trismeg., qui in nono Serm. Pymandri, Fidem volentem Deum intelligere necessariam docet, non secus ac Paulus, qui captiuandum in fide intellectum voluit; sic enim habet Mercurius. *Intelligere enim Deum, credere est; & non credere, procul dubio ignorare. & paulò inferius. Nam quæ de diuinis dicuntur, intellecta creduntur quidem, non intellecta negantur*. Plato certe in Theæteto fugiendum à Mundo in Cœlum docuit, ut Deo quis similis euadat; sic autem habet. *Quippe tentandum est, ut hinc eò quam ocysimè fugiamus, & seipsum, quid per fugam intelligat, declarans, subdit.*

Proclus.

Trismegisti de credendo sententia.

Plato.

Fuga è Mundo quid fecundum Platonem.

dit. *Est autem fuga ipsa Dei similitudo, quantum in nobis est: similitudo autem, ut cum prudentia sancti & iusti simus.* Hæc est altissima Platonis Theologia de præparatione ad intelligendum Deum, & ea quæ Dei sunt; necessaria, scilicet ut iusti & sancti simus; & in sexto de Repub. dixit, *Hominem reddi Deo similem, cum diuina imitatur.* Hinc Deo similem dixit hominem temperatum, intemperatum verò dissimilem in suo de legibus libro. Quo factum est, ut Theodoretus lib. Græcarum affection. 1. 1. dixerit, sine bonorum statuisse Platonem, ut quantum in nobis sit, Dei similitudinem acquireremus, sic enim Deum poterimus intelligere.

I V.

Crater purgationi necessarius.

Trisagisti
locus quodam
est;

Postquam autem in id incidimus, enodandus est Mercurij locus in quarto ferm. Pymandri, quem in Timæo secutus est Plato. Scribit enim ibi Mercurius, *Deum sermonem quidem omnibus hominibus fuisse impartitum, Mentem verò nequaquam, non quia inuidet, omnis enim ab eo lior abest, sed quia voluit eam tanquam certamen premiumque animarum in medio proponere.* Craterem igitur patulum Mente implens, præconem misit iubens talia quædam animis hominum nuntiare: *Mergat seipsum in hunc pateram quæcunque potest, quæ videlicet credit craterem animam ad eum, qui dimiserat reduciturum; quæque finem nescit, cuius gratiâ nata fuerit. Quicunque igitur præconium exaudierunt, seque merferunt in Mentem, ij cognitionis participes effecti sunt, Mentemque suscipientes in homines perfectos euasere. At qui præconium neglexerunt, ij sermonis quidem participes, Mentis autem expertes relictæ sunt, ignorantes, & a cuius gratiâ, & a quo geniti fuerint.* Sic ille. Sublimis hæc est Mercurij Theologia & omni speculatione dignissima. Etenim Mentem nominat radium diuinum, quo præter rationalem discursum à quo sermo prouenit, illustrantur homines, de quo Ioannes ait cap. 1. *Erat lux vera quæ illuminat omnem hominem.* Aristoteles 3. de anima vocat Intellectum agentem. Plotinus verò Intellectum simpliciter, & ante hos David lumen, cum dixit Psalmo 35. *In lumine tuo videbimus lumen.* Pythagoras eodem similiter luminis nomine nuncupauit. Augustinus verò vocat portionem superiorem. Hebræi Nessmah, vel spiraculum vitarum. Hæc igitur Mens, radius seu lux non data est omnibus, licet ut Mercurius edidit 4. ferm. Pymandri, una habitet cum animis hominum mente carentibus, nam et si omnibus insit, non tamen ab omnibus deprehenditur, ut cap. 9. de Pulchro Plotinus testatur, ubi eam vocat oculum, dicens: *Quem oculum habent quidem omnes, utuntur verò pauci.* Quod Ioannes ante dixerat capite primo. *Et lux in tenebris lucet, & tenebræ eam non comprehenderunt.* Vocatur & à Christo Regnum Dei, quod nihil aliud est, nisi habitatio diuinitatis in nobis, per lumen & amorem Dei nobis reuelatum. Quod profectò lumen cum Christus nobis attulerit, non immeritò de se ipso

ipso loquens dixit Ioannis 17. *Regnum Dei intra vos est.* Quod quidem Regnum ante omnia querendum esse idem monuit dicens Matthæi 6. *Quærite primum Regnum Dei, & hæc omnia adiicientur vobis;* Lumen autem istud vocatur Regnum, quia diuinum illud, quod in nobis habitat, à loco venit, qui apud secretiores Theologos Hebraicè dicitur Malchut, quod Regnum significat, nam per virtutem in nobis habitantis Deitatis Reges sumus, & omnibus dominari & imperare possumus, iuxta illud Lucæ 9. *Ecce dedi vobis (per communicationem videlicet diuinitatis) potestatem calcandi super Serpentes & Scorpiones; & super omnem virtutem inimici.* Vocatur etiam vita æterna, iuxta illud: *Hæc est vita æterna, vt cognoscant te Deum, & quem misisti IESVM Christum,* Ioan. 17. Cognitio ergo Deitatis Mens est, seu lumen diuinum, lux inquam, quâ omnes homines illuminantur; vnde Dauid; *Signatum est super nos lumen vultus tui Domine.* Hæc igitur Mente seu Lumine Craterem patulum impleuit Deus, inquit Mercurius, præconemque misit, vt animis nunciaret se in illum mergerent, vt sic & Mentem & Sapientiam nanciscerentur. Est autem Crater patulus, affluens & superabundans diuinarum humanarumque rerum cognitio, quem in Verbo condidit Pater, in quo (vt inquit Paulus) *sunt omnes thesauri scientiæ & sapientiæ Dei.* Præco autem clamans ille nobis innatus est appetitus & cupiditas sciendi, de qua dictum est ab Aristotele 1. Metaphys. Omnes homines naturâ scire desiderant, vel est Veritas ipsa, quæ sola est pabulum animæ, incredibili quâdam iucunditate refertum; vel est synderesis hortans & impellens ad bonum. Quicumque igitur se in Cratere immerferunt, Mentem consecuti Deum cognouerunt. In hoc igitur Cratere immergendus & abluendus est animus, vt ad diuina valeat peruenire. Et vt apertè & detecto velamine loquar, Crater Mentis plenus, est Filij cognitio, per quem solum ad Patrem ascendimus; Nemo enim nouit Patrem nisi Filius, & cui voluerit Filius reuelare; & rursus: *Nemo venit ad Patrem, nisi per me,* Ioann. 14. Hunc igitur prius cognoscendum, ad hunc animum prius applicandum monet Mercurius, vt cætera, quæ de Deo sunt, valeamus intelligere. Hoc enim Verbum Dei, Dei Nuncius & Interpretes non aliam ob causam venit in Mundum, nisi vt nomen Patris manifestaret hominibus. Hic potest animam reducere, vnde venit, vt Mercurius edisserit.

Constat autem Mundus duobus Crateribus, vt præsei movent Sapientes, quorum vnus superior est, in quo omnia munda sunt, estque Mundus ille intelligibilis & exemplaris, ad cuius similitudinem factum hunc Mundum sensibilem testatur Plato in Timæo, de quo dixit Christus Ioann. 8. *Regnum meum non est de hoc Mundo;* Regnum suum illius Mundi superioris affirmans, quod alibi vocat Regnum amicis præparatum. Crater alius est inferior, rerum sensibilem cognitione plenissimus, de quo qui plus bibunt, plus sitiunt, & in quo omnia immunda sunt, veluti bona malis admixta. Qui igitur ex primo Cratere biberit, ad quem inuitat Mercurius, fiet in eo fons aque salientis in vitam æternam. Qui vero ex secundo, sitiet iterum. In primo autem Cratere quis bibere non potest, nisi prius suum

Malchut quid

Mundus constat duobus Crateribus superioris, in quo omnia munda, inferioris, in quo omnia immunda sunt.

Mercurius.

uidet

Eccc

cor-

corpus oderit atq; conculcârit, quod ibidem innuit Mercurius dicens: *Nisi prius, ô fili, tuum corpus oderis, teipsum amare poteris, quàm primum verò teipsum dilexeris, Mentem protinus consequeris.* Quod sic accipiendum est; ut quis verum hominem, qui est anima rationalis iuxta Platonem, amare non possit, nisi suum contrarium hominem scilicet animale odio habuerit, quod & Christus ipsemet docuit Ioann. 12. *Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc Mundo, in vitam æternam custodit eam.* Huius autem rei illa adducitur ratio à Mercurio ibidem, quod impossibile sit, verisq; simul intendere mortalibus atque diuinis, unde & Christus ipsemet dixit Matthæi 6. *Non potestis Deo servire & Mammonæ.* In hoc igitur Cratere diuinitatis immergendus est animus.

Ex hac ablutione in Cratere quam posuit Mercurius, morem ablu-
tionis traxêre Gymnosophistæ, quibus interdiu ter, nosu verò bis lauari aquâ frigidâ sanctum fuit, priusquam possent veneranda sacrorum penetralia ingredi. Erat ijs pariter linea vestis quotidie recens abluta, nam lanam prophanum vestitum arbitrabantur, quippe tanquam bel-
luis fœdis excrementum pecori detractum. Idem obseruauerunt Indi Sapiientissimi, quos Brachmanas vocant. His enim in quodam fonte lau-
ari mos fuerat exutis vestibus, obli-
to prius capite guttis electricis & odo-
ribus ei rei aptis, deinde postquam se pro ritu satis mundos putârunt, exhibant circa meridiem quantocyûs ad sacra illio in Chori speciem, vestiti lino candido, & mitra alba, in digitis ferentes anulos, & baculos gestantes manibus, quæ munditia corporis & amictus, aliq; similia, animi quoque puritatem adiuuare non parum credebantur. Hinc cecinit Hesiodus in libro, cui nomen est *Opera & Dies.*

Hesiodus.

Mane Ioui, ac reliquis superis libare caueso

Illotis manibus. Dij sordida sacra recusant.

Homerus.

Morem hunc diligentissimè in suo Opere obseruauit Homerus, dum enim describit Thelemachum Palladi supplicaturum, illum in æquore prius inducit manus lauare, & dum matrem Achillis Thetidem Iouem producit exoraturam, illam maris fluctus exuere facit. 6. etiam Iliados sic cecinit.

Non decet illotis manibus libare superno

Vina Ioui, pudor hoc prohibet fecisse, cruore

Turpatum me, & cede Virum Dys fundere vota.

Mara.

Sed & Maro noster Homeri Simia id ipsum varijs in locis sui Operis obseruauit, 2. præsertim Aneidos, dum cecinit.

Tu genitor cape sacra manu, patriosque penates

Me bello è tanto digressum & cede recenti

Attreslare nefas, donec me flumine viuo

Abluero,

Ablu-

Ablutiones igitur corporis apud gentes symbolum erant ablutionis in mente, ut ex his quæ scripsimus, elici potest. Existimant enim Antiqui eandem esse animi & corporis purgationem, ut cum quis in flumine manus aut corpus abluisset, purus statim efficeretur. De hac autem, sic scribit Anticlidides lib. 74. reddituum. *Erant, inquit, Antiquorum mos, qui nunc etiam servatur, ut qui eadem hominum vel aliorum animalium commisissent, perenni aquâ manus abluerent ad commissi piaculi lustrationem. Non modo autem ad aras accedere pollutis non licebat, sed neque Deos quidem precari, qui omnem iracundiam suæ indignationem in impurè precantes conuertebant. Cuius rei testis est Tymarchides in libro de Coronis, qui Asterium fulmine fuisse percussum cecinit, quia manibus impuris aram Iouis attigisset. Sic autem habet.*

Ablutio corporis symbolum ablutionis in mente.

Anticlidides.

Tymarchides.

*Illotis manibus libans Iouis attigit aram,
Quo pater hunc vssit flagrantis fulminis igne,
Egregie purum fas est contingere sacra.*

Sed & hi omnes Gentium ritus tracti sunt ab Hebræorum monumentis, quibus dictum est, *Lauamini, mundi estote, & purgamini ab omnibus iniquamentis vestris*, Isaïæ 1. Ozam autem quia Arcam Domini tangere ausus est, ante ipsam mortuum cecidisse sacra testatur Historia 2 Regum 6.

Isaïæ.
2. Regum. 6.

Puris igitur purgatisque animis se Deus præbet cognoscendum. Purgandus autem à vitijs & sensibus animus est; unde iussit Pythagoras, nudis pedibus Deo esse sacrificandum, id est, affectus esse deponendos, cum à Deo aliquid impetrare volumus; affectus enim nostri per pedes denotati discalciandi sunt, dum Deo sacrificamus. Sic Dominus mandauit Moyse, ut discalciaret pedes, quando ei loquebatur in rubo Exodi 3. Plato autem alas suscipiendas & affibulandas in Phædone animis nostris edocuit, ut quodammodo corpore exuti ad altiora conscendamus. Sunt autem alæ hæ ad Platonis mentem contemplatiua scientia, & moralis, speculatio scilicet & operatio; secundum Christianam verò Theologiam, Fides & Charitas, vel Dei dilectio & proximi. Quod igitur per ablutionem in Cratere faciendam censet Mercurius, id ipsum per alas animis nostris affibulandas fieri posse Plato contendit. Quod profectò dogma Zoroastri prius fuit, quem Chaldæi quidam solitum dicere asseuerant; alarum esse animam, fractis verò alis in Elementa ferri præcipitem, tum illis succrescentibus ad superos reuolare; quod profectò dogma secutus est etiam Pythagoras & Plato, & à magno fuit Plotino confirmatum lib. 8. Enneadis 4. de descensu animarum in corpora. Geminas autem alas geminum instinctum menti ingenitum ad superna significare Rhodiginus est Author lib. 9. lectio. antiqu. cap. 39. in intellectu quidem instinctum ad diuinum Verum, in voluntate instinctum ad diuinum Bonum pro viribus conuertentem; his verò remissis è cælo labi animam Pythagoricis placet.

Pythagoras.

Enedi.

Pythagoras.
Plato.
Plotinus.
Rhodiginus.

Sed audiendus est nunc Plotinus in lib. de Pulchro qui quàm elegantissimè hanc puræ mentis necessitatem indicauit. *Efficiatur igitur*, inquit

Plotinus.

Puritas Men-
tis necessaria.
Exemplum
de puritate
Mentis.

Plotinus, quis diuinus, pulcher, atque Deiformis, necesse est, si modò Deum, sit eo pulchritudinem inspecturus. Et paulò superiùs. Si nondum cognoscis te mundum & pulchrum, statuarium imitabere, hic enim ubi statuum optat pulchram, partim abscondit, partim quoque dirigit & expoliturus abradit, partim lenigat & abstergit, donec faciem in statua exprimat speciosam: ita & tu tolle superuacuas, obliqua dirige, obscura purgando collustra, neque desinas circa statuam tuam elaborare, quouique diuinus virtutis fulgor tibi subrutilet. Si hoc ipsum euaseris, ac purus iam habitaueris ipse tecum, nihil habens impeditenti, nec duce amplius indiceque egeas; tunc solitarius effectus ingentem poteris aspicere pulchritudinem. Oportet enim visurum videndo cognatum similemque effici. Hactenus Plotinus.

Orpheus.

Verùm audiamus & Orpheum, qui in Carminibus, quæ de virtute descripsit, quia abdita de Deo referare proposuerat, eos tantùm inuitat, qui purgati mente virtutem excolunt, prophanos verò arcet quàm longissimè. Sic enim cecinit.

*Vos qui virtutem colitis, vos ad mea tantum
Dista aures adhibete, animosque intendite vestros.
Contra qui sanctas leges contemnitis, hinc vos
Effugite, & procul hinc miseri, procul ite prophani.*

Maro.

Similia & Maro cecinit in 6. ubi Sybillam mox Oracula reddituram exclamantem inducit:

*- - - Procul è procul este prophani.
Conclamat Vates.*

Plato.

Philo.

Plutarchus.

Philoponus.

Hac de causa vt de Zoroastri secreta sapientia aliquid etiam attingamus, conscendendum esse vehiculum quoddam Zoroaster asseruit, vt illuc redeat anima, vnde venit. Vehiculum autem hoc nihil aliud est, quàm mentis eleuatio in Deum, quæ oratione perficitur; quasi dicas, est boni operis cum oratione coniunctio, vt Gemistio placet. Plato certè currum quendam in Phædro statuit ab Equis hinnientibus tractum, quo vnaqueque fertur anima, sed ab auriga regendum & moderandum dicit, nè in præceps seratur. Cuius dicti expositorem habemus Philonem lib. de agricultura. Equi, inquit, sunt furor & concupiscentia, ille mas, hæc femina; ideoque ille vt mas gessit elata ceruice, libertatem appetens, hæc verò feruilius & callidior domum depascit ac deuorat vt femina. Insector autem & auriga vnus est, nempe intellectus; sed auriga tunc, quando ascendit cum prudentia, quando autem cum imprudentia, insector est. Plutarchus in 8. quæst. Platonica hos Equos concupiscibilem & irascibilem vim similiter interpretatur: concupiscibilem appellans Equum omninò contumacem, refractarium, hirtum, circa aures surdum, & qui vix flagello stimulisque pareat. Irascibilem verò facillè rationi obsequentem eiusque adiutricem. Scio Philoponum aliter 1. de anima vtrumque Equum explicasse, quippe qui credit

dit eos esse facultatem ad superiora & ad inferiora deducentem. Hoc igitur vehiculum quo vehimur semper & ducimur, concedendum esse fortasse monuit Zoroaster, quem explicans Plato in Phædro Aurigam & Rectorem apposuit, ut rectè possit gubernari. Crater ergo seu Patera, Mercurij, Platonis alæ, Zoroastri vehiculum, exutio corporis Pythagorica, & ablutio Gymnosophistica idem sonare videntur, mysteriumque indicant subigendas esse corporis passiones, ut quis diuina valeat intelligere. Quæ ideo fusiùs deduximus, ut hieroglyphica doctrina ex omnium Scriptorum quæ sacrorum, quæ profanorum consensu sibi constet.

Verùm ut quæ hucusque dicta sunt, Hebræorum sententiâ confirmantur; subiungam hic discursum Rabbi Schabthe, quo SS. Triadem eiusque in Mundanos ordines influxum & emanationem satis appositè describit: ita autem dicit. *Et ecce nobis perspicuum est id quod explicauimus in capitibus prioribus mysterium nempe, quod dixerint Sapientes Cabala seu Theologia tres primarias Numerationes, quæ sunt Corona summa, Sapientia, & Intelligentia in aequali dignitate quasi summè vnum quid esse. Animaduertendum quoque est, quare dixerint eas in aequali dignitate quasi summè vnum quid esse; & non dixerint vnum propriè et simpliciter, cum tamen omnes Numerationes sunt Vnitas, ob hanc rationem. Licet enim tres primariæ, Corona summa, Sapientia, Intelligentia, quæ sunt tres Mentis, non sint, nisi patefactio & diffusio centri, quod comprehenditur tribus delubris in mysterio luminis primordialis, luminis splendidissimi, & luminis splendidissimorum omnium splendidissimi, quæ vniuntur ipsi centro in mysterio nominis radicalis & essentialis, sicuti explicauimus in cap. I. eâ ratione, quòd illud centrum sit simpliciter & absolute vnum ex omnibus partibus, & omnia comprehendantur in eo, nempe in vnitate eius. Tres tamen Mentis quæ diffunduntur de eo non sunt nisi patefactio centri, quod patefacit absconditum, reconditum, & occultum, quod est in ipseitate eius, & nulla differentia est inter eas, nisi quòd centrum sint tria delubra, quæ comprehenduntur in abscondito, in vnitate nempe centri. Verùm in tribus Mentibus diffunduntur & patefiunt, quòd qualibet illarum sit Mens per se, & propter hoc sunt illæ in aequali dignitate, quasi summè vnum quid: verùm non vnum propriè & simpliciter, vti sunt in ipso centro; quia in ipso centro nullum cernitur delubrum, sed tantum vnitas centri. Verùm hæc tria delubra iam antè prodierunt & distincta iam sunt in tria delubra, quæ sunt Corona summa, Sapientia, Intelligentia, tria inquam delubra distincta. Nec est obijciendum: Si ita? non erunt itaque in aequali dignitate quasi summè vnum quid, sed erunt in dignitate aequali vt tria. Hæc nulla est obiectio. Quia hæc tres (Mentes inquam) non sunt nisi manifestatio Vnitatis centri, & illæ vniunt se radici suæ, eo modo, quòd illæ nihil aliud sint nisi Vnitas centri; & manifestum nihil est, nisi id quòd in abscondito latuit, propter hoc illæ sunt in aequali dignitate quasi summè vnum quid; ac si diceret æquales dignitate sicuti Vnitas centri, quia de centro vno prodierunt, & centrum patefactum est in illis. Et inde percipitur quoque Vnitas omnium Numerationum, quoniam licet hæc tres Mentis propinque sint emanatio suo (illi scilicet, qui fecit emanare eas) ecce propter*

Rabbi Schabthe.

Descriptio SS. Triadis eiusque in mundanos ordines influxus & emanationes.

propinquitatem earum lumen earum magnum valde; ita ut impossibile sit creatis frui lumine earum. Hanc igitur ob causam necesse fuit in ramos sese extendere & diffundere, in Caput, Medium & Finem, qui sunt septem Numerationes, Magnificencia seu Misericordia, Fortitudo seu Seueritas, Pulchritudo, Victoria, Triumphus seu Aeternitas, Gloria, Fundamentum, Regnum ad manifestandum Delubra earum creatis, ut fruantur ijs, quatenus sunt tres gradus seu ordines. Ordo primus est mysterium centri; Ordo secundus mysterium trium Mentium; Ordo tertius mysterium diffusionis Mentium in septem Numerationes (id est attributa tribus Mentibus communia) quæ omnes conficiunt decem Numerationes; & sunt vnum, tria, & septem. Et ecce hæc ex parte omnes simul sunt Vnitas perfecta, quia centrum manifestauit delubra sua in tribus Mentibus, & tres Mentes manifestate sunt in septem Numerationibus, & quidquid inuenitur in septem Numerationibus, inuenitur quoque in tribus Mentibus, & quidquid inuenitur in tribus Mentibus, inuenitur quoque in vnitate centri, inuenitur etiam in infinitudine; benedicta sit illa. Et nulla differentia est inter illas, inter Numerationes, inquam, nisi quod in septem Numerationibus ille sunt in manifesto, & in tribus Mentibus præ magnificencia luminis earum ille in abscondito latent. Et etiam in tribus Mentibus respectu centri præ magnificencia luminis eius, illa (Mentes scilicet) sunt in manifesto, & in ipso centro illa latent in abscondito. Et sic quoque centrum respectu infinitudinis, benedicta sit illa; eò quod infinitudini respectu luminis sui magnificencissimi, nullus est finis nec terminus: ille verò sunt in manifesto. At in infinitudine, benedicta sit illa, ille in abscondito latent usque in omnem non finem infinitatis & non termini. Omnes sunt virtus vna vnitatis suæ summæ, perfectissimæ & absolutissimæ quæ absque fine et termino comprehendit totum numerum decem in mysterio vnitatis infinitudinis, benedicta sit illa, & patefacit virtutem vnitatis suæ in mysterio Recessus per mysterium decem, & nihil est in manifesto, nisi quod & latet in abscondito & si cuti in abscondito illa est virtus vna, sic etiam in manifesto est virtus vna. Atque hæc ad intentionem nostram Lectori insinuandam sufficiant.

EPILOGVS.

TAndem per immensos Oceani inexhausti anfractus, per rapidas im-
mensi pelagi voragine; per scopulos & inaccessa præcipitia, per
inuios & incognitos vastissimi maris recessus, ferocibus monstrorum por-
tentis diuinâ assistente gratiâ domitis, monstrosa extincta Sphynge, con-
tractis velis portum diu concupitum, anxie mentis inquietudine quæsi-
tum, & tandem singulari diuini Numinis præsidio inuentum, viginti an-
norum æstu perfunctus, portum inquam vnicum voluntatis comple-
mentum ingredimur; cuius desiderio, quot labores, quot perplexitates,
quot sudores, quot pericula, quod rerum discrimina exantlauimus, gra-
ta, ni fallor, posteritas ex præsentis Operis hucusque à nemine, quod
sciam, tentato specimine recognoscet. Prudentes & iudicio exquisito
pol-

pollentes Viri, quorum in similibus incognitis eruendis industria quandoque defudauit, veluti propriâ experientiâ docti, quam difficile & plenum alex opus sit, incognitas tentare vias, omni que monstrorum genere refertis solitudinibus sine duce se committere, ingenuè fatebuntur; atque adeo si non omnia, saltem in omnibus eruendis conatum extollent.

Atque hæc sunt, quæ de Ægyptiorum Sapientia, hieroglyphicis velata symbolis quantum imbecilles ingenij mei vires permiserunt, dicenda duxi; nihil porro restat, nisi vt oculis manibusque ab interpretationum tabula submotis, atque in cælum sublati Tibi Triuni bonorum, omnium largitori DEO & beneficentissimo luminum Patri, pro tanto beneficio non hecatomben, non Taurorum aut Vitulorum holocausta, sed puræ mentis diuino amore institutum sacrificium, humili cordis obsequio instituam. Tu enim solus es, qui linguam infantium facis esse disertam; Tu solus humanæ menti igniculos ex vena lucis tuæ, & vitæ scaturigine emanantes indis, quibus ad incomprehensum operum Tuorum magnitudinem rimandam incenditur; hisce incensus Opus hoc aggressus Tuæ benignitatis ope perfeci, inspirasti necdum volenti, vt vellem; adiuuisti bonæ voluntatis conatus, vt facerem, qui in Tuis & velle & perficere operaris. Redeat ergo in Te Opus, quod à Te profluxit. Si bonum quicquam in eo, Tuum est, si malum, meum est. Qualecunque tandem fuerit id supremæ interminæ, ac incomprehensibili bonitati Tuæ, ego humilis & abiecta creatura Tua, cinis & fauilla & nihilum, vti acceptum fero, ita quoque, vt ad superexcellæ Maiestatis Tuæ honorem & gloriam vnice cédât, omnibus animæ meæ votis exoptulo; promptus mihi semper fuit animus, ad quam emendatissimè philosophandum, si itaq; indignum consilijs Tuis quidpiam à me prolatum fuerit, id quoque inspirare pro infinita bonitate Tua, vt emendem, digneris; si Ethicæ Theologiæ sacramenta profecutus, in incomprehensa iudiciorum Tuorum abysso scrutanda, in temeritatem lapsus sum, aut propriam laudem, in Opere gloriæ Tuæ destinato sectatus sum, pro ea quæ infinita es clementia mihi condones, obnixè deprecor; si denique quicquam Orthodoxæ Fidei ac Sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ Sponsæ Tuæ non vsquequaque consonum ignoranter attulerim, id totum expunctum, repudiatum, reuocatumque volo. Restat nunc, vt quod olim Trismegistus, idem ego Tibi Trisagion, mei erga Te amoris veluti sempiternum trophæum statuam.

Hymnus Mercurij Trismegisti in Pymandro.

Quamobrem omnibus animi viribus Patri Deo gratias ago.

Sanctus Deus Pater omnium.

1. Sanctus Deus cuius voluntas à proprijs potestatibus adimple-

tur.

San-

Sanctus Deus qui tuis familiaribus innotescit.

Sanctus es, qui Verbo cuncta constituis.

2 *Sanctus es, cuius imago est omnis natura.*

Sanctus es, quem nunquam natura superavit.

Sanctus es omni potestate validior.

3 *Sanctus es omni excellentia maior.*

Sanctus es omni laude melior.

*Excipe verborum sacrificia sancta, quae ab animo et corde deuoto in te
vnde profluxerunt, redundant.*

Omnia ad maiorem DEI gloriam, & Orthodoxae Ecclesiae, nec non Reipub. Literariae emolumentum.

Hoc vno arcana recludo.

F I N I S.

CATALOGVS AVTHORVM.

Quorum authoritates afferuntur hoc Ter-
tio Tomo.

A

Benephius
Aben Sina
Abenuaschia
Abulfeda Geogra-
phus Arabs
Ælianus

Ali Arabs
Ammianus Marcellinus
Antonius Musa
Apocalypsis Liber
Apollodorus
Apuleius
Aratus
Aristophanes
Aristoteles
Arnobius
Auctor Scalæ Magnæ
S. Augustinus

B

B Aronius
Belonius
Beroaldus
Betrillus
Brasauolus
Bulengerus

C

C Antherus
Cælius Rhodiginus
Cedrenus
Centir Arabs
Chrysippus

Cicero
Clemens Alexandrinus
Columella
S. Cyrillus

D

D Amascius
Deenus
Demophylus
Diodorus Siculus
S. Dionysius
Dionysius Geographus
Dionysius Halicarn.
Dionysius Laërtius
Dioscorides
Donatus

E

E Lias Leuita
Eucherius
Eusebius
Exodus Liber
Ezechiel Propheta

F

F Eftus
Firmicus Maternus
Fortunius Licetus

G

G Aza
Genebrardus
S. Gregorius Nazianzenus
Gutheries

F fff

Haly

H
H Aly
Heliodorus
Hermes Trismegistus
Hermolaus
Herodotus
Hesiodus
Hesychius
D. Hieronymus
Homerus
Horus
Hyginus

I
Amblichus
Iehuda Rabbini
Iochaides
Ioannes Leo Africanus
Ioannes Nardius
Ioseph à Costa Soc. IESV
Isaias Propheta
Iulius Solinus
Iustinus Martyr

L
Iber 2. Regum
Lucianus

M
Acrobatus
Manethon
Manilius
Marcellus Ficinus
Matthiolus
Mela
Melissus
Michael Mercatus
Mor Isaac

N
Atalis Comes
Numenius

O
Oppianus
Oppozus
Origenes
Orpheus
Ovidius

P
Ancirolus
Pansa
Pausanias
Petrus de Valle
Petrus Gyllius
Philo Byblicos
Philo Iudaeus
Philostratus
Phornutus
Pierius Valerianus
Plato
Plinius
Plotinus
Plutarchus
Pollux
Polybius
Porphyrius
Proclus
Procopius
Prosper Alpinus
Prudentius
Psellus
Ptolomaeus
Pythagoras

S
Samuel Purchas
Schabde Rabbini
Schiangia Arabs
Seneca
Serapion Arabs
Simeon Ben Iochai
Simplicius
Statius
Strabo
Stuckius
Suidas

T

X

T Acitus
Thargum Vzielidis
Theodorus
Theogenes
Theophrastus
Tibullus
Trismegistus

X Enophon.

Z

Z Ohar
Zoroaster

W

V Alexius Maximus
Virgilius
Volaterranus

Reliquorum Scriptorum nomina, quorum autoritatibus dicta hoc Tomo
Tertio stabiliuntur, citata reperies in præcedentibus Libris.

INDEX

Diatribarum, Syntagmatum, Capitum, aliorum-
que Titulorum Tomi III.

*Nonnullae Auctoritates Doctrinae hieroglyphicae in huius decursu
Operis exponendae.* 2

*Artis Hermeneutica, sive interpretativa Hieroglyphicorum Sup-
positiones.* 4

PRÆFATIO. 5

DIATRIBE I. PRÆLVSORIA DE HIEROGLYPHICIS in genere. 8

- Caput I. *De etymo, origine, & propagatione hieroglyphicæ doctrinae.* Ibid.
- II. *Quomodo hieroglyphica à cæteris diuersarum Gentium literis distin-
guantur, & potissimum in quo characteres Sinensium ab hie-
ro-
glyphicis differant.* 10
- Characteres hieroglyphici Sinensium.* Ibid.
- Veterum Sinicorum characterum anatomia.* 12
- Differentia inter Sinenses & hieroglyphicos Aegyptiorum characteres.* 13
- Characterum antiquissimorum Chinesium explicatio.* 16
- III. *De literis Brachmanum, sive Gymnosophistarum.* 11
- IV. *De literatura Mexicanorum, & an propriè hieroglyphica dici possit.* 28
- Mensum nomina.* 30
- V. *Tabula aeneæ ex Museo Clarissimi Viri Ioannis Galvani Iuris Con-
sulis Patavini extractæ interpretatio.* 36
- VI. *Characterum quorundam in Cruce descriptorum interpretatio.* 38

INDEX.

Caput VII.	De Armenorum characteribus hieroglyphicis .	40
VIII.	De alijs falforum hieroglyphicorum Schematismis .	41
	DIATRIBE I. PRÆLVSORIA.	42
	De Alphabeto mystico Aegyptiorum, & lingua Copta .	Ibid.
	Primaria literarum Aegyptiorum fabrica, & institutio facta, à Tau- to sive Mercurio Trismegisto .	47
	DIATRIBE III. PRÆLVSORIA.	55
	Quod littera Aegyptiaca à Cadmo primum in Græciam translata, & de lingua Copta antiquitate .	55
	Utrum hieroglyphica lectionem quandam ut in alijs scripturis consi- ciant, & quomodo lectio instituenda .	61
	DIATRIBE IV. PRÆLVSORIA.	62
	Hierogrammatismorum reliquorum quæ in Obelisco Pamphilio expo- siti non fuerunt, interpretatio .	Ibid.
Caput I.	Meleagridis, & Anseris hierogrammatismus .	63
II.	De verbis & plantis hieroglyphicis .	65
	SYNTAGMA I. MENSÆ ISIACÆ SIVE TABULÆ BEMBINÆ interpretatio .	80
	PROOIMATION, .	Ibid.
Caput I.	De nomine & origine huius Tabulae Isiaca .	Ibid.
II.	Quæritur quem hæc Tabula usum habuerit apud Aegyptios .	81
III.	Argumentum huius Tabulae, seu Mensæ Isiaca .	85
IV.	Tabulae seu Mensæ Isiaca divisio .	87
V.	Anatomica Tabula, sive de habitibus, ornamentis, turulis, baculis, & tota multiplici hierogrammatismorum, eorundemque differen- tijs .	Ibid.
	Vnde ex gemina Mensæ Isiaca, seu Tabula Bembinæ interpretatio .	89
Divisio I.	Figurarum mediæ regionis Tabulae expositio .	Ibid.
Divisio II.	Quomodo fundum paternum, id est, universalis Mundi anima in hac Tabula in tres Triades secundum Aegyptios dividatur, interpretatio .	94
Divisio III.	Explicatio Triadum Azoniarum .	100
	Trias Azonia Heptaina .	101
	Trias Sempæa .	103
	Trias Osiriaca .	105

INDEX

Divisio IV.	Quod septem Triades in media regione explicat & nihil aliud sint, quam septem Mundorum Genialium Systemata.	107
I.	Trias, siue Mundus Archetypus igneus, & Vitarum Mundus triformis, (Hebræis קדמון), Mundus interitus, ex quo procedunt.	108
Divisio V.	Supremæ Regionis Tabulæ interpretatio.	111
Divisio VI.	Regionis tertiæ interpretatio.	117
	Trias fontana Horæ, siue Porta magna Orientis.	119
	Trias Fontana, siue Porta magna Occidentis.	120
	Trias Pandœchea, quod Numen apotropæum Portæ magnæ Septentrionis est.	123
	Trias Tabulistica Austri domina.	125
Divisio VII.	Limbi seu ambitus Tabulæ Isiacæ interpretatio.	129
	Expositio Limbi Tabulæ Isiacæ.	134
	Superioris Limbi interpretatio.	135
	Interpretatio Limbi sinistri.	142
	Interpretatio inferioris Limbi.	145
	Limbi dextri lateralis interpretatio.	148
	Auctarium de sensu Anagogico, Magico, Etlico, aliisque vsibus, quibus serviebat hæc Tabula.	152
§. I.	De sensu Anagogico sub Tabula latente.	Ibid.
§. II.	De vsu Idearum huius Tabulæ, & emolumento inde in Medicina, Physica, Astrologia, Etlica, emergente.	153
§. III.	De Theurgico seu Magico sensu, quo Sacerdotes in hac Isiacâ Tabula sacrificiorum instituentium rationem, rituum adhuc caeremoniarumque dispositionem per occultum symbolorum contextum exhibebant.	156
§. IV.	De significatione minuti charæ Teris, hieroglyphicæ, quem simulachra passim appositum habent, quoque interiores duo Limbi inscripti conspiciuntur.	158
SYNTAGMA II. OBELISCVS. RAMESSÆVS SIVE		
	Lateranensis.	162
PRÆFATIO.		Ibid.
Caput I.	Historica relatiô Obelisci Ramessæi siue Lateranensis.	Ibid.
	Inscriptiones Obelisci factæ à Sixto V. Pontifici Maximo.	166
II.	Obelisci Lateranensis interpretatio.	168
	Argumentum Obelisci Lateranensis.	Ibid.
III.	Notæ ad Lectorem de interpretationis statuendæ ratione.	171
Præfatio.	Quæ nonnullâ ad meliorem rerum in Obelisco tractandarum notationem præmittuntur.	172
IV.	De inscriptione & divisione Obelisci.	178
Præfatio.		Ibid.
§. I.	Prima Columna primi Lateris Borealis interpretatio.	182
	§. II.	

INDEX

§. II.	Secundæ columnæ lateris Borealis interpretatio, Sideris Mundi Numinum connexionem monstrat.	186
§. III.	Tertiæ columnæ lateris Borealis interpretatio. Politicum Mundum exhibet.	188
Caput V.	Interpretatio secundi lateris Meridionalis Obelisci Lateranensis.	
§. I.	Interpretatio primæ columnæ secundi lateris Australis, quæ Politicum Mundum exprimit.	193
§. II.	Secundæ columnæ lateris secundi Australis interpretatio, & continet Niloticas leges.	194
§. III.	Tertiæ columnæ lateris secundi Australis interpretatio.	198
Caput VI.	Interpretatio lateris tertij Occidentalis, in quo insecta Typhonica potestates, & Respub. perturbatrices exhibentur, & quomodo ea superande sint.	201
§. I.	Lateris tertij Occidentalis columnæ primæ expositio.	202
§. II.	Interpretatio secundæ columnæ tertij lateris Occidentalis.	Ibid.
§. III.	Tertiæ columnæ tertij lateris Occidentalis interpretatio; & continet leges, quibus Numina sollicitantur ad Egypti salutem.	205
Caput VII.	Quartij lateris Orientalis Obelisci Rameffai interpretatio.	207
§. I.	Interpretatio primæ columnæ lateris quartij Orientalis.	208
§. II.	Secundæ columnæ quartij lateris Orientalis interpretatio.	209
§. III.	Tertiæ columnæ lateris quartij Orientalis interpretatio, & continet malorum originem.	210
SYNTAGMA III. OBELISCVS FLAMINIVS, OLIM		
	Senneseferæus.	214
Caput I.	Historica relatio Obelisci Flaminij.	Ibid.
	Inscriptiones Obelisci Flaminij.	215
§. II.	Argumentum Obelisci Flaminij.	217
§. III.	Prodroma quarundam rerum, quæ sæpe sæpius in hoc Obelisco occurrunt, interpretatio.	220
§. I.	Tabula sacra Momphto-Mendesæ expositio.	Ibid.
§. II.	Niloscopij expositio.	223
§. III.	Secundæ tabule sacre Osiriacæ expositio.	226
	De duabus statuīs.	Ibid.
	De Ferculo, seu Feretro.	227
	De Ramo inuerso.	228
	De sceptro recuruo.	231
	De Iunco Nilotico.	234
Caput V.	Singularum Obelisci laterum interpretatio.	235
§. I.	Epigraphes sue inscriptionis Obelisci interpretatio.	Ibid.
§. II.	Columnæ primæ lateris Meridionalis interpretatio.	238
§. III.	Columnæ secundæ lateris Meridionalis interpretatio.	239
§. IV.	Columnæ tertiæ secundi lateris Meridiani interpretatio.	240

§. V.

I N D E X.

§. V.	Columna prima secundi lateris Borealis interpretatio.	241
§. VI.	Columna secunda lateris secundi Borealis interpretatio.	242
§. VII.	Tertia columna secundi lateris interpretatio.	244
§. VIII.	Columna prima lateris tertij Occidentalis interpretatio.	Ibid.
§. IX.	Columna secunda lateris tertij Occidentalis interpretatio.	245
§. X.	Columna tertia lateris tertij Occidentalis expositio.	246
§. XI.	Columna prima lateris quarti Orientalis expositio.	Ibid.
§. XII.	Columna secunda lateris quarti Orientalis expositio.	247
§. XIII.	Columna tertia lateris quarti Orientalis expositio.	Ibid.
	Anacephaleosis totius expositionis.	248
	Consecrarium de interpretatione facta ab Hermapione.	250
	Interpretatio obelisci Sennefertei facta ab Hermapione Grammatico.	251

SYNTAGMA IV. OBELISCVS SALLVSTIVS, SIVE

Ludouisius. 258

Caput I.	De origine, erectione, translatione Obelisci Sallustij.	Ibid.
II.	Argumentum Obelisci.	259
III.	Obelisci Sallustij diuisio, & interpretatio.	260
IV.	Hierogrammatismorum qui in quaternis lateribus continentur, & secundum præcedentem diuisionem prorsus idem, s; minutiones quædam excipias, sunt, interpretatio.	261
§. I.	Columna prima lateris primi Obelisci expositio.	264
§. II.	Columna secunda lateris primi expositio.	266
§. III.	Columna tertia lateris primi expositio.	Ibid.
§. IV.	Columna prima lateris secundi expositio.	267
§. V.	Columna secunda lateris secundi expositio.	268
§. VI.	Columna tertia lateris secundi interpretatio.	Ibid.
§. VII. IIX. IX.	Columna prima, secunda, tertia, lateris Borealis.	ib.
§. X. XI. XII.	Columna prima, secunda, tertia lateris quarti.	ibid.
	Consecrarium primum.	269
	Consecrarium secundum.	ibid.

SYNTAGMA V. OBELISCVS VERANVS, SEV

Barberinus. 272

Caput I.	Historica Relatio Obelisci Barberini.	272
II.	De huius Obelisci Erectoribus.	273
III.	Argumentum Obelisci Barberini.	ibid.
IV.	Breuis quatuor primorum & principalium Obelisci Systematum interpretatio.	276
	Schematismus I. Genius Ignis.	277
	Schematismus II. Aëreus Genius.	279
	Schematismus III. Aquæ Genius.	280

Sche-

INDEX.

Schematismus IV. <i>Terræ Genius.</i>	281
Caput V. <i>Interpretatio primi lateris Meridionalis.</i>	Ibid.
Nota in lateris primi Meridionalis schemata, quæ stationes Deorum Meridionalium continent.	282
§. I. <i>Columna primæ lateris primi expositio, & continet stationes Geniorum Omphæ, Ammonis, Osiris, Anubis, Momphæ bonorum terrenorum affluxu fecundas.</i>	Ibid.
§. II. <i>Secunda columna lateris primi Australis, eiusq; interpretatio.</i>	286
Caput VI. <i>Lateris secundi Obelisci Barberini interpretatio.</i>	290
§. I. <i>Prima columna expositio.</i>	291
§. II. <i>Secunda columna lateris secundi Orientalis interpretatio.</i>	292
Caput VII. <i>Tertij lateris Occidentalis Obelisci Barberini interpretatio.</i>	294
§. I. <i>Columna primæ interpretatio.</i>	Ibid.
§. II. <i>Secundæ columnæ tertij lateris expositio.</i>	299
Caput VIII. <i>Lateris quarti Septentrionalis Obelisci Barberini interpretatio.</i>	298
§. I. <i>Prima columnæ quarti lateris Septentrionalis expositio.</i>	Ibid.
§. II. <i>Secundæ columnæ quarti lateris expositio.</i>	299
<i>Consecrarium primum.</i>	300
<i>Consecrarium secundum.</i>	301
<i>Consecrarium tertium.</i>	Ibid.
<i>Conclusio.</i>	Ibid.

SYNTAGMA VI. OBELISCVS CONSTANTINOPOLITANVS

à Theodosio Imperatore in Hippodromo Byzantiæ
olim erectus.

304

Caput I. <i>Historica relatio de origine & erectione Obelisci Constantinopolitani.</i>	Ibid.
<i>Exemplar literarum Excellentissimi Viri Domini Simonis Renigeri Cæsarei apud Turcarum Imperatorem Legati.</i>	Ibid.
<i>Literæ Panaiotis Nicusij, Cæsarei apud dictum Imperatorem Turcarum Interpretis.</i>	305
Caput II. <i>Argumentum Obelisci.</i>	309
§. I. <i>Lateris primi explicatio.</i>	311
<i>Scholium.</i>	313
§. II. <i>Secundi lateris expositio.</i>	Ibid.
§. III. <i>Tertij lateris expositio.</i>	314
§. IV. <i>Lateris quarti expositio.</i>	315

SYNTAGMA VII. OBELISCI MINORES, ET SVNT

Monticælius, Medicæus, & Mahutæus.

318

Caput I. <i>De origine horum Obeliscorum.</i>	Ibid.
II. <i>Argumentum trium minorum Obeliscorum.</i>	319
Gggg	Ca.

INDEX.

Caput III. Obeliscus Monticulus, eiusque explicatio,	320
Caput IV. Obeliscus Medicus, eiusque interpretatio.	325
Caput V. Obeliscus Mahutaus, eiusque interpretatio.	327

SYNTAGMA VIII. OBELISCVS HELIOPOLITANVS, QVI IN hunc diem adhuc iuxta Matarcam, Vicum Cayro Aegypti vicinum, erectus conspicitur,

330

Caput I. De origine Obelisci Heliopolitani.	Ibid.
II. De erectione & mensura Obelisci,	331
III. Argumentum huius Obelisci.	332
Obeliscus Heliopolitanus.	333
IV. Interpretatio Obelisci.	334

SYNTAGMA IX. OBELISCVS ALEXANDRINVS, eiusque interpretatio.

339

Caput I. De origine & primo erectore huius Obelisci.	ibid.
II. De mensura & symmetria huius Obelisci alexandrini.	ibid.
Epilogismus totius Obelisci Alexandrini ex literis Titi Livij Burattini.	341
Obelisci symmetria.	342
III. Interpretatio Obelisci Alexandrini.	343
Consecrarium I.	345
Consecrarium II.	ibid.

SYNTAGMA X. OBELISCVS FLORENTINVS, eiusque interpretatio.

348

Caput I. De obelisci huius origine, inscriptionis ratione, & argumento.	ib.
Diuisio Obelisci.	349
II. Primi lateris expositio.	350
§. I. Columnae primae lateris primi characteres, & expositio.	351
Characteres seu figura.	351
Expositio figurarum.	352
Scholium in explicationem factam.	
§. II. Columnae secundae lateris primi figura, & expositio.	353
Characteres seu figura.	ibid.
Expositio figurarum.	354
Scholium in expositionem.	ibid.
Caput III. Secundi lateris expositio.	355
§. III. Columnae primae lateris secundi anatomia, & expositio.	356
Characterum anatomia.	ibid.
Anatomiae factae expositio.	356
Scholium in expositionem factam.	357
§. I.	

INDEX.

§. IV. Columnæ secundæ lateris secundi expositio.	357
Anatomica descriptio.	ibid.
Exhibitorum symbolorum interpretatio.	358
Scholium.	ibid.
Caput IV. Tertij lateris expositio.	359
§. V. Columna prima lateris tertij.	ibid.
Anatomia characterum.	ibid.
Expositio Anatomia.	361
Scholium.	361
§. VI. Columnæ secundæ lateris tertij declaratio.	362
Caput V. Quarti lateris expositio.	ibid.
§. VII. Columna prima lateris quarti.	ibid.
Anatomia.	ibid.
Expositio.	364
Scholium.	ibid.
§. VIII. Columna secundæ lateris quarti.	395
Conclusio.	366

SYNTAGMA XI. OBELISCI RASI, ET SVNT EXQVILINVS & Vaticanus. 368

Caput I. Obeliscus Claudianus, siue Exquilinus.	368
Symmetria & proportio Obelisci Exquilini.	369
Inscriptiones Obelisci.	ibid.
II. Obeliscus Moncorius seu Vaticanus, qui vnus ex omnium maximis est.	370
Erectionis Obelisci Vaticani modus & ratio.	372
De Ergatarum potentia ad Obelisci pondus comparata.	374
Epilogismus exactissimè, quantum fieri potuit, symmetriam & proportionem totius Obelisci, singularumque partium, vna cum ornamentis exhibens in palmis Romanis.	375

SYNTAGMA XII. DE FRAGMENTIS VARIORVM Obeliscorum, quæ in Vrbe hodie supersunt. 378

Caput I. De Obelisco Campomartio subterraneo.	ibid.
II. De Obelisci fragmento quod reperitur in Insula Tyberis.	379
III. De nonnullorum Obeliscorum fragmentis, quæ circa Collegium Romanum spectantur.	382

SYNTAGMA XIII. DE MVMIIIS, EARVMQVE CONDITORIIS, & hieroglyphicorum, quibus inscribuntur, significatione. 387

Caput I. De Metempsychosi.	ibid.
II. Cur tanto studio cadaverum incorruptioni studuerint Aegyptij.	390

Caput III.	De Mumiarum preparatione, id est, de modo condiendi cadauera.	
§. I.		395
§. II.	De Mumia.	396
Caput IV.	De cryptis, locisque subterraneis, in quibus condi solebant Mumie siue medicata corpora.	399
Caput V.	Hieroglyphicarum Mumiarum, quae partim ex Magni Ducis Hetruriae, partim ex Ioannis Nardij Museis extractae sunt, interpretatio.	411
§. I.	Hieroglyphicorum quae in ligneis funerum thecis prima & secunda figura tabulae tertiae depictae spectantur, interpretatio.	413
§. II.	De involucriis Mumiarum, variisque hieroglyphicis Iconismis, quibus una Mumie inuoluti reperiuntur.	418
§. III.	De fascijs hieroglyphicis.	420
	Pompa Iliaca iuxta Apuleij descriptionem, ex hortis Mediceis.	426
	Fasciae Periclitanae expositio.	428
Caput VI.	De Mumijs hieroglyphicis, partim ex Museis Magni Ducis Hetruriae, partim Bataavorum extractis, & in praesentem Iconismorum congeriem coniectis, una cum interpretatione.	428
	Figura, quae signatur littera Y, expositio.	430
	Figura D ex Museo Hieronymi Van Werle extracta interpretatio.	Ibid.
	Figura A, ex Magni Ducis Hetruriae Museo extracta, expositio.	431
	De statua lignea ex Museo Ernesti Brinckij, & alia similima ex M. Ducis Hetruriae Museo extracta.	Ibid.
	De Mumijs ex Museo Petri à Valle extractis.	433

SYNTAGMA XIV. DE CANOPIS HIEROGLYPHICIS, eorumque interpretatione.

Caput I.	Quid sit Canopus.	Ibid.
	Canopi Fig. I. in Iconismo exhibitae expositio.	Ibid.
Caput II.	Canopi figura II. signati interpretatio.	440
III.	Interpretatio Canopi figurae VI.	Ibid.
IV.	Figurae III. quae Canopicum Oraculum exhibet, interpretatio.	442
V.	Figura IV. Genius Apotropaeus Canopicus, eiusque interpretatio.	445
VI.	Figura V. Vasis Canopici interpretatio.	447
VII.	Figura VII. interpretatio.	448
VIII.	Figurarum VIII. XI. XII. interpretatio.	Ibid.

SYNTAGMA XV. DE SPHYNGIBVS NILOTICIS, earumque vera significatione.

Caput I.	De Nilo, eiusque cultu ab Aegyptijs usurpato, vii & de Nilotopis, eorumque usu.	Ibid.
	Ca-	

I N D E X.

Caput II.	<i>De Sphyngeb. Ægyptiacis, earumque interpretatione.</i>	463
	<i>Leones Nilotici seu Momphtai, quorum limbi sequentibus hieroglyphicis insigniuntur, & extant ad aquas felices, iuxta Campos Thermarum Diocletianearum.</i>	463
§. I.	<i>Interpretatio hieroglyphicorum, quæ in primi Leonis Abaco inscripta cernuntur.</i>	465
§. II.	<i>Simulacrum Leonis B sinistri, abaco insistentis, eiusque significatio.</i>	467
	<i>Notæ in factam interpretationem.</i>	Ibid.
Caput III.	<i>Sphyngeum quæ in Villa Burghesia spectantur, interpretatio.</i>	468
	<i>Sphyngeæ cum abacis hieroglyphicis sequentibus insignita, & exstant bodie in Villa Burghesia retro Palatium, & regione fontis sinistra.</i>	469
	<i>Dextre Sphyngis interpretatio.</i>	471

SYNTAGMA XVI. DE PENATIBVS, LARIBVS, ET

Serapibus Ægyptiorum. 474

Caput I.	<i>De Penatibus, Laribus, & Serapibus in genere.</i>	ibid.
II.	<i>De hieroglyphica Penatum seu Tutelarium Ægyptiorum Numinum significatione.</i>	477
§. I.	<i>Interpretatio primæ figuræ A.</i>	479
§. II.	<i>Secundæ figuræ interpretatio.</i>	483

SYNTAGMA XVII. DE MAGNÆ EFFICACIÆ IDOLIS, SIVE de Dijs Auerruncis primi ordinis.

487,

Caput I.	<i>Auerrunci Dij qui dicantur.</i>	ibid.
	<i>De Statua loquente.</i>	488
II.	<i>De simulacbris Ægyptiorum portatilibus.</i>	492
III.	<i>De statuæ auerruncis alia forma, quæ Mæsticæ vocant.</i>	495
	<i>De statuæ Mæsticæ Orignana, quæ in Orignano Oppido spectanda exhibetur.</i>	497
	<i>Simulacrum ex Museo Excellentissimi Viri Ioannis Rhodij Medici Patuini.</i>	498
IV.	<i>De statuæ Polymorphis, & auerruncis omnis generis.</i>	500
	<i>De Polymorphi Dæmonis simulacbro.</i>	501
	<i>Posterior Amuleti pars.</i>	504

SYNTAGMA XVIII. DE STATVIS ÆGYPTIACIS POLYCHARACTERISTICIS, id est, toto corpore hieroglyphicorum contextu conspicuis.

506

Caput I.	<i>De statuæ Ægyptiacis &c.</i>	ibid.
	<i>Consecrarium.</i>	510

Ca-

INDEX.

Caput II.	De prophylacticis Statuis, seu Amuletis portatilibus.	511
III.	De vasis sacris.	523
	Littera Clarissimi Viri D. Othonis Heurnij ad Nihusum data.	514

SYNTAGMA XIX. DE AMULETIS, ET PERIAPTIS, COETERISQUE portatilibus Icunculis, quibus Ægyptij utebantur.

Caput I.	De varijs Ægyptiorum Amuletis, & Periaptis.	ibid.
II.	De amuletis quæ Deorum & sacrorum animalium formam referunt.	519
III.	De mixta & monstruose rationis Amuletis.	521
IV.	De Scarabæis prophylacticis.	523
V.	Phylacterium lapideum ex Museo Clarissimi Viri Iacobi Scapbili.	526
	&	527
VI.	De humani corporis partibus in usum Periaptorum ab Ægyptijs assumptis.	528

SYNTAGMA XX. DE LUCERNIS VETERVM

Ægyptiorum.

Caput I.	De origine Lucernarum.	ibid.
II.	De loco, figura, aliisque sychnuchorum, lucernarumque Ægyptiarum proprietatibus in genere.	533
III.	De lucernis Ægyptijs in peculiari. §. I.	537
§. II.	De lucernis Ægyptiorum in sacra animalia transformatis.	538
§. III.	Lucerna Ægyptia tetralychna.	539
§. IV.	De lucerna Canubica seu Canina, aut Kuwopegy.	540
§. V.	De lucerna Sphyngis.	541
§. VI.	De Lucernis phallicis.	542
§. VII.	De lucerna Typhonia.	ibid.
§. VIII.	De lucernis polylychnis, quæ in cryptis subterraneis Ægypti passim reperiuntur.	544
§. IX.	Vtrum Ægyptij verè in subterraneis cryptis lucernas perpetuo lumine ardescentes constituerint; & quod eorum fuerit artificium.	545

ANACEPHALÆOSIS TOTIVS OPERIS.

P R A E F A T I O. ibid.

Caput I. De veterum Ægyptiorum doctrina & sapientia. 552

Argumentum I. Symbolorum hieroglyphicorum multitudinem non esse innumerabilem, uti nonnulli Censores obijciunt. 553

De requisitis ad hieroglyphicorum interpretationem. 558

Argumentum II. Hieroglyphica non syllabis, vocibus, ac periodis constare, uti reliqua idiomata, sed idealium rerum cognitionem esse. 559

Argumentum III. Hieroglyphica ex mente Ægyptiorum non tantum symbola

INDEX.

bola significatiua rerum altissimarum, sed & ob occultam quandam cum supramundanis causis connexionem, attractiua Numinum, atque ab aduersis preseruatiua fuisse. 563

Argumentum IV. *Consensus omnium Philosophorum, & Poëtarum, circa Theologiam Aegyptiorum, demonstratur.* 568

§. I. *De unitate & bonitate Dei, uti & rerum omnium causa, & rerum principio productiuo.* 568

Conseclarium. 575

§. II. *De triuno principio Aegyptiorum dogmate.* ibid.

I. *Expiatio Mentium apud Aegyptios ad diuinorum influxuum receptionem necessaria.* 578

II. *Silentium necessarium.* 579

III. *Modus & ratio in purgatione seruanda.* 580

IV. *Crater purgationi necessarius.* 582

Epilogus. 588

Hymnus Mercurij Trismegisti in Pymandro. 589

INDEX

Rerum notabilium locupletissimus

ORDINE ALPHABETICO.

A

BACI throno tabula
Bembina subiectionis sche-
mata explicantur. 92
Ablutio corporis symbo-
lum ablutiois men-
tis. 585
Abortiva non sepeliebant Ægyptij. 516
Absynthium marinum. 77
Acatia herba. 137
Accentus reperti ab Europæis, ad Si-
nicos characteres pronunciandos. 15
Accipiter quas literas dederit Ægyptijs.
545
Volans in tabula Bembina ex-
plicatur. 97
Solem significat. 125
Sacer. 148
Tutulatus. 186 dormiens.
Ibid. 128
Quadrangulo insidens. 198
209
Heliopoli cultus. 265
Est symbolum Intelligentiæ
Solaris. 334
Accipitres bini concordie symbolum.
Accipitres tres mitrati. 237
Accipitrina capita duo qui. l. significent?
191
Accipitrinum simulacrum est Intelli-
gentiæ Solaris. 334
Accipitris caput & baculum quid si-
gnificent? 277
Adyta Ægyptiorum. 81 in ijs doce-
batur Theologia Ægyptiaca. 82
hieroglyphicis instructa. 83

Adyta Ægyptiorum omnia continebant.

156

Adyta Hebræorum.

82

Ægyptij rerum excellentiam per contra-
rionum appositionem denotabant.

225

Ægyptij putabant, animas piorum mi-
grare in animalia sacra; impiorum
in immunda. 389. Deos, Regesque

sub larvis animalium cognoscere sa-
tagebant. 390. eorum cura in be-

mandis mortuis. 393. eorumdem
dogma de revolutione animarum.

Ibid. non egrediebantur patrio solo
philosophandi gratia. 554

Ægyptia quadrupedia tantum assu-
pta pro hieroglyphicis. Ibid.

Ægyptij in hieroglyphicis instituendis
Deos imitabantur. 81 manifestis

symbolis occulta mysteria signifi-
cant. Ibid.

Ægyptij cur hieroglyphicis figuris ve-
rentur ad significanda diuina myste-
ria. 132. 133

Ægyptij ad Deorum fabricam omne
animal vna cum homine assumpse-
runt. 134

Ante consultationes placabant
Deos. 170

Eorum lingua duplex. 42. eorum
litera desumptæ ex animalium for-
mis, incessu etc. Ibid.

Ægyptiorum Veterum doctrina hoc
Opere restauratur. 552

Ægyptiorum sapientia à sacra Scriptu-
ra commendatur. 562

Ægyptiorum intentio in Obeliscis eri-
gendis, 564

Ægy-

INDEX.

- Ægyptus* *μῆξις* dicitur. 128
Ægyptus *filium* Christi suscepit statim ab eius passione. 515
Æreo potestates *Ægyptijs* nota. 292
Africa solitudo diſta mære ſabuloſum. 197. in earupes Auſtro conſecrata. Ibid. in ea *Sphyges*. Ibid.
Agathodæmon *Ibiacus* & *Opbionius*. 239
Agathodæmon per literam, A, ſignificatur. 183
Alphabetum myſticum *Ægyptiorum*. 42
Amiliæ. 86. 242
Ammonia *Intelligentia* *Minifter* ingenuclatus in tabula *Bembina*. 141
Amor rerum in quo conſiſtat. 484
Amuleta ad *Momphtam* attrahendum. 464. ad *Nili* incrementum obſtinendum. 470
Amuletaria artis origo. 564
Amuletorum geſtatio. 219
Amuletorum *Varie* claſſes. 518. & ſeqq. 528
Amuletum ad alliciendum *Dæmonem* polymorphum. 335
Anagogicus ſenſus tabule *Bembinae*. 150
Androſphinx mitrata. 236
Androſphinx tabula *Bembinae*. 97. 138. eius *Potentia*. 97
Angeli 12 *Mundi* præſides, eorumque termini ex *Ioſaïde*. 118
Angeli exemplar *Ariſtocratici* ſtatus. 169
Angelus omnia in ſe complicat, ſed modo angelico. 152
Animalia ſacra *Ægyptijs* quatuor. 45
Animam *Mundi* per ſacrificia trahendi ritus. 152
Animas de ſphæra in ſphæram tranſmigrare credebant *Ægyptij*. 393. eorum modus ſepeliendi. 395. 396. funerum ſpecies tres habebant. Ibid.
Animi purgandi cura apud *Ægyptios*. 578. neceſſaria. Ibid. in quo conſiſtat. 579. 580. 581
Auſer ſacer. 242
Auſer ſacra tabula inſidens. 201
Anſeris figura nauium puppes ornabantur. 64
Antiquiſſimorum characterum *Sinenſium* explicatio. 16. 17. & ſeqq.
Anubis apud *Ægyptios* idem quod *Hecate* apud *Græcos*. 122. eius ſimulacrum ante templorum fores. Ibid.
Apidis ſolemnitas. 285. eius delubra. ibid. in eius ſolemnitate *Crocodili* manſueſcebant. ibid.
Apopas *Dæmon* *Solaris* ex tribus dodecadibus compoſitus. 296
Apotropæum *Numen* *Borealis* regionis. 123
Aqua rerum omnium principium iuxta *Veteres*. 437
 eam vocabant *Oceanum*. ibid.
Aquarij ſignum *Leoni* cur apponatur. 462
Aquea natura præſides 12 in *Obeliſco* *Barberino*. 294
Arabes utenſilibus literas inſculpebant. 510
Archetypi *Mundi* virtutes latentes. 185
Archontes rerum præſides. 300
Aries biceps *Ammonem* refert. 146
Ariſtocratici ſtatus exemplar *Angeli*. 169
Ariſtolethia. 71
Ariſtotelis doctrina de *Idæis* ſecundum *Ægyptios*. 133
Armenorum characteres hieroglyphici. 40. & 42
Artemiſia herba. 71
Arundinem *Crocodili* auerſantur. 285
Arundo cur *Baccho* tribuatur. 233
 eius duo genera. ibid.
Aſphaltus cadavera contrahit. 516
 H h h aſpi.

INDEX.

Aspidis cultus apud Aegyptios. 187
Aspido- sphynx quid significet. 144
Aspis è globo emergens & Cruci ansatae se insinuat. 182. caudam mordens. 183
Aspis è circulo emergens. 201
Aspis Ophionius. 120
Affecta throno medio tabula Bembinae adstantes. 90
Astronomici characteres Ω & ∞. 462
Auctoritates pro doctrina hieroglyphica. 2. 3. 4.
Auerrunci Dj. 487. *Statuae varia auerrunca.* Ibid. & seqq. eorum instrumenta varia. 489
auerrunca Dea Isis. Ibid.
auerrunca statua, dicta Mefita. 495 & seqq.
Auis Numidica australium influxuum symbolum. 127
Autor Romam accersitur ad interpretandum Obeliscum Barberinum. 272. eius scopus in Obeliscis interpretandis. 275
Autoris studium in eruenda Aegyptiorum doctrina. 553
Azonij Dj. 101

B

B *Aetb idem quod Accipiter, seu Taustus.* 286
Barra sacra quid? 358
Barys naui. 164. 126
Betonica. 78
Bitumine linebant Aegyptij mortuorum corpora. 394
Bituminosa loca Aegypti. 548
Bonum primum & imparticipatum Deus. 151
Borealis plaga pars Mundi dextra, Australis sinistra iuxta Aegyptios. 127
Bos albo-niger quid significet. 105
Bos apidem significat. 186

Bos humana facie flammis custrans. 509
Bos Mneuius. 146
Bos Solaris Numinis symbolum. 311
Bonem loco Accipitris ponebant Aegyptij. Ibid.
Bones duodecim in Obelisco Flaminio 237. & in Obelisco Sallustio. 263
Brachium humanum extra pballum prominens quid significet. 415
Brachmanes 21. eorum viuendi ratio Ibid. *litera.* Ibid: *utrum sint hieroglyphica* 22. *rebus celestibus appropriata.* Ibid. *ad planetas spectantes* 23 & seqq: *ad Calos & sidera.* 26.
Bryonia. 77
Bac quid significet in lingua Phanicum. 45
Buglossa. 78

C

C *Abalists expriment per literas, quod Aegyptij per hieroglyphica.* 136
Cabalisticum effatum de Mundorum productione. 110
Cadmus ex aegypto literas traduxit in Graeciam 56 *Graecarum literarum inuentor.* Ibid. *erat Aegyptius.* Ib.
Cepas quas abhorruerint Aegyptij. 75
Camephytis. 71
Canis quas literas dederit. 45
Canis Anubin significat. 135
Canes cum flagellis quid significant. 416
Canophora. 226
Canopus idem cum Momphta. 295
Canopus quid. 436
Canopi Gualdiani expositio. Ibid. & 438. 439
Canopus ex thesauro hieroglyphico Herwartij. 440
Canopus palatii Legati Melitensis. Ibid.
Canopicum oraculum. 442

Cano.

INDEX.

- Canopici oraculi characteres 443. quid
ij significant. 444.
Canopieus Genius Apotropæus. 445.
446. 447.
Canopicum vas. 447.
Canopi historia & origo. 449.
Canopi monogramma. Ibid.
Canopica statua ex Museo Smitbij. 450.
Canubicum Numen omnium maxi-
mum. 443.
Caput bouinum tabula Bembinæ. 137.
Catena heracleotica vnde originem
ducant. 155.
Catena apud Aegyptios. 249.
Catena Geniorum Luna-Solarium. 337.
Catene seu Siræ Aegyptiorum. 479.
Catena lyngæa quid. Ibid.
Catenarum quas Siras vocant, origo.
563.
Cauerna Mumiarum, earumq; descriptio.
400. & 401. numerus ingens. Ibid.
Causatum est in causa, à causa, ad cau-
sam. 152.
Cecrops Aegyptius. 56.
Centauria. 69.
Chamælea. 27.
Chamamilla. 78.
Chami posteri colonias misisse videntur
in Sinas. 10.
Characteres significatiuos conceptuum
omnes fere gentes habent. Ibid.
Characteres Sinenfium quando instituti.
Ibid.
Characteres Sinenfium idem cum Iapo-
norum, & aliarum adiacentium
Nationum. 15. idem character Si-
nenfium diuersa significat pro accen-
tus diuersitate Ibid.
Characteres hieroglyphici Armenorum.
40.
Characteres Brachmanum. 21. vtrum
sint hieroglyphica. 22. triplici Mun-
do appropriati. 23.
Characteres planetarum effectus signifi-
cantes. 33. & seqq.
- Characterum Seruianorum Cruci inscri-
ptorum interpretatio. 38. 39.
Characteres minuti Isili throno insiden-
ti adscripti explicantur. 93.
Characterum minorum tabule Bem-
binæ interpretatio. 158.
Characteres hieroglyphici conceptuum
nota. Ibid. ex omnibus ad sacrificia
spectantibus assumpti. Ibid.
eorum vsus varij. Ibid. interpreta-
tio. 159.
Characteres Numinum monogramma-
tici. 362.
Chenofris sacer. 242.
Choragi Genialis simulacrum. 510.
Cidaris seu mitra Sacerdotalis sapientiæ
signum. 179.
Cistophori cista sacra. 226.
Calorum effectus & influentie secun-
dum Brachmanas. 26. 27.
Cæremonia attrahina Deorum. 86.
Cæremonia faciente Demoni Polymor-
pho. 289.
Columba aërem significat. 291.
Concordia Regnorum vnde? 170.
Concordia symbolum bini Accipitres.
198.
Coniugia idealia decem Deorum. 145.
coniugium Horæ Intelligentiæ cum
Momphta. Ibid. Mentis Mænia
cum Horæ. 146. Mentis Isicæ
cum Momphta. Ibid. Animæ Mun-
di cum Mundo sensibili. Ibid.
Constantinus Magnus Constantinopoli
Circum fabricatur. 162. mittit in
Aegyptum ad querendum Obeliscum.
Ibid. curat deferri Rameffæum.
Alexandriam. 163.
Constantinus Imperator Romam venit.
163. iubet portari Romam Obeli-
scum Alexandriæ. Ibid. & erigi
in Circo Maximo. 164.
Coriandrum. 78.
Cornucopia tribus modis pingitur ab
Aegyptijs. 287.

INDEX.

Corona papaveribus & persea folijs ornata. 200
 Coturnicis antipathia cum Sole & Luna. 124
 Coturnix symbolum tyranni. 203
 eius proprietates. Ibid.
 Crater beneficus Osiridis. 199. eius mysteria. Ibid.
 Crocodili throno Pantamorphi Numinis subiecti. 246
 Crux ansata inter characteres Sineses. 13
 Crux ansata Genij ignei. 277. mysteria eius grandia. Ibid. & 278
 Cucurbita cur Mercurio oblata. 288
 Cuscuta. 78
 Cyclamius. 75-77
 Cynocephalus manus ad Lunam eleuans. 104-114
 Cynocephalus cum pfilio Lunaris Genij symbolum. 142. significat Mentem Lune-Solarem. 147

D

Daemones boni & mali Mundo dominantur ex Trismegisto. 202
 Daemonis polymorphi symbolum. 334
 Decusses binæ symbolum numericum. 318
 Dei cultus adhibendus ad conseruationem Regnorum. 195
 Dei effectus cerni, natura minime à nobis potest. 222
 Delphici templi inscriptio. 574
 Democratici status exemplar Mundus sensibilis. 169
 Deo trinam potentiam attribuebant Aegyptij. 89
 Deorum magna porta in tabula Bembina. 90
 Deorum cultus publicus alia dona postulabat, alia priuatus. 219
 Deorum occultus ingressus per vestigia

pedum significatur in Obeliscis. 283
 Deorum in firmamento stationes. 300
 Deus bonum primum & imparticipatum. 151. omnia continet, & est omnia in omnibus. Ibid. & 152
 omnia producit. Ibid. eius vis fecundatiua in omnibus. Ibid.
 Deus exemplar Monarchici status. 169
 Deus coruleâ veste indutus cur pingatur. Ibid.
 Diāmnus. 75
 Differentia inter characteres Sineses & hieroglyphica. 13
 Differentia inter Sphynges & Leones Momphtæos. 468
 Dij mundi ab aegyptijs culti. 218
 Dij sub figuris animalium comparebant hominibus. 389
 Discordie symbolum. 202
 Dissidia Regnorum Unde. 170
 Dissidium rerum sublunaris Mundi. 209
 Diuinandi scientiam quomodo inquisuerint Aegyptij. 157
 Diuinitatem per omnia diffusam dupliciter considerabant Aegyptij. 89
 Diuisio varia tabule Bembina. 87
 & seqq.
 Dominicus Fontana erigit Obeliscum Vaticanum. 372
 Dracontæa. 73
 Duodenarij numeri prerogativa. 217

E

Effectus ex placatione Deorum per ritus Sacerdotum. 289
 Elementa ex internis elementis profecta. 155. eorum fructus vegetabilia. Ibid. eorum virtutes & qualitates. 217. eorum hieroglyphica. 276
 Ellychnium incombustibile dari potest. 543
 Enneados sigillum. 127
 Epi-

INDEX.

Epilogus huius Operis. 588
 Erectio Obelisci & abicani. 372. 375
 Ergata pro Obelisco Vaticano erigendo. 373
 Ergatarum potentia pondus superare. 375
 debet. 375

F

Fabula de Rege Ægypti sub Leonis
 forma circumueunte. 390
 Fascia hieroglyphica Mumiarum. 420
 421
 Fascie Peirescianæ explicatio. 428
 Fati hieroglyphicum. 206
 Fato non subijcitur anima nostra. 205
 Fuisse sacra. 200
 Felis Luna hieroglyphicum. 121
 eius simulacrum Heli poli. Ibid.
 Ferculum seu fœterum, eiusque signifi-
 catio hieroglyphica. 226
 Ferula cur Baccho tribuatur. 232
 Ferula à ferendo dicta. Ibid.
 Ferulaceis thysis cur vrantur Ægyptij
 prosymbolis. Ibid. & 232
 Figura medio threno tabula Bembina
 insilens. 90
 eius asseclæ. Ibid.
 Finis cuius gratiâ conditus à Deo homo,
 optimus. 194
 consilii in actione circa optima. Ib.
 Flamme subitaneæ & cryptæ apertæ sub-
 inde erumpunt. 147
 Flos Loti. 280
 Folia & flores numeros Dijs congruen-
 tes exhibentes dicabant Ægyptij. 61
 Fontane summitates Ægyptiorum. 259
 Fontes septem quos Venerabantur Ægy-
 ptij. 111
 Fontium patres. 85. 117
 Fons vitigineus. 114
 Fuga è Mundo quid secundum Plato-
 nem? 81
 Fundum paternum quid sit? 94
 Geniorum cætus diuise in tres tria-

der. Ibid. eius varia nomina. 99
 Funeris pompæ descriptio lepida ex
 Apuleio. 425
 Funeris pompa Romanorum. Ibid.

G

GAllus gallinaceus cur non repe-
 riatur inter hieroglyphica. 515
 Genethlij quid? 475
 Genij multi in singulis triadibus. 100
 Genij occiduae plægæ. 122
 Genij Solares duodecim. 218
 Genius Boreæ plægæ, eiusque nouem si-
 gnaculi. 124
 Geniorum ignis & aquæ idealis schemat-
 ta. 142
 Genius Horæus, & Niloticus. 148
 Genios per res ipsi analogas trahabant
 Ægyptij. 157
 quomodo eos placabant. 288
 Genij concordie duæ Cornices. 184
 Genios duodecim cur elegerint Ægyptij.
 219
 Genij singulis Mundi plagis assignati ab
 Ægyptijs. 244
 Genij intellectualis Mundi, malorum
 auerruncatores. 245
 Genij 48 Pantamorphi. Numinis Mi-
 nistri. 274
 quibus placandi ritibus. 275
 quibus amuleti colendi. Ibid.
 representati sub figuris 48 constella-
 tionum. 276
 præcipui naturæ præsides. Ibid.
 Genius ignis. 277
 Systema rituum, quibus colendus.
 Ibid. circulus in capite eius quid
 significet. 278
 sedes quadrata. Ibid.
 Tutulus. Ibid.
 Genius aëris. 279
 eius habitus & ornatus. Ibid.
 Genius aquæ. 280
 eius habitus & ornatus. Ibid.
 Ge-

INDEX.

Genius terra.	281	Hecate azon.e tres.	133
eius habitus & ornatus.	Ibid.	Hecatica triadis regnum tripartitum.	102
Genij sex in qualibet columna Obelisci	282	Heliopolis antiqua situs.	331
Barberini.	286	Heliotropium.	75
eorum sacrificia apta.	282	Hemphta supremum Numen.	181. 217
Genius agricultura.	286	Herba & plantæ Aegyptiacæ.	65. 69
Oeconomie spermaticæ.	287	earum vires per somnia inquirebant	Ibid.
Mercurialis.	289	Aegyptij.	Ibid.
Polymorphus.	Ibid.	de ijs libri scripti ab Aegyptijs.	68
Terrestis.	290	Herba Motmutis.	148
Momphto. Ammonias.	Ibid.	Hermapionis interpretatio Obel. Fla-	250. & seqq.
Anubicus.	292	minij.	253. & seqq.
Bebonius.	293	falsa est.	354
Tutularis nubium.	295	Herodotus arguitur circa argumentum	358
Auerruncatius malorum.	48	Obeliscorum.	358
Genij tutularis Lunaris & Solaris hieroglyphicum.	300	Herodoti error.	355
Geniorum 48 stationes respondent	321. & seqq.	Herwartius in tabula Bemina inter-	255
stationibus Deorum in calo.	335	pretanda a scopo aberrat.	8
Genij Obelisci Monticælij.	335	Hieroglyphicum quid sit?	10
Geniorum Solarium simulacra.	344	Hieroglyphicæ quid inciderint Aegyptij.	Ibid.
Geniorum humidi & calidi symbola.	136	Hieroglyphica non saxis tantum, sed	Ibid.
Globus alatus cum serpentibus quid significet.	196	alijs etiam materijs incisa.	Ibid.
Globus è cuius fundo duo pedes emergunt.	138	Hieroglyphica doctrina solis Sacerdotibus communicata.	9
Globus serpente circumdatus.	353	eius origo.	Ibid.
Globus serpentibus fatus.	510	eâ imbutus Moyses.	Ibid.
Græci Deorum simulacra literis exornabant.	226	Author eius Trismegistus.	Ibid.
Gratitudo erga Deum pro beneficijs.		Hieroglyphica quomodo à cæterarum Gentium characteribus distinguantur.	10

H

Habitus fæmineus Sacerdotum Aegypti.	281	Hieroglyphicum Peirescianum.	34
Harpocratis statio.	297	Hieroglyphica lectio quomodo instituentur.	67
Hebræorum signum de animarum transmigratione.	390	Hieroglyphica doctrina non continet lusus Regum.	253
Hecate quid?	100. 126	Hieroglyphica pyramidio & lateribus Obelisci Sallastij insculpta.	260
eius simulacrum.	101	Hieroglyphica Obeliscorum continent Theologiam Aegyptiorum.	269
ornatus & habitus eius.	Ibid.	Hieroglyphica cum ordine insculpebantur.	466
Genij ætate eiusdem.	102		
Tanie eius. Ibid. Tutuli. Ibid.			

Hie.

INDEX.

<i>Hieroglyphica eadem cur repetantur</i>	<i>Horus.</i>	119
<i>eodem in loco.</i>	<i>eius affectu.</i>	Ibid.
<i>Hieroglyphica literatura Cambysis temporibus perire capit.</i>	<i>Horus navis gubernator in tabula.</i>	
	<i>Bembina.</i>	139
<i>Hieroglyphica non sunt innumerabilia.</i>	<i>Horus ingenuitatus Osiritem herbarum tenens.</i>	143
	<i>lecto incubans.</i>	145
<i>eorum triplex ordo.</i>	<i>Horus Hippopotamum confgens.</i>	146
<i>Ibid. &</i>	<i>cum lituo quid significet.</i>	173
<i>Hieroglyphica diversa vltra 300 non reperiuntur.</i>	<i>duplex, inferior & superior.</i>	197
	<i>Horus cur pueri forma exprimitur.</i>	262
<i>Hieroglyphica ad res sublimes significant adhibita.</i>	<i>Horsacrificia.</i>	396
<i>Ibid.</i>	<i>Humidum omne Osiridis affluxus.</i>	728
<i>Hieroglyphica multa sunt Amuleta.</i>	<i>Hyena symbolum inconstantis.</i>	357
	<i>Hydroptium scbema.</i>	220
<i>Hieroglyphicorum interpretationi necessario requisita quæ?</i>	<i>Hymnus Trismegisti.</i>	589
	<i>Hyoebiamus.</i>	72
<i>Hieroglyphica non sunt literæ.</i>	<i>Hypoxoci.</i>	86
<i>Hieroglyphica literatura quid.</i>		
<i>est symbolica.</i>		
<i>similis est Phronos bematis.</i>		
<i>Hieroglyphica putabantur habere vim ad Numina attrahenda.</i>		
<i>Hieroglyphicorum interpretatio difficilis.</i>		
<i>eorum notitiam quibus subsidijs acquiesuerit Author.</i>		
<i>Ibid.</i>		
<i>Hieroglyphica doctrina quid sit.</i>		
<i>verè in hoc Opere exposita.</i>		
<i>Ibid.</i>		
<i>solis Sacerdotibus tradebatur.</i>		
<i>Ibid.</i>		
<i>Hieroglyphicæ figuræ quid sint?</i>		
<i>133</i>		
<i>Hierogrammatismi variè explicantur.</i>		
<i>62</i>		
<i>Meleagridis & Anseris hierogrammatismi.</i>		
<i>63</i>		
<i>Hirci caput aëre impositum in tabula.</i>		
<i>Bembina.</i>		
<i>140</i>		
<i>Hircini sceptri significatio.</i>		
<i>220</i>		
<i>Hircus hieroglyphicè quid significet?</i>		
<i>112</i>		
<i>Hirundo symbolum beneficiorum Osiridis & Isis.</i>		
<i>241</i>		
<i>Historia de Persa Scarabæum calcante.</i>		
<i>391</i>		
<i>Homoscorpium.</i>		
<i>149</i>		
<i>Horæum caput Obelisci Sallustij quid denotet.</i>		
<i>262</i>		
<i>Horoscopus.</i>		
<i>120</i>		

I

<i>Bimorpha figura tabule Bembina.</i>	
<i>eius explicatio.</i>	<i>Ibid. &</i>
<i>26</i>	
<i>Ibimorphus Nilotici incrementi Numen.</i>	<i>26</i>
<i>Ibis cur Azathodemon dictus.</i>	<i>Ibid.</i>
<i>primam Ægyptiorum literam dedit.</i>	<i>Ibid.</i>
<i>in honore apud Ægyptios.</i>	<i>44</i>
<i>Mercurio dicata.</i>	<i>45</i>
<i>Ibis Lunaformis significat Intelligentiam Lunarem.</i>	<i>147</i>
<i>Ibis Mercurium significat.</i>	<i>178</i>
<i>gnomoni insidens.</i>	<i>Ibid. &</i>
<i>179</i>	
<i>Ibis throno insidens.</i>	<i>148</i>
<i>Ibium in Serpentes immisso.</i>	<i>43</i>
<i>Ictiphalia.</i>	<i>226</i>
<i>Ideæ quid sint iuxta Veteres.</i>	<i>129</i>
<i>earum assertores primi Ægyptij.</i>	<i>Ib.</i>
<i>Ideæ rerum omnium in mente Dei.</i>	<i>Ibid.</i>
<i>Imparticipata in mente Divina, participata in alijs.</i>	<i>Ibid.</i>
<i>Ideæ</i>	

INDEX.

- Idea extra mentis terminos non reperitur.* 130
Ideas paterna mens produxit. 131
Idealia decem Deorum coniugia. 145
Idearum tabule Bembinae usus & Utilitas. 153
earum tres gradus. Ibid. & 154
Idea conferunt ad nexum rerum. 154
ad generationem rerum. Ibid.
ad intelligendum. Ibid.
ad diuinationem. Ibid. & 155
Idola Mumij affuebantur. 418
Idola à Nardio transmissa. Ibid.
Idolum cedi inam Musci Kircheriani. 420
Ignis symbolum subterranei Osiridis. 131
eius cultus apud Aegyptios. Ibid. & 532
Ignes quales in adytis Aegyptiorum. 533
Ignibus caelestes Deos colebant. 534
Impia diuinitas ex 48 Aferismis. 301
Inferiora continentur in superioribus. 151. 152. 153
per inferiora Aegyptij ascendeant ad superiora. Ibid.
Inferiora gaudent superioribus. 156
Intelligentia hylae duodecim. 238
Intelligentia Mercurialis. 239
Iouis Labradai simulachrum. 184
Isis Mater vniuersae naturae. 92
Isis subterranea. 126
Nilotica. 127
Isis in somno apparens docet medendi rationem. 157
Isis Momphtae Mundi Domina. 261. 262
Isis Genius terrae. 281
Isis sedens velata & baculum tenens. 284
Isis totius generationis susceptrix. 499
Iuncus Niloticus quid? 234
eius significata. Ibid. & 135
Iynges & Sphynges vocabant Aegyptij ideas. 130
Iynges seu Idea examini apum comparantur à Zoroastro. 131
earum Aegyptij varijs symbolis expresserunt. 132
intelligunt à Patre intellecta. 136
Iynges septem sibi inuicem concatenatae. 480. 481
prima ceteris maior. Ibid.
suprema in ceteras influit. 482
Iynges animarum transuectrices. 483
Iynges octo insertae idolo. Ibid.
Iynges Andromorphe quid significent. 416
Iyngis Pantamorphe symbola. 91
Iyngis Pantamorphe throno exprimitur rerum mundanarum vicissitudo. 92
Iyngis Pantamorphe idearum mundanarum penuriam. Ibid.
Iyngis Verbum diuinum. 154
Iyngis quid apud Aegyptios. 479
Iyngis Intelligentia Deo proxima. 482

K

K Triologica symbola pauca sunt. 555

L

L Eccli Momphtae asecle. 145
Lecytbi. 286
Leges humanae ad diuinam legis normam conditae vim habent. 169
 necessariae hominū societatibus. 170
 eas dat Deus hominibus. 171. 172
 necessariae vna cum scientijs ad Regnorum conseruationem. 173
 earum observatio in quo consistat. 177
Leges octo Hermeticae. 189
 quatuor ex Herodoto. Ibid. & 190
 earum hieroglyphica. Ibid.
 quinque leges portis incisae. 197
 earum hieroglyphica. Ibid.
Le-

INDEX.

Leges Niloticae. 200
Leges sacrae in Obelisco Flaminio conten-
tae. 218
Leges de sacrificijs ritè instituendis ab
Aegyptijs Sacerdotibus conditae. Ib.
Leo ignem significat. 143
Leo Momphitam significat. 464
Leoninae statuæ significatio. 221
Leonis capita cur fontibus adhibita.
 224
Leonis & Aquarij signa seu caracte-
res. 225
cur Nili inundationem significant. Ib.
Lepus vigilantis Regis symbolum. 202
Libri de herbis & plantis Aegyptijs.
 68
Libri Magici Aegyptiorum Sacerda-
tum. 82
Lineum amiculum Sacerdotum purita-
tis signum. 179
Lineus habitus quid denotet. 278
Linguae genus duplex Aegyptijs visita-
tum. 42
Lingua Graecarum ab Aegypcia. 57
Lini mysteria. 279
Litterae Aegyptiorum ex varijs animali-
bui desumptae. 43. & seqq. 46. 47
inferiebant etiam inscriptionibus
hieroglyphicis. 55
Litterae Aegyptiacae à Cadmo in Graeciam
tractatae. Ibid.
Littera Δ quid significet. Ibid.
Litterae Caesarei Oratoris apud Turcam
ad Authorem. 304
item Interpretis eiusdem. 305
Litui ex ferulaceis thyrsis. 212
Litnus seu baculus incurvus. 173
in Flori manibus quid significet. Ib.
dominij signum. 179
Loti flos Solem sequitur. 135
Loti flore Solem sequente Aegyptij quid
indiceret? Ibid.
Lotus. 75
Lucernarum festum apud Aegyptios. 331
 & 532

Lucernae quibus locis ponerentur. 533
 & 534
Variarum figurarum. Ibid. & 535
antiquissimis temporibus in usu. Ib.
Lucernae variae in particulari explica-
tae. 537. & seqq.
Lucernam Apidi cur posuerint Aegyptij.
 539
Lucerna tetralychna in Comasij cir-
cumferebatur. 540
Lucernae perpetuae putatae. 545
dinerviis modis constructae. 546
verum naturaliter possint fieri. 547
Lucernas perpetuas quomodo Aegyptij
constructae tentarint. 548
cur eas posuerint in cryptis. 549
Ludaeus Obeliscus. 258
Lunaris statuæ habitus. 221
Luna Solis Vicaria. 121
Sol nocturnus. Ibid.

M

Magia naturalis originem duxit à
 cognitione sympathiae & anti-
 patbia rerum. 154
Magiae naturali Diabolus se miscuit.
Magiae origo. 564
Mala punica seu papanera offerebant
Aegyptij Sacerdotes. 144
Mala mundi fiderei, eorumque antidota.
 205
Malcbut quid? 583
Mali punici symbolum. 193
Malogranata & papaneracea capita, re-
gnorum unionem denotant. Ibid.
Mandarinarum Sinensium lingua. 15
Marrubium. 74
Matarica Aegypti. 330
Materia prima per vanam significata.
 439
Melchitae quinam fuerint. 37
Melissi de Deo sententia. 572
eius Theologia nostra similis. 573
malè reprehenditur ab Aristotele. Ib.
 Iiii Me-

INDEX.

<i>Meleagris</i> .	63	<i>Mexicani annum in</i> 18.	<i>Menses diui-</i>
<i>Isidi sacra</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>debent</i> .	28
<i>vnde dicta</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>seculorum classes apud illos</i> .	29
<i>qualis</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>singulis seculis suis mundi interitum</i>	<i>Ibid.</i>
<i>eius caput trigonum</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>exspectant</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>Mempbis multa antiquitatis vestigia</i>		<i>eorum anni initium</i> .	30
<i>retinet</i> .	400	<i>Mexicanorum mensum nomina</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>cauerna circa illam</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Mexicanarum picturarum interpretatio</i>	31. & seqq.
<i>Mendesia tabula sacra</i> .	335	<i>Mina Dijs antitechnis intentata</i> .	521
<i>Mendes ab Ammone in quo differat</i> .	336	<i>eas Demonones abominantur</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>Mense in adytis Aegyptiorum</i> .	83	<i>Minuti characteres hieroglyphici non</i>	
<i>Mensarum sacrarum vsus</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>sunt literæ Vulgares</i> .	420
<i>appellabantur Auclabra</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Momphta naturæ humida præses</i> .	98
<i>Dijs dedicata</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Momphtæum Nomen</i> .	184
<i>diuersa materia</i> .	<i>Ibid.</i> & 84	<i>Momphta duplex</i> .	221
<i>erant Ara</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Momphta habitus</i> .	222
<i>earum origo ab Aegyptijs</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>penna in eius capite quid significet</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>Mensa sacra</i> .	279. 280	<i>cur sedens</i> .	223
<i>Mens suprema triformis quomodo se</i>		<i>Momphta summus insluit in mundum</i>	
<i>mundo communicauerit</i> .	91	<i>per 12 Genios</i> .	218
<i>Mens bypozoca</i> .	96	<i>Momphta seu Nilotici humidi præses</i> .	323
<i>eius habitus famineus</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Momphtæ statua</i> .	504
<i>hieroglyphica inscriptio</i> .	97	<i>Momphtæ Potentia symbolum</i> .	509
<i>Mentastrum</i> .	77	<i>Monarchici status exemplar Deus</i> .	169
<i>Mercurialis herba</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Monarchicum flatum aegyptij appro-</i>	
<i>Mercurij munus</i> .	201	<i>babant</i> .	169. 195
<i>Meridionalis plaga ab Aegyptijs in vene-</i>		<i>eius membra Rex, Sacerdotes, popu-</i>	<i>Ibid.</i>
<i>ratione habita</i> .	127	<i>lus</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>Metempsychosis quid</i> .	388	<i>Monas omnium rerum principium</i> .	575
<i>eam credebant Aegyptij</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Dyadem generat</i> .	<i>Ibid.</i>
<i>ab illis eam hausit Pythagoras</i> .	390	<i>Monogrammata Phta & Muth</i> .	181
<i>circa illam error Platonis & Iuliani</i>		<i>Mons Pagodum in India</i> .	22. 27
<i>Apostata</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Morphei Regnum in elementari mundo</i>	
<i>opinio Orphei & Zoroastri</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>elucet</i> .	324
<i>huius dogma latissime fuit diffusum</i> .	391	<i>Mos condiendi cadauera apud Aegyptios</i>	387
<i>de ea Mahumetis opinio</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>Moses instructus doctrinâ hieroglyphi-</i>	
<i>Mexicana lingua & literæ</i> .	28	<i>câ</i> .	9
<i>Mexicani picturis loco characterum</i>		<i>Mumia, earumque conditoria & hieroglyphicorum, quibus inscribuntur,</i>	
<i>utuntur</i> .	<i>Ibid.</i>	<i>significatio</i> .	387. & seqq.
<i>eorum characteres non sunt hierogly-</i>			
<i>phica</i> .	<i>Ibid.</i>		
<i>nummorum notæ apud illos</i> .	<i>Ibid.</i>		
<i>annorum notæ apud eosdem</i> .	<i>Ibid.</i>		

INDEX.

earum schematismi, pictura, hieroglyphica, forma &c. 388
Mumia vox Persica. 396
non sunt calaueria Sole exsiccata. 397
solo asphalto conliebantur. Ibid.
& 398
Mumiarum capsæ sæ saxo aut ligno. 400
Mumiarum sub linguis lamina aurea. Ibid.
Mumiarum schematismi a Ioanne Nardio ad Authorem missi. 411. & seqq.
Mumijs idola assuebantur. 418
Mumiarum fasciæ hieroglyphicæ. 420
Mumia varia ex Varijs Muscis excerpta. 425. & seqq.
Mundum triplicem statuunt Sapientes. 22
Mundi triplicis characteres iuxta Brachmanas. 23
Mundi Angelici symbola. 91
Sensibilis. Ibid.
Mundus triformis. 107
Mundi octo primarij iuxta Ægyptios. 107. 108
Platoniorum de ijs sententia. Ibid.
Cabalistarum de iisdem sententia. Ib.
Mundi singuli habent suas Potentias in triades distinctas. 109
Mundus conseruatur humidi & calidi temperie. 141
quadruplex Ægyptijs. 150
Mundus est Umbra Dei. 151
Mundus visibilis imago est inuisibilis Dei. 153
Mundus Sensibilis exemplar status Democratici. 169
Mundi Sublunaris dissidium. 209
Mundus archetypus nullum continet malum. 210
Mundum in duodecim plagas diuidebant Ægyptij. 217
Mundus constat duobus Crateribus. 583

Murus dodecapyrus, heptapyrus &c. 174. 175
Muri figura significat Regnum aut Cinitatem in Obeliscis. 175
Musa in Ægypto inuenta. 233
Mysteria diuina celari debent. 179
Mythras Persarum quid? 100

N

Nasturtium herba. 71
Nauis impositæ figura in tabula Bemina. 138
Nauis Barys. Ibid.
Nauis puppis accipitrino capite insignita. Ibid.
Nauis hieroglyphica. 139
Ammonia 156
Nephta tabula Bemina. 98
eius habitus & gestus. Ibid.
Nephee seu Proserpina. 289
Nilometria columna. 200
Niloscopij expositio. 223
Nilum venerabantur Ægyptij. 437
Nilus donum Deorum putabatur. 455
cultus ipsi exhibitus. Ibid.
fecunditatis causa. 456
encomia & commoda. Ibid.
emulatur phases Lune. 457
eius symbolum. 459
Niloscopium. Ibid.
Niloticorum canalium consecratio. 470
Noctua Typhonis symbolum. 187
in somno visa malum omen. 196
quid significet. 288
Noctua & Cornicis dissidium. 203
Nusar, seu Nilusar. 76
Numeri xxxvi. mysteria. 296
Numerus nonenarius Boream significat apud Ægyptios. 124
Septenarius Soli dicatus. 125
Numeros Dijs suis dicabant Ægyptij. 81
Numina Zonia & Aronia. 81
Numina sua exprimebant sub vitroque sexu Ægyptij & Græci. 28

INDEX.

Numina sub habitu masculino principium aëlium; sub feminino passuum significant. 98

Numina apotropæa seu Auerrunca. 148

Numina singula similibus donis placabant Aegyptij. 219

Numina primæ Classis Aegyptiorum. 507

Numismata è Museo Stephanoni. 248

Nymphæa. 75

O

Obeliscus Romæssæ seu Lateranensis. 162

eius historia. Ibid.

est omnium maximus. Ibid.

liberatur ab incendio à Cambyse. 163

defertur Alexandriam primum, deinde Romam. Ibid.

erigitur in Circo Maximo. 164

eius mensura. Ibid.

à Gothis deicitur. Ibid.

à Sixto V. erigitur in Campo Lateranensi. 165

symmetria epilogismus. Ibid. & 166

inscriptiones. 166, 167

interpretatio. 168

continet rationem ordinandi mundum politicum ad archetypum. 168

eius interpretandi ratio, 171

interpretatio difficilis. Ibid.

diuisio Obelisci. 172

Epigraphæ. Ibid.

Obeliscus Sennefertæus seu Flaminius, 214

à quo fuerit erectus. Ibid.

eius basis. 215

mensura. Ibid.

inscriptiones. 216

argumentum. 217

Epigraphæ. 235. & 236

Anacephalæosis. 248

Obeliscorum figura cur ruditer elaborata. 221

Obeliscus Sallustius seu Ludouisus. 258

eius symmetria. Ibid.

argumentum. 259

diuisio & interpretatio. 260. & seqq.

compendium est Flaminij. Ibid.

differentia inter eum & Flaminium. 269

Obeliscus Veranus seu Barberinus. 272

reperitur in agro Verano. Ibid.

erector eius Sotbis & Ramesses. 273

ubi Roma primum erectus. Ibid.

eius magnitudo. Ibid.

argumentum. Ibid.

quibus Numinibus dicatus. 274

continet 48 stationes Deorum. Ibid.

finis cur erectus. 276

Obeliscus Constantinopolitanus, eiusque interpretatio. 304. & seqq.

Obelisci minores, & sunt Monticalius, Mediceus, & Mabutæus, eorumque interpretatio. 318. & seqq.

Obeliscus Heliopolitanus, eiusque interpretatio. 330. & seqq.

Obeliscus Alexandrinus, eiusque interpretatio. 339. & seqq.

Obeliscus Florentinus, eiusque interpretatio. 348. & seqq.

Obelisci rasi. 368

Obeliscus Exquelinus, seu S. Maria Maioris. 369

Obeliscus Vaticanus. 370

Obeliscorum variorum fragmenta, eorumque interpretatio. 378. & seqq.

Obeliscus Campomariæ subterraneus. 378. & 379

Obelisci minores 44 olim Romæ erecti. 381

Obelisci superstites continent doctrinam veterum Aegyptiorum. 552

Obelisci minores inter se sunt similes. 364

INDEX.

Oedipi Aegyptiaci adornandi occasio.	51	et Circulum.	571
Oedipium Aegyptiacum tria scire oportet.	51	eius Theologia nostra similis.	572
Olea.	280	Passer simplicem populum denotat.	203
Oleum inconsumptibile dari non potest.	547	Paspolorum officium.	238
Opbionia Mens.	148	Paterna Mens.	85
Opbianus Agatbodamon.	199	paternum fundum.	Ibid.
Opbionium Numen.	335	Paterni fundi tribus triadibus compositi nota.	282
Opertanea sacra.	226	Paterna Mentis semina quae?	480
Oraculorum origo.	564	Penates quid?	474
Origanum.	77	qui, et cur informes apud Aegyptios.	476
Orphei de Trinitate sententia.	576	eorum statuae binae.	477
Orpheus in hymnis precatorijs Aegyptios imitatus.	159	Penna in hieroglyphicis quid significet.	295
Osiris inferiorem Aegyptum reddidit habitabilem.	42	Penna Ibis in manu Idoli Canopici.	441
Osiris et Isis Sol et Luna.	139	Pentaphyllum.	70
Osiris, Isis, Horus, Typhon, in mundo sensibili quid?	170	Perseae ramus triplex inuersus.	173
Osiridis catena.	187	Perseae ramus triplex et quatuor uniuscuiusque folia, quid significant.	230
Osiris agriculturam inuenit.	190	Perseae folia quid hieroglyphicè significant.	Ibid.
Osiris multipliciter consideratur.	237	rami inuersi.	Ibid.
Osiridis brachium.	280	cur seminationis et plantationis symbola Perseae.	Ibid.
Onalis figura in Obelisco Ramesseo.	172	Perseae Mystras vocabantur Leones.	390
Onum Zoroastræum.	274. 275	Perseae arbor.	135. 239
Onum quid referat.	280	eius ramo cur vterentur Aegyptij in solennitatibus.	239
Onum liquorem stillans.	229	Phallus oculatus.	137. 279
P		Phallus oculatus amuletum Aegyptiorum.	415
Pandoches, eiusque affecla.	124	Phallus variè ab Aegyptijs formatus.	528
Papauer terræ symbolum.	193	Phanicopterus Horum significat.	291
Papaueraceum sceptrum significat politicam administrationem.	198	Phylacteria vnde dicta.	521
Papilo Draconimorphus.	183. 195	Phylacterium à Dom. Scaphilo missum.	526
Papiraceus thyrsus.	183	Pisces in Obeliscis quid significant.	381
abundantiam notat.	127	eos abominabantur Aegyptij Sacerdotes.	Ibid.
Parabolarum genus duplex apud Aegyptios.	8	sunt symbolum odij.	Ibid.
Parmenidis sententia de Deo.	570	Pisces non assumebantur ab Aegyptijs pro	
quo sensu Vocet Deum finitum.	Ibid.		

INDEX.

pro hieroglyphicis .	555
Planetarum effectus qui significant characteres .	23. & seqq.
Plantago herba .	70
Platonis de Deo legifero sententia .	173
Platonis opinio de reuolutione animarum .	392. 393
Platonis de Deo sententia .	573
Plotini sententia de Deo .	573
Politici status idea .	168
Politica documenta .	191. 209
Politico statui subinde profunt aduersa .	192
Polymorphi Damonis officia .	502
Polymorpha statue .	590. & seqq.
Pondus Obelisci Vaticanum quomodo exploratum .	374
Porta magna Orientis .	119
Occidentis .	120
Septentrionis .	123
Austri .	125
Porta mundi .	120
Portatilia simulacra Aegyptiorum .	494
Portulaca herba .	78
Potentia mundi Duces & Rectores .	510
Prothyraum Mercuriale .	288
Pronidentia Dei argumentum .	170
Providentia hydrotbea .	297
Psammetichus Rex Aegypti .	214
Pulegium herba .	77
Paritas mentis necessaria .	586
Pyramides duae & tres circuli quid denotent .	282
Pythagoras quo tempore fuerit in Aegypto .	214
Pythagorae sententia de Deo .	570

Q

Quadrangula duodecim Obelisci Flaminij .	237
Quadrans Astronomicus tabula Bemina signum temporis .	106
Quadrupedum varietas in Aegypto .	55

R

Radii mentis diuinae omnia implet .	143
Ramesse rex Obeliscum omnium maximum 20000 hominum operatus .	162
alligat filium eius apici .	Ibid.
iubet adornari hieroglyphicis ad politicam spectantibus .	168
Ramis Persae & Loti Horum venerabantur Aegyptij .	229
Ramorum festum in honorem Bacchi .	
Ramus Acaciae .	139
Ramus triplex & inuersus in Obeliscis .	229
Rana flori Persae insidens .	104
Rana arae insidens .	137
Ranam pingebant Aegyptij pro luto. Ib. eam Isidi consecrabant .	138
Rana .	280
Rana in Canopo Gualdiano .	438
significant materiam primam .	419
Rectores Mundorum. 85. 11. & seqq. eorum triades & officia .	Ibid.
Rectores Mundi praesident mensibus & signis Zodiaci .	112
Reges Aegyptiorum Sacerdotes .	180
Regiones diuersae tabula Bemina, earumque explicatio .	87. & seqq.
Rex omnibus Regni sui rebus adesse debet .	170
Rex Solem imitari debet .	191
omnia in subditis suis operari debet .	
Ritus quibus inaugurabantur Sacerdotes Aegyptij .	181

S

Sacerdotibus solis hieroglyphicis doctrina communicata a Trisigisto .	9
Sacerdotes Aegyptij quid petierint in Deorum inuocatione .	36

INDEX.

Sacerdotes Aegyptij mirati.	179	Serapis statua Alexandria.	522
erant Reges.	180	Serpentes stipantes thronum tabule	
quibus ritibus inaugurabantur.	181	Bembina quid significent.	92
Sacerdotum Aegypti ritus in adytis.	206	Serpens globo circumfusus.	140
Sacerdotes nudi in Obelisco quid signi-		ē globo emergens.	182
ficient.	249	caudam mordens.	183
Sacerdos Ifacus linteatus.	278	Serpentis symbolum variis significat.	352
Sacrificia quā ratione instituerint Aegy-			
ptij.	267	Seraianorum characterum Cruci inscri-	
Sacrificaturi ad quid attenderint.	155	ptorum interpretatio.	18, 39
Sacrificantium habitus.	156	Sexu utroque Numina sua exprimebant	
Sacrificandi rationem continet tabula.		Aegyptij & Graeci.	98
Bembina.	Ibid.	Sigillum Enneados.	123
Sacrificiorum ritē peractorum vis.	155	Silex sacer quid?	335
Salū copia conditis corporibus adiuncta		Simendes idem Aegyptijs, quod Graecis	
non reddit illa incorruptibilia.	398	Pan.	140
Sanguinaria herba.	75	Simulacrum Accipitrino capite.	235
Sapientiae studium semper floruit apud		Sinensium characteres quomodo institu-	
Antiquos.	8	ti.	10
Satyrium herba.	70	Sinensem Regionem Chami posteri in-	
Scarabeus.	147. 176. 179	coluisse videntur.	Ibid.
sculptus in annulo.	Ibid.	Sinensium characteres hieroglyphicis si-	
Regem denotat.	191	miles.	11
Scarabaei volantis significatio.	320	eorum multitudo ingens.	Ibid.
Scarabaei prophylactici varij.	522. &	singuli singulis vocibus respondent.	Ibid.
seqq.			
Sceptrum recurvum.	231	Sinensium character idem cum Iaponio-	
Sceptro in thyrsco Osiridis tria conside-		rum & aliarum adiacentium Regio-	
randa.	234	num.	15
Sceptrum Luniforme & Accipitriforme.	282	idem character pro diuersitate ac-	
Scolopendrium herba.	77	centus diuersa significat.	Ibid.
Scylla herba seu capā muris.	74	Sinensium characterum antiquissimorum	
Septa sacrorum animalium.	241. 283	explicatio.	16. 17. 18. 19
&	299	ex varijs rebus desumpti.	Ibid.
Serapidis caput à Sole salutatū.	103	Sinica lingua difficillima.	15
quid hieroglyphicē significet in tabu-		Sinicornum characterum veterum exem-	
la Bembina.	Ibid.	pla.	12. 13
eius assecta.	104	ex omnibus rebus efformati.	Ibid.
Serapis & Canub idem.	442	inter illos Crux ansata, & statua	
Serapes quid?	472	Serapidis.	13
Serapis simulacbro cur tot hieroglyphi-		inter illos & hieroglyphica Aegy-	
ca incisa?	482	ptiorum differentia.	Ibid.
Serapis statua secunda explicatur.	483	Situs figurarum hieroglyphicarum at-	
		tendendus.	142
		Sothis stella incrementi Nilotici pra-	
		nun-	

INDEX.

nuntia. 116
 Sothis Isidi tribuitur. 127
 Sothis & Rameſſis figura in Obeliſco
 Rameſſeo, 180
 Sphynx quid fuerint apud Aegyptios. 224
 quâ occaſione conſiſte. Ibid.
 Sphynx in delubrorum & adytorum
 crepidinibus. 130
 earum deſcriptio ex Proclo. Ibid.
 Sphynx in deſertis Africa. 397
 Sphynx quales figura. 460
 earum varia ſimulacra Romæ &
 in Aegypto. Ibid.
 earum officium indicare incrementa
 Nili. 461
 Sphynx Villa Burgbeſie. 468 &
 ſeqq.
 Sphynx aque felicitatis Romæ. 462 &
 ſeqq.
 Sphynx ſimulacrum. 457
 Sphynx fragmentum. 458
 Sphynx Nilotica. 115
 eius habitus hieroglyphicus. Ibid.
 Sphynx Accipitri-Leoniformis. 141
 Sphynx Nilotica quid ſignificet. 454
 Stationes 48 Deorum in celo. 274
 Statua lignea, eiusque expoſitio. 431
 & 432
 Statuas Deorum informes faciebant Aegyp-
 tii. 476
 earum bina. 477 & ſeqq.
 Statue polymorphæ. 500 & ſeqq.
 Statue characteriſtica. 506 & ſeqq.
 Statue truncus ſine capite. 507
 eius explicatio. Ibid. & ſeqq.
 Statue prophylactica. 511
 Statue Aegyptiorum ornabantur figuris
 animalium ſacrorum tantum. 516
 Statue minas intentantes. 521
 Stella in hieroglyphicis quid ſignificet. 291
 Stellis arbitrium humanum ſuppoſuiſſe
 videntur Aegyptii. 205
 Stoliſtarum officium. 188

Strigilis ſacra. 240
 Suppoſitiones pro doctrina hieroglyphica. 4
 Symbola Mumiiſ impreſſa non ſignifi-
 cant res geſſas deſuncti. 430
 Synocha quid? 100

T

Tabula aenea ex Muſeo Patauino
 interpretatio. 36 37.
 Tabula Iſiaca ſeu Bembina, cur ita diſta.
 80.
 perijt in direptione Mantuana. Ibid.
 eius magnitudo, materia, ornamenta.
 Ibid.
 ex Aegypto Romam tranſlata. 81
 eius uſus apud Aegyptios. Ibid.
 erat menſa in Adytis. 83
 eius aegmentum. 85
 Theologiam Aegyptiorum continet.
 Ibid.
 finis ipſius. Ibid.
 in ea exponenda Authoris proteſta-
 tio. 86
 diſſiſſo varia. 87 & ſeqq.
 Anatomia ipſius. Ibid.
 in ea oculo conſideranda. Ibid.
 interpretatio genuina. 89 & ſeqq.
 eius ſimulacra omnia ſunt amuleta.
 157
 ſacrificandi rationem continet. 156
 Tabula ſacra Hermetica. 174
 eius interpretatio. Ibid.
 ſignificata. 177
 Tabula ſacra in Obeliſcis. 220
 celebriores due explicata. Ibid.
 & 221
 alterius explicatio. 226 241
 Tabule ouatae Obeliſcorum non ſunt
 literæ. 560
 Tauticus character quid apud Aegyp-
 tios ſignificarit. 226
 ab Hebræis mutuatus. Ibid.
 Templum Iſidis olim Romæ. 383
 Te-

INDEX.

<i>Tenaphim</i> Hebræorum.	475-495	<i>Omphalea</i> .	117
<i>Termini</i> tres in Obelisco <i>Rameffeo</i> significantes leges.	174-176	earundem <i>Affecte</i> .	Ibid.
<i>Termini</i> <i>Mercurii</i> sacri.	Ibid.	masculus & femina in singulis.	113
<i>Tessulata</i> sedes <i>Ibimorphi</i> <i>Numinis</i> tabula <i>Bembina</i> .	95	<i>Trias</i> <i>Horæ</i> , eiusque <i>Affecte</i> .	119-120
<i>Terradice</i> qualis herba.	352	<i>Trias</i> Fontana, eiusque <i>Affecte</i> .	120
<i>Tbaustus</i> cur <i>Accipitriformis</i> .	128	&	121
<i>Theologia</i> <i>Aegyptiorum</i> compendium.	353	<i>Trias</i> <i>Pantocæa</i> , eiusque <i>Affecte</i> .	122
<i>Thermutis</i> significatio hieroglyphica.	116	&	124
<i>Theurgicus</i> seu <i>Magicus</i> sensus tabula <i>Bembina</i> .	155	<i>Trias</i> <i>Tbaustica</i> , eiusque <i>Affecte</i> .	121
<i>Thyrspborus</i> cur dictus <i>Dionysus</i> .	280	&	126
<i>Thyrforum</i> ferulaceorum symbolum.	233	<i>Trinitatis</i> sanctissime mysterium ab Antiquis expressum.	100
<i>Thyrus</i> ferulaceus.	231	<i>Trinitatis</i> descriptio.	187
<i>Niloticus</i> .	280	<i>Tripus</i> cum cucurbitis in delubris <i>Mercurij</i> .	287, 288
<i>Titus</i> <i>Liuius</i> <i>Burattinus</i> multa hieroglyphica misit ad <i>Authorem</i> .	320	<i>Trismegistus</i> condidit doctrinam hieroglyphicam.	168
<i>Traba</i> quale instrumentum.	358	eamque tradidit <i>Sacerdotibus</i> .	Ibid.
<i>Triades</i> septem tabula <i>Bembina</i> .	107	prohibet ne alijs tradant.	Ibid.
& seqq.		<i>Trismegistus</i> hieroglyphicorum instructor.	568
applicari possant tribus <i>Mundis</i> .	111	<i>Dei</i> <i>Vnitatem</i> cognovit.	Ibid.
<i>Triades</i> quatuor <i>Reclorum</i> <i>Mundi</i> . <i>Ib.</i>		ab illo <i>Veteres</i> <i>Philosophi</i> eandem didicerunt.	569
<i>Triadum</i> <i>Patres</i> explicantur.	95	<i>Trismegisti</i> de <i>Trinitate</i> sententia.	576
<i>Mentes</i> earundem explicantur.	96	eiusdem sententia de creatione <i>Mundi</i> .	Ibid.
<i>Potentia</i> explicantur.	97	<i>Trismegisti</i> de credendo sententia.	581
<i>Azonie</i> triades explicantur.	100	eius locus enodatur.	582
<i>Triangulum</i> rectangulum genetica virtutis symbolum.	353	<i>Triunum</i> <i>Deum</i> <i>Aegyptij</i> agnouerunt.	575
<i>Trias</i> qualibet constat <i>Potentia</i> , <i>Patre</i> , & <i>Mente</i> .	85. 94	<i>Triunum</i> <i>Trinitatis</i> <i>Numen</i> quale secundum <i>Aegyptios</i> .	577
que tria explicantur.	95	<i>Tutelarium</i> <i>Aegypti</i> duratio regiminis.	393
<i>Trias</i> <i>Azonie</i> <i>Hecatina</i> .	101	<i>Tutelares</i> sex, eorumque nomina.	286
<i>Serapæa</i> .	103	<i>Typhonem</i> cur non occiderit <i>Isis</i> .	209
<i>Ofiriaca</i> .	105	<i>Tyrannis</i> ex <i>Aristotele</i> .	204
eius <i>Pater</i> & <i>Affecte</i> .	106		
<i>Horæa</i> trias.	109. 259. 261		
Fontana.	Ibid.		
<i>Trias</i> in toto <i>Mundo</i> fulget.	107		
<i>Trias</i> <i>Mendesia</i> .	112		
<i>Ammonia</i> .	113		
<i>Momphtæa</i> .	115		

-VA

V

<i>V</i> <i>Asa</i> sacra à <i>Nihasso</i> missa.	524
<i>Vasis</i> <i>Nilotici</i> fragmentum.	
ex <i>Musæo</i> <i>Authoris</i> .	384
<i>Kkkk</i>	<i>Vas</i>

INDEXI

<i>Vas Canopicum, eiusq[ue] expositio.</i>	447	<i>Vrbs regia qualis esse debeat ex Platone.</i>	175
<i>&</i>	448	<i>Vultur, Calum significat.</i>	334
<i>Vas Niloticum funiculo appensum.</i>	191	<i>Z</i>	
<i>Vas Niloticum, eiusque interpretatio.</i>	448	<i>Zoolatria Aegyptiorum.</i>	389
<i>Vas sacrum, eiusque hieroglyphica.</i>	513	<i>Zoroaster docuit Persis cultum</i>	
<i>Verbenaca.</i>	73	<i>ignis.</i>	534
<i>Vnitas secundum Pythagoram est Dens</i>		<i>Zoroastri de Trinitate sententia.</i>	575
<i>rerum omnium principium.</i>	Ibid:		
<i>Volucres pauca inter hieroglyphica re-</i>			
<i>perta.</i>	556		

F I N

V

V

A V T H O R L E C T O R I.

N Vllum hic errorum typographicorum Catalogum adtexo, quia nulli in hoc III. Tomo occurrunt, qui te offendere possint, aut quos, si offenderint, non facile corrigas. Quod quidem iam sæpe laudati Typothetæ nostri Zachariæ Dominici Acsamitek à Kronensfeld Germano Boëmi Pragensis diligentia acceptum feras. Vale.

R E G I S T R V M.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z :

Aa Bb CcDd Ee Ff Gg Hh Ii Kk LlMm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Vu
Xx Yy Zz.

Aaa Bbb CccDdd Eee Fff Ggg Hhh Iii Kkk Lll Mmm Nnn Ooo
Ppp Qqq Rrr Sff Ttt Vuu Xxx Yyy Zzz.

Aaaa Bbbb CcccDddd Eeee Ffff Gggg Hhhh Iiii Kkkk.

Omnes sunt duerniones præter Kkkk.

R O M AE,

Ex Typographia Vitalis Mascardi, M DC LV.

SUPERIORVM PERMISSV,

A V T H O R L E G T O R I

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 11th inst. in relation to the matter of the estate of the late John D. Smith, deceased, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

R E S P E C T U L Y

A C C O M P A N Y I N G

As the estate of the late John D. Smith, deceased, is now in the hands of the proper authorities for their consideration, and as the same has been forwarded to them for their consideration, I have the honor to inform you that the same has been forwarded to them for their consideration.

I am, Sir, very respectfully,
Your obedient servant,

R O M A N

Esq. of the Court of the Admiralty, M D C L V.
S P E C I A L P E R M I S S I O N

